

ДЖИНА ШОУОЛТЪР ПРОКЪЛНАТА НОЩ

Част 1 от „Повелители на нощта“

Превод от английски: Ирина Ценкова, 2015

chitanka.info

Тя е жена, тормозена от призраците на вечността.

Той е мъж, прокълнат всяка нощ да умира по особено жесток начин, за да се завърне с лъчите на утрото.

Никой от двамата не може да устои на неконтролируемата страст, пламнала на прага на смъртна опасност. Всеки горещ допир и всяка изпепеляваща целувка ги доближават все повече до ръба на унищожението. Но дали любовта им е достатъчно силна, за да устои на изпитанията, пратени им от боговете?

ПЪРВА ГЛАВА

Всяка нощ смъртта идваше бавно и болезнено. И всяка сутрин Мадокс се събуждаше в леглото с ясното съзнание, че ще трябва да умре отново по-късно. Това беше най-голямото му проклятие и негово вечно наказание.

Той прокара език по зъбите си, мечтаейки си вместо това да е острие в гърлото на врага му. По-голямата част от деня вече беше минала. Беше чул как времето се процежда като отровно тик-так в ума му, а всеки удар на часовника беше подигравателно напомняне за смъртност и болка.

След малко повече от час острието за първи път щеше да промуши корема му и нищо, което той направи или каже, нямаше да промени това. Смъртта щеше да дойде за него.

— Проклети богове! — измърмори той.

— Всички те са копелета — каза познат мъжки глас зад него.

Движенията на Мадокс не се забавиха при нежеланото натрапване на Торин. Нагоре. Надолу. Нагоре. Надолу. Два часа беше изкарвал объркването и гнева си върху боксьорския чувал, върху бягащата пътека, а сега и върху тежестите. Потта се стичаше по мускулестите му голи гърди и ръце като чисти поточета. Трябваше да е толкова изтощен умствено, колкото беше и физически, но емоциите му само бяха станали по-мрачни и по-силни.

— Не трябва да си тук — каза.

Торин въздъхна.

— Виж, не исках да те прекъсвам, но се случи нещо.

— Погрижи се за него.

— Не мога.

— Каквото и да е, опитай! Не съм във форма да помогна. — Тези последни няколко седмици беше нужно много малко, за да го запрати в убийствена омая и никой около него не беше в безопасност. Дори приятелите му. Особено приятелите му. Той не го искаше, никога не

беше го искал, но понякога беше безпомощен срещу подтиците да удря и да осакатява.

— Мадокс...

— На ръба съм, Торин — изкрещя той. — Ще навредя повече, отколкото ще помогна.

Мадокс познаваше слабостите си. Познаваше ги от хиляди години. От онзи прокълнат ден, когато боговете бяха избрали жена да изпълни задача, която трябваше да е негова.

Пандора беше силна, да, най-силната жена-воин от тяхното време. Но той беше по-силен. По-способен. И все пак беше сметнат за твърде слаб да пази димУниак — тайната кутия, приютила демони, толкова долни, толкова разрушителни, че не можеха да бъдат поверени дори на Ада.

Сякаш Мадокс щеше да позволи да бъде унищожен. От обидата в него беше разцъфнало неудовлетворение. Във всеки от тях, във всеки воин, който сега живееше тук. Бяха се били усърдно за краля на боговете, бяха убивали нещо и защитавали всички и всичко. Те трябваше да бъдат избрани за пазители. Това че не бяха, беше срам, който не можеше да бъде понесен.

Бяха мислили само да дадат урок на боговете онази нощ, когато бяха откраднали димУниак от Пандора и бяха освободили ордата демони в нищо неподозиращия свят. Колко глупави се бяха оказали. Планът им да докажат силата си се беше провалил, защото кутията беше изчезнала при сбиването и беше оставила воините неспособни да заловят отново дори един зъл дух.

Скоро бяха зацарували унищожение и разруха, потапяйки света в мрак, докато кралят на боговете най-последно не се бе намесил, проклинаяйки всеки воин да приюти демон в себе си.

Подобаващо наказание. Воините бяха освободили злото, за да отмъстят наранената си гордост, а сега щяха да го държат в себе си.

И така бяха родени Повелителите на Ада.

На Мадокс беше дадено Насилието — демонът, който сега беше дотолкова част от него, колкото дробовете или сърцето му. Сега мъжът не можеше да живее без демона, а демонът не можеше да направи нищо без мъжа. Бяха вплетени един в друг — две половини на цялото.

От самото начало съществуването в него го беше приканило да извърши зли неща, омразни неща и той беше заставен да се подчини.

Дори когато го накара да убие жена, да убие Пандора. Пръстите му стиснаха тежестта толкова силно, че кокалчетата му едва не изскочиха от ставите си. През годините се беше научил да контролира някои от най-долните принуди на демона, но това беше постоянна борба и той знаеше, че може да се пръсне във всеки един момент.

Какво ли не би дал за един-единствен ден спокойствие. Ден без съкрушителното желание да наранява другите. Без битки вътре в него. Без грижи. Без смърт. Просто... покой.

— За теб не е безопасно тук — каза той на приятеля си, който все още стоеше на вратата. — Трябва да се махнеш. — Той нагласи тежестта на стойката и се изправи. — Само на Лушън и Рейес е позволено да са близо до мен по време на смъртта ми. — И то само защото бяха част от смъртта, колкото ѝ неохотно да го правеха. Те бяха толкова безпомощни срещу техните демони, колкото и Мадокс срещу своя.

— Има около час, докато започне, така че — Торин му хвърли парцал — ще рискувам.

Мадокс се пресегна зад гърба си, взе бялата кърпа и се обърна. Изтри лицето си.

— Вода!

Леденостудена бутилка се носеше във въздуха, още преди втората сричка да е излязла от устата му. Той я хвана сръчно, плискайки течност по гърдите си. Пресуши леденото съдържание и огледа приятеля си.

Както обикновено Торин се обличаше изцяло в черно, а ръцете му бяха покрити от ръкавици. Светлата му коса падаше на вълни до раменете, обграждайки лице, което смъртните женски смятаха за чувствен пир. Те не знаеха, че мъжът всъщност е дявол в ангелска кожа. А трябваше. Той направо излъчваше непочтителност и в зелените му очи имаше нечестив блясък, с който сякаш заявяваше, че би се смял в лицето ти, докато изтръгва сърцето ти. Или би се смял в лицето ти, докато ти изтръгваш неговото сърце.

За да оцелее, трябваше да гледа с насмешка на света, когато можеше. Всички го правеха.

И Торин, като останалите обитатели на тази крепост в Будапеща, беше прокълнат. Той не умираше всяка нощ като Мадокс, но не

можеше да се докосне до нещо живо — кожа до кожа, без да го инфектира с болест.

Торин беше обладан от духа на Болестта.

Не беше познал женско докосване от повече от четиристотин години. Беше научил добре урока си, когато се беше отдал на страстта и беше погалил лицето на една бъдеща любовница, донасяйки ѝ чума, която беше покосила хиляди — село след село, човек след човек.

— Пет минути от времето ти — каза Торин с ясна решителност. — Само това искам.

— Мислиш ли, че ще бъдем наказани за това, че обидихме боговете днес? — отговори Мадокс, пренебрегвайки въпроса. Ако не позволеше да му бъде поискана услуга, нямаше да се чувства гузен, че е отказал.

Приятелят му издаде още една въздишка.

— Всеки наш дъх трябва да е наказание.

Истина. Устните на Мадокс се извиха в бавна, язвителна усмивка, докато се взираше нагоре към тавана. „Копелета! Накажете ме още, предизвиквам ви!“ Може би тогава най-после ще изчезне в небитието.

Но се съмняваше, че боговете ще се загрижат за него. След като му бяха отправили смъртната клетва, те го бяха пренебрегнали, като се преструваха, че не чуват молбите му за прошка и освобождение. Преструваха се, че не чуват обещанията му и отчаяните пазарлъци.

Какво още можеха да му направят?

Нищо не можеше да е по-лошо от това да умира отново и отново. Или да му бъде отнето всичко добро... или да подслонява духа на Насилието в ума и в тялото си.

Ставайки, Мадокс хвърли вече мократа кърпа и празната бутилка от вода в близкото кошче за боклук. Закрачи към далечния ъгъл на стаята и скръсти ръце зад главата си, облягайки се в полукръглата ниша от витражи и взирайки се в нощта през единствената чиста част.

Видя рай.

Видя ад.

Видя свобода, затвор, всичко и нищо.

Видя... дом.

Крепостта беше разположена на върха на извисяващ се хълм и Мадокс имаше пряка гледка към града. Светлините блестяха ярко.

Розово, синьо и лилаво осветяваха тъмното кадифено небе, отразявайки се от река Дунав и обграждайки отрупаните със сняг дървета, които преобладаваха в района. Вятърът фучеше, снежинки танцуваха и се вихреха във въздуха.

Тук той и другите имаха малко уединение от останалия свят. Тук им беше позволено да идват и да си отиват, без да е необходимо да се изправят срещу безброй въпроси. Защо не старееш? Защо всяка вечер в гората отекват писъци? Защо понякога изглеждаш като чудовище?

Местните се държаха на разстояние от това място със страхопочитание и уважение. „Ангели“ — дори бе чул да се шепне по време на една от редките им срещи със смъртен.

Само ако знаеха.

Ноктите на Мадокс се удължиха леко, забивайки се в камъка. Будапеща беше място с величествена красота, старинен чар и модерни удоволствия, но той винаги се беше чувствал изключен от него. От района на замъка на едната улица, до нощните клубове на съседната. От плодовете и зеленчуците, подредени на сергии в една уличка, до живата плът, подредена на другата уличка.

Може би чувството на откъснатост щеше да изчезне, ако Мадокс изследваше града, но за разлика от другите, които се разхождаха, когато пожелаеха, той беше впримчен вътре в крепостта и обкръжаващата земя толкова сигурно, колкото Насилието беше впримчено в кутията на Пандора преди хиляди години.

Ноктите му се удължиха още, вече почти като на хищна птица. Мислите за кутията винаги помрачаваха настроението му. „Удари стена! — призова Насилието. — Унищожи нещо! Нарани, убий!“ Щеше да му хареса да премахне боговете. Един по един. Да ги обезглави, може би. Да изтръгне почернелите им, разложени сърца, определено.

Демонът измърка одобрително.

„Разбира се, че ще мърка сега“ — помисли Мадокс с отвращение. Всичко кръвожадно, независимо от жертвите, срещаше подкрепата на създанието. Навъсен, той хвърли още един разгорещен поглед към небесата. Той и демонът бяха свързани много отдавна, но той си спомняше деня ясно. Писъците на невинните в ушите му, хора, които кървяха навсякъде около него, ранени, умиращи, духовете, които поглъщаха плътта им с възторжен бяс.

Едва когато Насилие облада тялото му, той изгуби представа за реалността. Нямахме звуци, нямахме гледки. Само всепоглъщащ мрак. Не беше върнал разума си, докато кръвта на Пандора не беше оплискала гърдите му, а последният й дъх не отекна в ушите му.

Тя не беше първата му жертва, нито последната, но беше първата и единствена жена, посрещнала мечата му. Ужасът да види някога изпълнената с енергия женско тяло мъртво и да знае, че той е отговорен за това... До този ден не беше смекчил вината и съжалението. Срама и скръбта.

Беше се заклел да направи каквото е нужно, за да контролира духа оттогава насетне, но беше твърде късно. Разярен още повече, Зевс беше поставил второ проклятие върху него — всяка нощ в полунощ да умира точно както беше умряла Пандора — с острие в корема, шест адски пъти. Единствената разлика беше, че нейното мъчение беше свършило за няколко минути.

Неговото щеше да трае цяла вечност.

Стисна челюст в опит да се отпусне, за да посрещне новата яростна атака на агресия. Напомни си, че не е единственият, който страда. Другите воители имаха своите собствени демони. Буквално и образно казано. Торин, разбира се, беше пазител на Болест. Лушън беше пазител на Смърт. Рейес на Болка. Аерон на Ярост. Парис на Безразборност.

Защо не бяха дали на него последния демон? Щеше да е в състояние да пътува до града по всяко време, да има всяка жена, която пожелае, и да се наслаждава на всеки звук, на всяко докосване.

А така не можеше да се отдалечи много. Нито можеше да се довери на себе си сред жени за дълги периоди от време. Ако демонът го завладееше или не успееше да се върне у дома преди полунощ и някой намереше мъртвото му окървавено тяло и го погребеше... или по-лошо — ако го изгореше...

Как му се искаше нещо такова да можеше да сложи край на мизерното му съществуване. Щеше да се е махнал много отдавна и щеше да позволи да бъде опечен в яма. Или може би щеше да скочи от най-високия прозорец на крепостта и да разбие черепа си. Но не. Независимо каквото и да направеше, той просто щеше да се събуди отново овъглен и с болки. Потрошен и накълцан.

— Доста време се взираш през този прозорец — каза Торин. — Не си ли поне любопитен да разбереш какво се е случило?

Мадокс примигна, докато се отърсваше от мислите си.

— Ти си още тук?

Приятелят му вдигна черна вежда. Цветът беше в стряскащ контраст със сребристобялата му коса.

— Вярвам, че отговорът на въпроса ми е не. Сега поне спокоен ли си?

Беше ли някога истински спокоен?

— Толкова спокоен, колкото същество като мен може да бъде.

— Спри да хленчиш! Има нещо, което трябва да ти покажа, и този път не се опитвай да ми откажеш! Можем да поговорим за причините, поради които ще те разтревожа по пътя. — Без повече думи Торин се завъртя на пета и закрачи по коридора.

Мадокс остана на място няколко секунди, като гледаше как приятелят му изчезва зад ъгъла. „Спри да хленчиш!“ — беше казал Торин. Да, точно това правеше той. Любопитство и извратена развеселеност се промъкнаха край смъртоносното му настроение и Мадокс излезе от фитнеса в коридора. Студеният въздух се завихри около него, наситен с влага и със свеж аромат на зима. Забеляза Торин на няколко метра и закрачи напред, като го настигна бързо.

— За какво става дума?

— Най-после. Интерес — беше единственият отговор.

— Това да не е някой от номерата ти. — Както онзи път, когато Торин беше поръчал стотици надуваеми кукли и ги беше поставил из цялата крепост, защото Парис глупаво се беше оплакал от липсата на женска компания в града. Найлоновите „дами“ се бяха взирали в тях от всеки ъгъл. Големите им очи и устите им тип „позволи ми да те засмуча“ бяха дразнили всички, които минаваха покрай тях.

Такива неща се случваха, когато Торин беше отегчен.

— Не бих си губил времето в опити да ти направя номер — каза Торин, без да обръща лице към него. — Ти, приятелю, нямаш добро чувство за хумор.

Истина.

Каменните стени се нижеха от двете му страни, докато крачеше устремено. Свещниците горяха, пулсирайки със светлина и огън, преплитайки сенките със злато. Домът на прокълнатите, както Торин

беше кръстил мястото, беше изграден преди стотици години. Бяха го модернизирани, доколкото можеха, но годините си личаха в ронливите камъни и в протритите подове.

— Къде са всички? — попита Мадокс. Едва тогава осъзна, че не е забелязал никой от другите.

— Човек би решил, че Парис пазарува храна, след като килерите ни са почти празни, а това е единственото му задължение, но не. Той излезе да търси нова жена.

Късметлийското копеле. Както беше обладан от Безразборността, Парис не можеше да легне с една и съща жена два пъти и затова прелъстяваше нова — или две, или три — всеки ден. Единственият недостатък? Ако не можеше да намери жена, беше принуден да прави неща, за които Мадокс дори не искаше да мисли. Неща, които оставяха иначе добродушния мъж превит над тоалетната да бълва съдържанието на стомаха си. Завистта на Мадокс в такива моменти се оттегляше, но винаги се връщаше, когато Парис заговореше за някоя от любовниците си. Мекото докосване на бедро... срещата на гореща кожа... стоновете от екстаз...

— Аерон е... Пригответи се — започна Торин, — защото това е основната причина да те издиря.

— Нещо случило ли се е с него? — настоя Мадокс, докато съзнанието му се помрачаваше и гневът го превземаше. „Унищожих, заличи!“ — умоляваше Насилие, дращейки в ума му. — Ранен ли е?

Аерон може да беше безсмъртен, но все още можеше да бъде наранен. Дори убит — подвиг, който бяха открили по най-лошия възможен начин.

— Нищо подобно — увери го Торин.

Той бавно се отпусна и Насилие постепенно се оттегли.

— Какво тогава? Разчиствал е някоя стая и е изпаднал в истерия? — Всеки воин тук имаше специфични отговорности. Това беше техният начин да поддържат някакво подобие на ред сред хаоса на собствените им души. Задачата на Аерон беше прислужническа. Нещо, от което се оплакваше ежедневно. Мадокс се грижеше за домашните поправки. Торин играеше със стоки и облигации, каквото и да бяха те, и поддържаше финансите им в добро състояние. Лушън се занимаваше с цялата документация, а Рейес ги снабдяваше с оръжие.

— Боговете... призоваха го.

Мадокс се препъна. Шокът моментално го заслепи.

— Какво? — Със сигурност не беше чул правилно.

— Боговете го призоваха — повтори Торин търпеливо.

Но гърците не бяха говорили с никого от тях от деня на смъртта на Пандора.

— Какво искаха? И защо едва сега чувам за това?

— Първо — никой не знае. Гледахме филм, когато той внезапно се изпъна в стола си с мъртво изражение, сякаш няма никой въщи. Няколко секунди по-късно ни каза, че е бил призован. Никой от нас нямаше време дори да реагира. В един моминт Аерон беше с нас, в следващия го нямаше. И второ — добави Торин почти без пауза, — опитах се да ти кажа. Ти каза, че не ти пука, помниш ли?

Един мускул заигра под окото му.

— Трябваше все пак да ми кажеш.

— Докато имаш тежести под ръка? Моля те! Аз съм Болест, не съм Глупост.

Това беше... това беше... Мадокс не искаше да знае какво, но не можеше да спре да мисли. Понякога Аерон, пазителят на Ярост, напълно губеше контрол над духа си и се впускаше в отмъстително буйство, наказвайки смъртните за техните грехове. Щеше ли да му бъде дадено второ проклятие за действията, както на Мадокс преди толкова много векове?

— Ако не се върне в същата форма, в която е заминал, ще намеря начин да преброя небесата и да изтребя всяко божествено създание, което среща.

— Очите ти греят в яркочервено — каза Торин. — Виж, всички сме объркани, но Аерон ще се върне скоро и ще ни каже какво става.

Много добре. Той се принуди да се отпусне. Отново.

— Някой друг беше ли призован?

— Не. Лушън е навън да събира души. Рейес е бог знае къде, вероятно се реже.

Трябваше да се сети. Въпреки че Мадокс страдаше непоносимо всяка нощ, той съжаляваше Рейес, който не можеше да живее и един час, без да си причинява мъчение.

— Какво още имаш да ми кажеш? — Мадокс прокара пръсти по двете извисяващи се колони, които обграждаха стълбището, преди да започне да се изкачва.

— Мисля, че е по-добре да ти покажа.

Дали щеше да е по-лошо от известието за Аерон? Мадокс се чудеше, докато крачеше през стаята за забавление. Тяхното убежище. Залата, за чието създаване не бяха жертвали никакви средства, беше изпълнена с плюшени мебели и с всички удобства, които един воин би могъл да пожелае. Имаше хладилник, натъпкан със специални вина и бири. Маса за бiliarд. Баскетболен кош. Огромен плазмен екран, на който дори сега трепкаха образите на три голи жени посред оргия.

— Виждам, че Парис е бил тук — каза той.

Торин не отвърна, но ускори крачка, без да погледне нито веднъж към екрана.

— Няма значение — промърмори Мадокс. Да обръща вниманието на Торин към нещо плътско, беше ненужно жестоко. Целомъдреният мъж сигурно копнееше за секс и за докосване с всяка клетка на съществото си, но никога нямаше да има възможност да им се наслади.

Дори Мадокс се наслаждаваше на жена понякога.

Любовниците му обикновено бяха остатъци от Парис. Онези, които бяха достатъчно глупави, да се опитат да проследят Парис до дома му, с надеждата да споделят леглото му отново, без да знаят колко невъзможно беше това. Бяха винаги опиянени от сексуална възбуда — последица от посрещането на Безразборността, затова рядко им пукаше кой се пъха между краката им накрая. Повечето пъти бяха достатъчно щастливи да приемат Мадокс като заместител, въпреки че беше безлично сливане, което бе толкова емоционално празно, колкото и физически незадоволяващо.

Но трябваше да бъде така. За да защитят тайните си, воините не допускаха хора в крепостта. Това принуждаваше Мадокс да се съвкупява с жените навън, в заобикалящата ги гора. Той ги предпочиташе на ръце и колене, с лице не към него — бързо чифтосване, което не събуждаше Насилие по никакъв начин, нито го принуждаваше да прави неща, които щяха да го преследват цяла вечност.

След това Мадокс ги пращаше по домовете им с предупреждение никога да не се връщат, ако не искат да умрат. Беше просто. Да си позволи по-близки отношения, би било глупаво. Можеше да започне да

ги харесва и определено щеше да ги нарани, което само щеше да натрупа още повече вина и срам върху него.

Но поне веднъж би му се поискало да бъде задълго с една жена така, както можеше да прави Парис. Би му се искало да целува и лиже цялото ѝ тяло. Би му се искало да се удави в нея, напълно да изгуби себе си, без да се страхува, че контролът ще му се изплъзне и той ще я нарани.

Най-после стигнаха жилището на Торин и Мадокс спря да мисли за това. Времето, прекарано в пожелания, беше изгубено време, както той добре знаеше.

Мадокс огледа обстановката. Беше влизал в тази стая и преди, но не помнеше компютърната система от стена до стена или множеството монитори, телефони и най-различното друго оборудване, подредено наоколо. За разлика от Торин, Мадокс отбягваше повечето технологии, защото така ѝ не успя да свикне с бързото темпо, с което се променяха нещата и с това как прогресът изглежда го отдалечаваше все повече от безгрижния воин, който някога беше. Но щеше да излъже, ако заяви, че не се наслаждава на удобството, което такива джаджи осигуряваха.

Завършил огледа, той се обърна към приятеля си.

— Превземаш света?

— Не. Просто го наблюдавам. Това е най-добрият начин да ви предпазя и най-добрият начин да направя малко пари. — Торин се тръсна на въртящ се стол с възглавнички пред най-големия монитор и започна да чука по клавиатурата. Един от празните монитори светна и черният екран стана преплетен със сиво и бяло.

— Така. Ето какво исках да видиш.

Внимавайки да не докосне приятеля си, Мадокс пристъпи напред. Смътната мъгла постепенно стана плътни матови линии. Дървета, осъзна той.

— Хубаво, но не е нещо, което съм желал силно да видя.

— Търпение!

— Побързай! — възрази той.

Торин му хвърли обиден поглед.

— След като молиш толкова мило... Имам топлинни сензори и камери, скрити из земите ни, за да знам, когато някой навлезе в тях. —

Още няколко секунди почукване и гледката на екрана се премести вдясно. Имаше бързо проблясване в червено — в един миг беше там, в следващия беше изчезнало.

— Върни! — каза Мадокс напрегнат. Той не беше експерт по наблюдението. Не. Неговите умения бяха в реалното убиване. Но дори той знаеше какво представлява тази червена резка. Телесна топлина.

Чук, чук, чук и червената резка отново погълна екрана.

— Човек? — попита Мадокс. Силуетът беше малък, почти нежен.

— Определено.

— Мъж или жена?

Торин сви рамене.

— Жена, най-вероятно. Твърде голям силует, за да е дете, твърде малък, за да е възрастен мъж.

Рядко някой се осмеляваше да се изкачи по пустия хълм по това време на нощта. Или дори през деня. Дали беше твърде призрачен, твърде потискащ или знак на уважение от местните, Мадокс не знаеше. Но на пръстите на едната си ръка можеше да преброи колко доставчици, деца, които искаха да изследват непознатите райони, и жени, търсещи секс, се бяха осмелили да поемат на това пътешествие през изминалата година.

— Някоя от любовниците на Парис? — попита той.

— Възможно. Или...

— Или? — напомни той, когато приятелят му се поколеба.

— Ловец — каза Торин мрачно. — Стръв, по-точно.

Мадокс стисна устни.

— Сега знам, че ме дразниш.

— Помисли! Доставчиците винаги идват с кашони, а момичетата на Парис винаги тичат право към предната врата. Тази изглежда с празни ръце и върви в кръгове, спира на всеки няколко минути и прави нещо до дърветата. Поставя динамит в опит да ни нарани, може би. Камери, за да ни наблюдава.

— Ако е с празни ръце...

— Динамитът и камерите са достатъчно малки, за да бъдат скрити.

Мадокс разтри врата си.

— След като напуснахме Гърция, Ловците не са ни дебнали нито измъчвали.

— Може би децата им и после децата на децата им са ни търсили през цялото това време. Може би най-после са ни открили.

Внезапно стомахът на Мадокс се сви от страх. Първо, шокиращото призоваване на Аерон, а сега неканена посетителка. Просто съвпадение? Спомни си онези мрачни дни в Гърция. Дни на война и варварство, на писъци и смърт. Дни, в които воините бяха повече демони, отколкото мъже. Дни, в които гладът за разрушение беше диктувал всяко тяхно действие и човешки тела бяха заливали улиците.

Ловците скоро се бяха издигнали от измъчените маси. Лига от смъртни мъже, решени да унищожат тези, които бяха освободили злото. И така беше избухнала кръвна вражда. Тогава се беше озовал в битки с дрънчащи мечове и бушуващи огньове, с горяща плът, а мирът се беше оказал нещо от спомените и легендите.

Но лукавството беше най-великото оръжие на Ловците. Бяха се научили да обучават жените да бъдат като стръв — да прелъстяват и отвличат вниманието, докато те върхлитат и убиват. Така бяха успели да убият Баден, пазител на Подозрение. Не бяха успели да убият самия демон, обаче и той беше изскочил от осакатеното тяло обезумял, побъркан и изкривен от загубата на приемника си.

Къде живееше демонът сега, Мадокс не знаеше.

— Боговете със сигурност ни мразят — каза Торин. — Какъв подобър начин да ни наранят, от това да пратят Ловци точно когато най-после сме си създали донякъде мирен живот?

Страхът на Мадокс се усили.

— Не биха искали побъркани демони (каквито сигурно биха били без нас) да се скитат свободно по света. Нали?

— Кой знае защо правят каквото и да е от нещата, които правят. — Изявление без намек за въпрос. Никой от тях не разбираше истински боговете, дори след всички тези векове. — Трябва да направим нещо, Мадокс.

Погледът на Мадокс се стрелна към стенния часовник и той се напрегна.

— Обади се на Парис!

— Обадих се. Не отговаря на мобилния телефон.

— Обади се...

— Наистина ли мислиш, че бих те обезпокоил, след като приближава полунощ, ако имаше някой друг? — Торин се извъртя в стола и се взря в Мадокс с мрачна решителност. — Ти си.

Мадокс поклати глава.

— Много скоро ще умра. Не мога да бъда извън тези стени.

— Нито пък аз — отсече Торин и нещо мрачно и опасно проблесна в очите му, превръщащо зеленото в отровен изумруд. — Ти поне няма да заличиш цялата човешка раса, като излезеш.

— Торин...

— Няма да спечелиш този спор, Мадокс, така че спри да губиш време!

Мадокс зарови ръка в дългата си до брадичката коса, а безсилието му растеше. „Трябва да оставим това нещо навън да умре“ — обяви Насилие. Това нещо — човекът.

— Ако е Ловец — каза Торин, сякаш прочел мислите му, — ако е Стръв? Не можем да позволим да живее. Трябва да бъде унищожена.

— А ако е невинна и моето смъртно проклятие я удари? — отвърна Мадокс, изтиквайки демона дълбоко в съзнанието си.

Вина проблесна в изражението на Торин. Сякаш всеки живот, за чието отнемане беше отговорен той, виеше в съвестта му, умолявайки го да спаси тези, които може.

— Това е риск, който трябва да поемем. Ние не сме чудовищата, които демоните искат да бъдем.

Мадокс изскърца със зъби. Той не беше жесток. Не беше звяр. Не беше безсърдечен. Мразеше вълните безчовечност, които заплашваха да го потопят. Не можеше да се примири с това, което беше направил, с това, което беше станал, и с мисълта в какво би се превърнал, ако някога спре да се бори с тези мрачни желания и зли размишления.

— Къде е жената сега? — попита той. Щеше да излезе навън в нощта, дори да му струваше много.

— На границата на Дунав.

Петнайсет минути тичане. Времето, за да се въоръжи, да намери човека, да го отпрати към заслон, ако беше невинен, или да го убие, ако обстоятелствата го изискваха, и да се върне в крепостта, беше съвсем малко. Ако нещо го забавеше, той можеше да умре навън на открито. Всеки друг, достатъчно глупав да посмее да се качи на хълма, щеше да

бъде в опасност. Защото когато удареше първата болка, той щеше да деградира до Насилие и онези мрачни желания щяха да го погълнат.

Нямаше да има друга цел, освен да унищожава.

— Ако не се върна до полунощ, прати някой от другите да търси тялото ми, както и тези на Лушън и Рейес! — Смърт и Болка идваха при него всеки път в полунощ, независимо къде беше. Болката доставяше ударите, а Смърт придружаваше душата му до ада, където тя оставаше до сутринта, измъчвана от огън и демони, почти толкова гнусни, колкото Насилие.

За съжаление Мадокс не можеше да гарантира безопасността на приятелите си на открито. Можеше да ги рани, преди да довършат задачата си. И ако ги наранеше, страданието, което щеше да изпитва, щеше да се равнява единствено на агонията от смъртното проклятие, което го застигаше всяка нощ.

— Обещай ми! — каза той.

Торин кимна. Очите му бяха сурови.

— Бъди внимателен, приятелю!

Той напусна стаята с бързи движения. Но преди да стигне до средата на коридора, Торин го повика:

— Мадокс! Би искал да видиш това.

Връщайки се назад, той усети още едно бодване в стомаха от страх. Какво сега? Можеше ли нещо да бъде по-лошо? Когато отново застана пред мониторите, той вдигна вежда към Торин в тиха заповед да побърза.

Торин посочи към екрана с килване на брадичката.

— Изглежда има още четирима. Всичките мъже... или Амазонки. Не бяха там по-рано.

— Проклятие! — Мадокс огледа четирите нови резки в червено, всяка по-голяма от предишната. Те приближаваха малката. Да, нещата можеше да бъдат по-лоши. — Ще се погрижа за тях — каза той. — За всички тях. — И отново тръгна, но с по-бърза крачка.

Стигна до стаята си и се отправи към килера, подминавайки леглото — единствената мебел в стаята. Беше унищожил скрина, огледалото и столовете в един или друг пристъп на насилие.

По едно време беше достатъчно глупав да напълни мястото с тихи вътрешни водопади, растения и кръстове — всичко, което да допринася мир и да успокоява изопнатите му нерви. Нищо не беше

свършило работа и всичко беше размазано непоправимо за минути, когато демонът го беше обзел. Оттогава беше избрал това, което Парис наричаше минималистичен дизайн.

Единствената причина все още да има легло беше, че е направено от метал, и Рейес се нуждаеше от нещо, за което да го окове с приближаването на полунощ. Поддържаха изобилие от матраци, чаршафи, вериги и метални табли в една от съседните спални. За всеки случай.

„Побързай!“ Той бързо надяна черна тениска през главата си, обу чифт ботуши и завърза остриета на китките, на кръста и на глезените си. Без огнестрелно оръжие. Двамата с Насилие се бяха разбрали за едно — враговете трябваше да умират бързо и по възможност в честна схватка.

Ако някой от хората в гората беше Ловец или Стръв, нищо вече не можеше да ги спаси.

ВТОРА ГЛАВА

Ашлин Дароу трепереше на ледения вятър. Кичури светлокестенява коса се вееха пред очите ѝ. Тя ги постави зад пламналите си уши с трепереща ръка. Не че можеше да види много. Нощта беше черна, изпълнена с мъгла и снежинки. Само няколко златни късчета лунна светлина бяха достатъчно силни, за да надзърнат през извисяващите се отрупани със сняг дървета.

Как можеше толкова красив пейзаж да бъде толкова вреден за човешкото тяло?

Когато въздъхна, пред лицето ѝ се оформи кълбо пара. В този момент тя трябваше да си почива по време на обратния полет до Щатите, но вчера беше научила нещо твърде интересно, за да устои.

Беше я изпълнила надежда и по-рано тази вечер беше забързала насам, без да мисли, без да се колебае, сграбчвайки първата си възможност да разбере дали наученото е истина.

Някъде в тази огромна гора имаше мъже със странни способности, които никой не беше в състояние да обясни. Тя не знаеше какво точно могат да правят. Знаеше само, че се нуждае от помощ. Отчаяно. И би рискувала всичко, за да говори с тези могъщи мъже.

Не можеше повече да живее с гласовете.

Ашлин трябваше само да застане на едно място, за да чуе всеки разговор, който се е провел там, независимо колко време е изминало. Минало и настояще, всякакви езици — просто нямаше значение. Можеше да ги чуе в ума си и дори да ги преведе. Дар, допускаха някои. Кошмар, смяташе тя.

Още един леден повей я застигна и тя се облегна на едно дърво, използвайки го като щит. Вчера, когато беше пристигнала в Будапеща с няколко колеги от Световния институт по парапсихология, беше застанала в центъра на града и беше започнала да чува части от диалог. Нищо ново за нея... докато не разбра значението на думите.

Могат да те поробят с поглед.

Един от тях има крила и лети, когато луната е пълна.

Белязаният може да изчезне, когато пожелае.

Сякаш този шепот беше отворил някакъв портал в ума ѝ и глъч на стотици години се беше забил в нея — смесица от стари и нови разговори. Тя се беше превила на две от наситеността на изживяването, опитвайки се да отдели обикновеното от важното.

Те никога не стареят.

Сигурно са ангели.

Домът им е зловещ — направо от филм на ужасите. Скрит на върха на хълм, в сенчести гори и обвит от проклятие. Дори птиците не го доближават.

Трябва ли да ги убием?

Те са магически. Те облекчиха мъчението ми.

Толкова много хора, минали и сегашни, очевидно вярваха, че тези мъже притежават способности, отвъд човешките, че притежават изключителни умения. Дали беше възможно мъжете да ѝ помогнат? „Облекчиха мъчението ми“ — беше казал някой.

— Може би могат да облекчат моето — прошепна Ашлин сега. През годините във всички краища на света беше слушала слухове за вампири, върколаци, гоблини и вещици, за богове и богини, за демони и ангели, за чудовища и феи. Дори беше водила изследователите на Института до праговете на много от тези създания, доказвайки, че те съществуват.

Работата на Института все пак беше да открива, наблюдава и изучава паранормални същества и да определя как светът може да се облагодетелства от съществуването им. А за разнообразие работата като парааудиологист можеше да бъде нейното спасение, също така.

Странно, но колегите ѝ не бяха дошли с нея в Будапеща, както ставаше обикновено при ново назначение. Не беше чула и дума за този град в никой от скорошните разговори, които беше подслушала. Но шефът ѝ я беше изпратил тук, като я беше помолил да слуша за всякакви разговори за демони.

Тя знаеше, че няма смисъл да пита. Отговорът, независимо от въпроса, винаги беше същият: поверително.

Когато беше направила това, което ѝ беше наредено, беше научила, че неколцина от местните смятаха мъжете, живеещи на върха на хълма, за демони. Зли и порочни. Повечето хора обаче ги смятаха за ангели. Ангели, които държаха на усамотението си. С изключение на

един от тях, който беше известен с това, че обичаше да вкарва в леглото си всичко женско. Той беше кръстен Оргазмен инструктор от кикотещо се трио, което беше прекарало една „славна“ нощ с него. Ангели, които само чрез присъствието си поддържаха нивата на престъпността ниски. Ангели, които наливаха пари в общността и се грижеха бездомните да са нахранени.

Самата Ашлин се съмняваше, че е възможно такива филантропи да са обладани от демони. Демоните бяха неизменно злонамерени, равнодушни към тези, които ги заобикаляха. Но независимо дали мъжете бяха ангели, живеещи на земята, или просто обикновени хора, способни да правят изключителни неща, тя се молеше да могат да ѝ помогнат по начин, по който никой друг не беше в състояние да ѝ помогне. Молеше се да могат да я научат как да блокира гласовете или дори да ѝ помогнат напълно да се отърве от тази способност.

Мисълта беше опияняваща и тя се усмихна. Усмивката бързо избледня, когато поредният порив на вятъра я прониза през якето и пуловера и се просмука в кожата ѝ. Беше изкарала навън повече от час и беше замръзнала до кости. Да спре да почива (отново), не беше най-умната идея.

С поглед обходи хълма. Облаците се бяха разкъсали и внезапен лъч кехлибарена светлина се изля надолу, като освети масивния замък с цвят на въглен. Мъглата се виеше от дъното на долината, все едно я приканваше с призрачни пръсти. Мястото изглежда точно както бяха казали гласовете, мислеше тя. Замъкът беше потънал в сенки и беше като оживял от филм на ужасите.

Това не я разубеди. Точно обратното. „Почти стигнах“ — помисли тя щастливо и отново се затътри нагоре по хълма. Бедрата ѝ вече горяха от усилието да се промъква под клони и да прескача издадени корени, но не ѝ пукаше. Продължи да върви.

След десет минути отново спря, за хиляден път, неспособна да измине дори крачка, а треперещите ѝ уморени бедра се превърнаха в ледени блокове.

— Не! — изстена тя. Не сега. Разтривайки краката си, за да ги стопли, тя отново огледа далечината. Очите ѝ се разшириха, когато осъзна, че замъкът не е по-близо. Всъщност, можеше да е по-далеч.

Ашлин поклати глава с учудващо отчаяние. Проклятие! Какво трябваше да направи, за да стигне до мястото? Да разпери крила и да

полети?

„Дори да се проваля, не съжалявам, че дойдох тук.“ Частта с липсата на провизии и планиране, да, съжаляваше за това, но трябваше да опита. Независимо колко глупаво изглеждаше, тя просто трябваше да опита. Щеше да измине този път гола и боса, ако се налагаше. Всичко за да получи една възможност да бъде нормална.

Харесваше ѝ, че можеше да защитава света със своя — гадост — талант, но изтезанието, което търпеше, беше прекалено. Със сигурност имаше и друг начин да помага. С малко мълчание можеше да бъде в състояние да помисли как. Упражненията в дълбоко дишане и медитация не допринасяха много за спокойствието ѝ.

Тя разтри краката си още по-енергично, изправи гърба си и изопна рамене.

Ök itt. Tudom ök — чу тя, докато минаваше покрай едно превито чворесто дърво. Те са тук — преведе умът ѝ мигновено, — знам, че са.

После някой друг каза:

Не си ли хубавица?

— Да, хубавица съм, благодаря — каза тя, надявайки се звукът от собствения ѝ глас да засенчи другите. Не го направи. Дълбоко вдишване, дълбоко издишване.

Докато продължаваше да се бъхти напред, различни разговори от различни времеви периоди се носеха през съзнанието ѝ, наслаждайки се един върху друг в ума ѝ. Повечето бяха на унгарски, но някои бяха и на английски и това ги правеше още по-объркани.

Да. Да! Докосни ме! Там, да, там.

Още веднъж да вкуся устните му и ще го забравя. Имам нужда само още веднъж да ги вкуся.

Ашлин се препъваше във вейки и камъни, а думите се сливаха заедно и зазвучаваха по-силно. Още по-силно. Сърцето ѝ барабанеше в гърдите и тя едва се удържаше да не закрепци от безсилие. Дълбоко вдишване, дълбоко из-...

Ако почукаш на вратата, ще бъдеш чукана като животно и ти гарантирам, че ще се наслаждаваш на всяка минута.

Тя покри уши, въпреки че знаеше, че това също няма да подейства.

— Продължавай! Намери ги! — Още вятър. Още гласове. — Продължавай! — повтаряше тя и думите звъняха в хармония със

стъпките ѝ. Беше дошла чак дотук, можеше да отиде още малко по-нататък. — Намери ги!

Когато беше казала на доктор Макинтош — вицепрезидент на Института, а също неин началник и ментор, какво беше научила за мъжете, той ѝ беше кимнал кратко и отсечено.

— Добра работа — неговата най-висша форма на похвала.

После беше поискала да бъде отведена до замъка на върха на този внушителен хълм.

— Никакъв шанс — беше казал, обръщайки ѝ гръб. — Те може да са демоните, които някои от местните описват.

— Или може да са ангелите, за каквито повечето от местните ги смятат.

— Няма да рискуваш, Дароу. — Тогава ѝ беше наредил да си събере багажа и беше подготвил кола за нейното заминаване за летището, точно както винаги беше правил, когато нейната част от работата (да осигури уши) беше свършена.

Той винаги беше твърдял, че е „стандартна процедура на агенцията“, но никога не изпращаше останалите работници у дома. Само нея. Макинтош беше загрижен за нея и искаше тя да е в безопасност, Ашлин го знаеше. Все пак се беше грижил за нея повече от петнайсет години, беше я взел под крилото си, когато беше уплашено дете, чиито родители не знаеха как да облекчат мъченията на „надарената“ си дъщеря. Дори ѝ беше чел приказки, за да я научи, че светът е място на магия и безкрайни възможности, място, на което никой, дори такъв като нея, не трябваше да се чувства странен.

Той наистина беше загрижен, но тя също така знаеше, че нейната способност беше важна за неговата кариера и че Институтът нямаше да бъде и наполовина толкова ефективен без нея. В резултат тя беше нещо като пионка в очите му. Затова не се чувстваше (твърде) виновна, задето се промъкна тук, още щом той обърна гръб.

С вкочанени пръсти Ашлин отново придърпа косата над лицето си. Може би трябваше да отдели време да пита местните за най-добрия маршрут, но гласовете в центъра на града бяха твърде шумни, правеха я твърде неспособна да се концентрира. Още повече че тя се боеше да не бъде забелязана от служител на Института, който да я прибере.

Може би обаче си бе струвало да рискува. Можеше да избегне този студ.

Има само един начин да научиш истината. Намушкай някого в сърцето и виж дали ще умре! — каза глас, привличайки вниманието ѝ.

О, това е хубаво! Моля те, още!

Разсеяна, Ашлин се спъна в паднал клон и се строполи с болезнено пъшкане. Остри камъни ожулиха дланите ѝ и задраха в дънките ѝ. Тя не помръдна дълго време. Не можеше. „Твърде студено е — мислеше тя. — И твърде шумно.“

Докато лежеше там, силата ѝ сякаш се изцеди напълно. Слепоочията ѝ пулсираха, а гласовете все още я обстрелваха. Ашлин затвори очи, придърпа реверите на якето си по-плътно и успя да пропълзи и да се сгуши в основата на едно дърво.

Не трябва да сме тук. Те виждат всичко.

Ранен ли си?

Виж какво намерих! Не е ли красиво?

— Млъкнете, млъкнете, млъкнете! — извика тя. Разбира се, гласовете не я чуваха. Никога не го правеха.

Предизвиквам те да тичаш между дърветата гол.

Гладен съм! Мога ли да я взема?

Внезапно прозвучаха пукване и свистене и клепачите ѝ се отвориха рязко. Последва измъчен писък. Мъжки вик, бързо последван от три други.

Настояще. Не минало. След двайсет и четири години тя правеше разлика.

Ужасът я стегна в желязна хватка, изстисквайки въздуха от нея. Въпреки дърдорещите гласове, тя чу ужасяващо тупване. Опита се да стане, да побегне, но внезапно свистене във въздуха я задържа на място. Не, не въздух, осъзна тя след секунда, а острие. Цялото ѝ тяло трепна от изненада, когато дръжката на окървавен нож се залюля точно над рамото ѝ, забито в кората на дървото.

Преди да има време да се измъкне или да извика, се чу ново свистене. Още едно трепване. Вниманието на Ашлин се премести от другата ѝ страна. Второ острие се беше забило точно над лявото ѝ рамо.

Как... Какво... Докато проумее напълно какво става, нещо връхлетя от близкия храст. Крехки листа се завихриха в злокобен танц. Снегът, който ги беше покривал, се поръси по земята, когато клоните се разтърсиха. После нещо притича покрай лъч лунна светлина и тя

успя да зърне черна коса и лъчисти виолетови очи. Мъж. Голям мускулист мъж се нахвърляше върху нея с все сила. Изражението му беше жестоко.

— Боже мой! — ахна тя. — Спри! Спри!

Внезапно той се озова право в лицето ѝ. Клекна, заковавайки я на място и подуши врата ѝ.

— Те бяха Ловци — каза той на английски с лек акцент, а гласът му беше груб и дрезгав, както ѝ неправилните му черти. — А ти? — Той сграбчи китката ѝ и дръпна якето и пуловера. Прокара палец по пулса ѝ. — Нямах татуировка, каквато те имаха.

Те? Ловци? Татуировки? По гръбнака ѝ премина тръпка. Нападателят беше огромен и тежък, мускулестата му фигура излъчваше заплаха. От него се носеше метален дъх, смесен с миризмата на мъж и горещина, и на нещо, което не можеше да определи.

Отблизо можеше да види червени пръски по суровото му лице. Кръв? Хапещият вятър сякаш се плъзгаше покрай кожата ѝ право в костния мозък.

Див — казваше погледа във виолетовите му очи. — Хищник.

„Може би трябваше да послушам Макинтош. Може би мъжете наистина са демони.“

— Една от тях ли си? — повтори мъжът.

Беше толкова шокирана и уплашена, че ѝ отне минута да осъзнае, че нещо беше различно. Въздухът, температурата...

Гласовете бяха замлъкнали.

Очите ѝ се разшириха от удивление.

Гласовете бяха замлъкнали, сякаш усещаха присъствието на мъжа и се бояха от него толкова, колкото и тя. Обгърна я тишина.

Не. Това, което изпита, не беше абсолютна тишина, реши тя миг по-късно, а по-скоро... безмълвие. Великолепно, блажено безмълвие. Кога за последно беше познала миг, необезпокоен от разговор? Беше ли изобщо?

Вятърът шумеше и листата плющяха. Снегът се сипеше тихо, докато се носеше във въздуха в една спокойна мелодия, която приспиваше и отпускаше. Дърветата дишаха с живот и енергия, а клоните се вееха леко.

Звучало ли е нещо някога толкова великолепно, колкото симфонията на природата?

В този миг тя забрави страха си. Как може този мъж да е обладан от демон, когато дойде с такава прекрасна тишина? Демоните бяха източник на мъчения, не на спокойствие.

Тогава дали не беше ангел на милосърдието, както местните допускаха?

Затворила очи в наслада, тя отпи от това спокойствие, отдаде му се. Прегърна го.

— Жено? — каза ангелът, а от гласа му се излъчваше объркване.

— Замълчи! — През нея се разля доволство. Дори у дома в Северна Каролина, в къща, построена от строители, на които беше забранено да говорят повече от необходимото, тя винаги чуваше ехото на дълбоко вкоренен шепот. — Не говори! Просто се наслаждавай!

За миг той не отговори.

— Смейеш да ми кажеш да замълча? — каза той накрая с тон на изненада и яд.

— Все още говориш — смъмри го Ашлин, после стисна устни. Ангел или не, не й приличаше на някой, когото може да сгълчи. Освен това последното, което искаше да направи, беше да го ядоса. Присъствието му носеше тишина. И възхитителна топлина, осъзна тя, когато студът бързо напусна тялото ѝ.

Тя бавно отвори клепачи.

Бяха опрели нос в нос, лекият му дъх се движеше над устните ѝ. Кожата му блестеше като гладка мед, почти неземна на лунната светлина. Цялото в сурови черти, на лицето му се перчеше остър нос и черни като сърцето на дявола вежди.

Тези хищнически виолетови очи се забиваха в нея, а дългите мигли ги правеха да изглеждат още по-заплашителни. „Ще убия всеки, навсякъде“ — сякаш казваше изражението му.

„Демон.“ Не, не демон, напомни си тя. Тишината беше твърде добра, твърде подходяща. Но все пак не беше и ангел, реши тя. Беше донесъл тишина, да, но явно беше толкова опасен, колкото и красив. Всеки, който можеше да хвърля ножове така...

И какво беше той?

Ашлин преглътна и го огледа. Пулсът ѝ не трябваше да започне да пърха точно сега, а гърдите ѝ не трябваше да се стягат от болка. Но

сърцето ѝ запърха. А гърдите ѝ се стегнаха от болка. Мъжът беше като драконите в приказките, които Макинтош ѝ беше чел — твърде смъртоносен за опитомяване и твърде хипнотизиращ, за да се отдалечиш от него.

И все пак внезапно ѝ се прииска да зарови глава на рамото му. Искаше да се притисне до него. Искаше да се хване за него и никога да не го пусне. Дори осъзна, че се приближава към него с намерението да се отдаде на тези желания.

„Спри! Недей!“

Човешкият допир ѝ беше отказан през по-голямата част от живота ѝ. На пет беше пратена в Института, където повечето от служителите нямаха други грижи, освен да изучават способността ѝ. Макинтош беше най-близкият ѝ приятел, но дори той не я беше прегръщал или докосвал често, сякаш се страхуваше от нея толкова, колкото беше загрижен за нея.

Срещите също бяха трудни. Мъжете направо откачаха, когато научеха за способността ѝ. А винаги научаваха. Нямаше как да я скрие. Но...

Ако този мъж беше този (това), за което тя го мислеше, вероятно нямаше да му пука за малкия ѝ талант. Вероятно щеше да ѝ позволи да го докосне. А докосването и топлината му можеше да се окажат толкова могъщи усещания, колкото и тишината, но толкова повече...

— Жено! — повтори той. Думата излезе дрезгава, силна като вино, когато се врязва в мислите ѝ.

Тя замръзна. Преглътна отново. Беше ли... желание това, което трепна в леденовиолетовите му ириси, напълно заличавайки убийствената им изцъкленост? Или желанието, което виждаше, беше родено от болка и жестокост, от нейната предстояща смърт? Връхлетя я рояк от емоции. Още един пристъп на страх, мрачно благоговение и да, женско любопитство. Тя имаше малко опит с мъжете и още по-малко с желанието.

Какво си беше помислила, когато се беше приближила толкова близо до него? Може да беше приел докосването ѝ като покана. Можеше да я докосне в замяна.

Защо от самата мисъл не я обземаше истерия?

Може би, защото грешеше. Може би той не беше дракон все пак, а принцът, който убива дракона, за да спаси принцесата.

— Как се казваш? — попита тя.

Измина една изпълнена с напрежение секунда, после още една и Ашлин реши, че той няма да отговори. Линии на напрежение прорязаха грубите му черти, сякаш това да бъде близо до нея, беше досадно задължение. Накрая той каза:

— Мадокс. Казвам се Мадокс.

Мадокс. Името се плъзна по коридорите на ума ѝ като прелъстителна песен, която обещаваще невъобразимо задоволство. Тя се принуди да се усмихне за поздрав.

— Аз съм Ашлин Дароу.

Вниманието му се премести върху устните ѝ. Въпреки снега, по челото му изби мъниста пот и заблестя.

— Не трябваше да идваш тук, Ашлин Дароу — изръмжа той и целият намек за желание, който едновременно я привличаше и плашеше, беше изчезнал. Но той прокара длани по ръцете ѝ изненадващо нежно и спря на тила ѝ. Палецът му внимателно премина по шията ѝ, задържайки се на диво препускация ѝ пулс.

Тя вдиша и преглътна, а пръстите му проследиха движението. Неволна, но изцяло еротична ласка, която накара цялото ѝ тяло да се възпламени. Докато след миг хватката му се стегна почти болезнено.

Тя издиша дрезгаво:

— Моля те! — И той я пусна напълно.

Ашлин примигна от изненада. Без докосването му тя почувства... загуба?

— Опасно — каза той, този път на унгарски.

Тя не беше сигурна дали има предвид себе си, или нея.

— Ти един от тях ли си? — попита тихо, без самата тя да сменя езика. Нямаше причина да му дава да разбере, че говори и двата.

Удивление помрачи погледа му и един мускул трепна на челюстта му.

— Какво имаш предвид под един от тях? — на английски този път.

— Аз... аз... — думите отказаха да излязат от устните ѝ. Ярост изкривяваше лицето му. Повече ярост, отколкото беше виждала да изпитва друг човек. Излъчваше се от всяко очертание на твърдото му тяло. Тя прибра ръцете си около кръста си. Не, не принц, все пак. Дракон, определено, както беше допуснала първоначално.

Оставайки на колене, той се отдръпна от нея. Пое премерено въздух и бавно го изпусна. Въздухът се замъгли около лицето му. Ръката му се поколеба над отвора на ботуша му, сякаш не можеше да реши дали да бръкне вътре, или не. Накрая той каза:

— Какво правиш в тези гори, жено? И не ме лъжи! Ще разбере, а ти няма да харесаш отговора ми.

Ашлин успя да промълви:

— Търся мъжете, които живеят на върха на този хълм.

— Защо? — Тази едничка дума беше като изплюта.

Колко трябваше да разкрие? Той явно беше един от мъжете със странни способности, трябваше да е. Беше твърде изпълнен с живот, твърде могъщ, за да бъде само човек. Още повече че самото му присъствие някак беше прогонило гласовете — нещо, което не й се беше случвало преди.

— Нужна ми е помощ — призна тя.

— Така ли? — В изражението му се четеше и подозрение, и снизхождение. — За какво?

Тя отвори уста да каже... какво? Не знаеше. В крайна сметка не беше важно. Той я спря с бързо поклащане на главата.

— Няма значение. Не си добре дошла тук, затова обяснението ти е теоретично. Върни се в града! За каквото и да си дошла тук, няма да го получиш.

— Но... но... — Тя не можеше да му позволи да я отпрати. Нуждаше се от него. Да, едва сега го беше срещнала. Да, единствените неща, които знаеше за него, бяха името му и фактът, че хвърля ками с точността на експерт. Но вече беше ужасена от мисълта да загуби мълчанието.

— Искам да остана с теб. — Тя знаеше, че от нея се излъчва отчаяние, но не й пукаше. — Моля те! Поне за малко. Докато се науча как сама да контролирам гласовете.

Вместо да омекне, той изглеждаше разгневен от молбата й. Ноздрите му трепнаха и на челюстта му отново заигра мускул.

— Дърдоренето ти няма да ме разсее. Ти си Стръв. Трябва да си. Иначе щеше да бягаш от мен уплашена.

— Не съм стръв! — Каквото и да беше стръв. — Кълна се в Бог! — Тя се пресегна и сграбчи ръцете му. Кожата беше стегната и здрава,

невероятно топла и извънредно наелектризираща под дланта ѝ. Тръпки пронизаха ръката ѝ. — Дори не знам за какво говориш.

Той протегна ръка бързо като изплющяване и хвана главата ѝ, извивайки я към лъч лунна светлина. Действието не я нарани. Напротив, тя усети още едно електрическо разтърсване. Стомахът ѝ се сви.

Той не проговори, просто я изучаваше с напрегнатост, която граничеше с жестокост. Тя също го изучаваше, шокирана, когато нещо започна да проблясва... да се завихря... да се материализира под кожата му. Лице, осъзна тя с ужас. Още едно лице. Сърцето ѝ прескочи удар. „Не може да е демон, не може да е демон. Той накара гласовете да спрат. Той и другите са правили чудесни неща за този град. Това е просто трик на светлината.“

Тя все още виждаше чертите на Мадокс, но можеше да види и сянката на някой... нещо... друго. Червени пламтящи очи. Скелетни скули. Остри като ками зъби.

„Моля те, нека е трик на светлината!“

Но колкото повече това скелетно лице се взираше в нея, толкова по-малко тя можеше да се преструва, че е илюзия.

— Искаш ли да умреш? — настоя Мадокс (или скелетът?). Думите бяха толкова гърлени, че едва ли бяха нещо повече от животинско ръмжене.

— Не. — Той можеше да я убие, но тя щеше да умре с усмивка. Две минути мълчание струваха за нея повече от цял живот шум. Уплашена, но решена и все още пламнала от трескавото му докосване, тя вирна брадичка. — Нуждая се от помощта ти. Кажи ми как да контролирам силата си и ще се махна още тук и сега! Или ми позволи да остана с теб и да се науча как става!

Той я освободи, после отново посегна към нея, после спря и сви юмруци.

— Не знам защо се колебая — каза той, въпреки че гледеше устата ѝ сякаш с копнеж. — Наближава полунощ и трябва да си толкова далеч от мен, колкото е възможно.

В мига, в който изрече последната дума, той се намръщи. Секунда по-късно излая:

— Твърде късно. Болка ме търси. — Той се отдръпна от нея, а скелетната маска все още проблясваше зад кожата му. — Бягай! Върни

се в града! Веднага!

— Не — каза тя със съвсем леко треперене. Само глупак бягаше от рая, дори тази част от рая да беше обладана от прозрачно лице, дошло от ада.

Проклинайки тихо, Мадокс издърпа двете остриета от дървото и се изправи на крака. Погледът му се плъзна покрай снега и после към върховете на дърветата и към наполовина пълната луна. Намръщаното му лице стана свирепо и гневно. Той се отдръпна назад една стъпка, две.

Ашлин използва дървото като подпора, за да се изправи. Коленете ѝ трепереха и едва не поддадоха под тежестта ѝ. Внезапно отново усети ледения вятър и чу шепота на разговорите да приближава към нея. В нея се надигна отчаян вик.

Три стъпки, четири.

— Къде отиваш? — попита тя. — Не ме оставяй тук!

— Няма време да те заведа до заслон. Ще трябва да го намериш сама. — Той се завъртя и сега тя виждаше само широките му рамене и вдървения гръб. След малко той ѝ подхвърли през рамо: — Не се връщай на този хълм, жено! Следващия път няма да бъда толкова щедър.

— Няма да се върна. Където и да отиваш, ще те последвам. — Прозвуча като заплаха, да, но тя възнамеряваше да я спази.

Мадокс спря и извърна лице към нея, оголил зъби, с което изглеждаше още по-страшен.

— Бих могъл да те убия тук и сега, Стръв, както знам, че трябва. Как би ме последвала тогава?

Отново я нарече стръв. Сърцето ѝ туптеше неравномерно в гърдите, но тя срещна погледа му, надявайки се да изглежда упорита и решителна, а не просто вкаменена.

— Повярвай ми, предпочитам да го направиш, отколкото да ме оставиш тук сама с гласовете.

Проклятие, изсъскване от болка и той се преве на две.

Забравяйки перченето си, загрижена, Ашлин изтича до него. Прокара пръсти по гръба му и затърси рана. Болката, която можеше да сгърчи този извисяващ се звяр, трябва да беше мъчителна. Той я избута и тя се препъна от неочакваната сила.

— Не — каза той и тя можеше да се закълне, че говори с два различни гласа. Единият на мъж. Вторият... на нещо много помогъщо. Отекна като гръмотевица в нощта. — Без докосване.

— Ранен ли си? — Тя се изправи, опитвайки се да не разкрива колко силно я засягаха действията му. — Вероятно мога да помогна. Аз...

— Махай се или ще умреш! — Той се завъртя и скочи напред, изчезвайки в нощта.

В ума ѝ се заби дърдорене, сякаш просто беше чакало заминаването му. Сега изглеждаше по-силно от преди, като рев, след безценното мълчание.

Langnak ithon kel moradni.

Препъвайки се в същата посока, която беше поел Мадокс, Ашлин запуши уши.

— Чакай! — изстена тя. „Млъкнете, млъкнете, млъкнете!“ — Чакай! Моля те!

Кракът ѝ се заплете в счупен клон и тя отново се строполи на земята. Остра болка проряза глезена ѝ. Скимтейки, тя се изправи на ръце и колене и запълзя.

Ate iteleted let minket verzejbe.

Не можеше да спре. Трябваше да го настигне. Вятърът се нахвърли върху нея, остър като камите, които Мадокс носеше.

Гласовете вдигаха врява.

— Моля те! — извика тя. — Моля те!

Свиреп рев разцепи нощта, разтърсвайки земята и дърветата.

Внезапно Мадокс се озова отново до нея, удавяйки гласовете.

— Глупава Стръв — изплю той. И повече на себе си добави: — Глупав воин.

Тя обви ръце около него, плачейки от облекчение. Хвана се здраво. Не искаше да го пусне никога, дори ако той продължаваше да носи онази зловеща скелетна маска. По бузите ѝ се стичаха сълзи, които замръзваха върху кожата ѝ.

— Благодаря ти. Благодаря, че се върна. Благодаря! — Тя зарови глава във врата му, точно както беше искала да направи по-рано. Когато бузата ѝ забърса голата му кожа, тя потрепери, топлите тръпки отново пробягаха през нея.

— Ще съжаляваш за това — каза той, премятайки я през рамо като чувал с картофи.

Не ѝ пукаше. Тя беше с него, гласовете ги нямаше и само това имаше значение.

Мадокс вървеше бързо, лавирайки около призрачните дървета. От време на време изпъшкваше сякаш от болка. Изръмжаваше сякаш от ярост. Ашлин го молеше да я пусне, за да му спести тежестта си, но той стисна вътрешната част на бедрото ѝ в мълчалива заповед да млъкне, по дяволите. Накрая тя се отпусна върху него и просто се наслаждаваше на пътуването.

Само ако тази радост можеше да продължи.

ТРЕТА ГЛАВА

„Прибери се, прибери се, прибери се!“ — припяваше Мадокс заповедта в ума си, опитвайки се да се разсее от болката. Опитвайки се да задуши подтика да извърши насилие, подтик, който нарастваше постоянно. Жената — Ашлин, подскачаше на рамото му като нежелано напомняне, че би могъл да се пречупи във всеки един момент и да убие всичко около себе си. И особено нея.

Искаше да се удавиш в жена — подигра му се духът. — Ето твоят шанс. Удави се в нейната кръв!

Ръцете му се свиха в юмруци. Трябваше да помисли, но не можеше през болката. Тя беше споменала сила, беше помолила за помощта му. Нали? Част от това, което беше казала, се изгуби сред рева в главата му. Той знаеше със сигурност само това, че трябваше да я зареже, както беше възнамерявал.

Но беше чул измъчения стон на нейния вик — от типа полудял стон, който самият Мадокс често беше искал да изпусне. Нещо дълбоко в него беше реагирало и той усети огромна потребност да ѝ помогне, да докосне меката ѝ кожа само още веднъж. Потребност, която някак бе по-силна от Насилие. Удивителен, невероятен подвиг.

И той се беше върнал при нея, въпреки че знаеше, че тя е в по-голяма опасност с него, отколкото сама в гората. Въпреки че знаеше, че тя най-вероятно е била пратена да го разсее и да помогне на Ловците да получат достъп до крепостта.

„Глупак.“ Сега тя беше повесена върху него, женският ѝ аромат дразнеше носа му, а меките ѝ извивки бяха на разположение да ги изследва.

Или я посечи — подтикна го демонът.

Тя беше безумно красива и беше лесно да разбере защо Ловците я бяха пратили. Кой би искал да обезобрази такава женственост? Кой би отпратил такава очевидна чувственост. Изглежда не и той.

„Глупак“ — отново изруга Мадокс наум. Ловци! Наистина бяха в Будапеща. Татуировките им бяха мрачно напомняне за онези мрачни,

мрачни дни в Гърция. Явно отново бяха тръгнали за кръв, защото всеки от четиримата мъже, следващи Ашлин, носеше оръжие и заглушител. За смъртни се бяха били с експертно умение.

Мадокс беше излязъл победител в тази кървава среща, но не беше се измъкнал невредим. Кракът му беше срязан и едно от ребрата му със сигурност беше пукнато.

Времето, изглежда, само беше изострило уменията им.

Чудеше се как щеше да реагира Ашлин, когато разбере, че ги няма. Щеше ли да плаче? Да пици? Да ругае? Щеше ли да го нападне с породена от скръбта ярост?

Дали и други чакаха в града?

В момента не можеше да се принуди да се тревожи за това. Когато хвана Ашлин в ръцете си, той беше увлечен. Адът, който беше животът му, моментално се беше оттеглил, оставяйки само... нещо, което той не мислеше, че може правилно да назове. Желание, може би. Не. Той отхвърли тази дума моментално. Тя не можеше да обясни дълбочината на прилива, на жегата.

Моментално обсебване, вероятно.

Каквото и да беше, не му харесваше. Беше по-силно от всичко, което беше преживял преди, и заплашваше да го контролира. Мадокс не се нуждаеше от друга сила, която да се опитва да дърпа конците на живота му.

Тя беше толкова... прелестна. Толкова прелестна, че почти го болеше да я гледа. Кожата ѝ беше гладка и мека, като канела, изсипана в буркан с мед, а после разбъркана до крем. Очите ѝ бяха в същия оттенък на мед и толкова завладяващи, че караха гърдите му да го болят. Не беше виждал смъртен да изглежда толкова измъчен и усещаше, че помежду им има странна прилика.

Когато кичури от дългата ѝ копринена коса, също в цвета на мед, но изпъстрени с бакърено и кварц, се бяха навивали около лицето ѝ, го беше заболяло. Беше му се приискало. Беше му се приискало да докосне, да вкуси. Да погълне. Да изпие. Но не беше искал да я нарани. Това все още го учудваше.

„Ашлин.“ Името ѝ, прошепнато в ума му, беше нежно, като самата жена. Да я отведе в крепостта, беше против правилата, беше заплаха за най-пазените им тайни. Трябваше да се засрами от себе си,

затова че я носи натам, вместо надалеч, а тя трябваше да плаче от ужас.

Очевидно думата трябва не значеше нищо за тях.

Защо не плачеше тя? Още по-важно, защо не беше плакала? Когато ѝ се беше нахвърлил, явно опръскан с кръвта на съюзниците ѝ, лицето ѝ беше осветено от възхитителна усмивка и сочните ѝ устни бяха показали свършени бели зъби.

Спомняйки си тази усмивка, Мадокс усети разтърсване от заслепяваща възбуда. Но усещаше и объркване. Беше минала цяла вечност, откакто за последно си беше имал работа със Стръв, но не можеше да си спомни примамките на Ловците някога да са били толкова искрени в задоволството си.

Дори Хади, Стръвта, която беше помогнала да бъде съкрушен Баден — пазителя на Подозрение. Хади беше изиграла ролята на малтретирана и уплашена душа до свършенство. Виждайки я, Баден беше решил да действа без подозрение за първи път, откакто демонът му се беше настанил в него. Или може би не. Мадокс винаги се беше чудил дали мъжът не беше искал да умре. Ако беше така, желанието му се беше сбъднало. Беше намушкан в гърлото мигове след като беше отворил сърцето си за Хади, която на свой ред беше пустила въоръжените Ловци вътре.

Най-вероятно самото намушкване нямаше да убие Баден. Но след това Ловците го бяха обезглавили. Баден нямаше шанс. Дори безсмъртен не можеше да се възстанови след нещо подобно.

Баден беше добър човек, добър воин и не беше заслужил такъв кървав край. Мадокс, обаче...

„Моето убийство би било оправдано.“

Стръвта, която им бяха изпратили преди Хади, беше прелъстила Парис. Не че нещо такова изискваше много усилия. По време на акта Ловците бяха използвали в спалнята на жената и бяха намушкали воина в гърба, в опит да го отслабят, преди да опитат да му отрежат главата.

Но Парис, превъзбуден от секса и въпреки раната, беше успял да се освободи с бой и беше убил всички около себе си.

Мадокс не можеше да си представи, че жената в ръцете му е достатъчно страхлива, за да удари в гръб. Беше се изправила срещу него и не се беше отдръпнала, дори когато духът в него крещеше за освобождение. Може би Ашлин беше невинна. Той не беше открил

камери или динамит по дърветата, където тя се беше бавила. Може би...

— Може би си по-глупав, отколкото осъзнаваш — промърмори той.

— Какво?

Той я пренебрегна със съзнанието, че така е по-безопасно. Гласът ѝ беше мек и жив и насъскваше духа, подигравателно с нежността си. По-добре да я държи тиха.

Най-после забеляза тъмния ронлив камък на крепостта. Не съвсем навреме. Разкъсваща болка проряза корема му и едва не го събори на земята.

Насилие се вливаше във вените му и трептеше в кръвта му. Убий! Нарани! Осакати!

— Не.

Убий, нарани, осакати!

— Не!

Убий, нарани, осакати!

— Мадокс?

Духът изрева отчаян, толкова отчаян за освобождение. „Бори се с него! — заповяда си той. — Остани спокоен!“ Той пое въздух в дробовете си, задържа го и бавно го освободи.

Убийнараниосакати! Убийнараниосакати!

— Ще устоя. Аз не съм чудовище.

Ще видим...

Ноктите му се удължиха. Ръцете го сърбяха в безжалостен подтик да удари. Ако не се успокоеше, скоро щеше да нападне всичко и всеки, който попаднеше в обсега му. Щеше да убие без милост, без колебание. Щеше да унищожи този дом камък по камък с ритници и нокти. Яростно. Щеше да унищожи всеки вътре в него. А по-скоро щеше да гори в ада цяла вечност, отколкото да направи такова нещо.

— Мадокс? — каза Ашлин отново. Сладкият ѝ глас се понесе към ушите му като настойчива молба, която беше отчасти успокоителна като балсам и отчасти възбуждаща. — Какво?...

— Тишина! — Той я издърпа от рамото си, но все още я държеше здраво, когато врхлетя през предната врата, почти изтръгвайки дървото от пантите. Посрещнаха го ядосаните гласове на Торин, Лушън и Рейес. Те стояха във фойето и се караха.

— Не трябваше да му позволяваш да излиза — каза Лушън. — Той се превръща в животно, Торин, той унищожава...

— Спрете! — извика Мадокс. — Помогнете ми!

И тримата мъже се извъртяха към него.

— Какво става? — настоя Рейес. Когато видя Ашлин, зяпна. По лицето му се изписа шок. — Защо си донесъл жена в къщата?

Чули врявата, Парис и Аерон нахлуха във фойето с изопнати лица. Когато забелязаха Мадокс, се отпуснаха.

— Най-послед! — каза Парис, очевидно облекчен. Но и той забеляза Ашлин. Ухили се. — Супер! Подарък? За мен?

Мадокс оголи зъби.

Убий ги! — умоляваше Насилие вече с прелъстителен шепот. — Убий ги!

— Не трябваше да сте тук — думите с мъка се откъсваха от гърлото му. — Вземете я и се махайте! Преди да е станало късно.

— Вижте го! — каза Парис. Облекчението и развеселеността бяха изчезнали. — Вижте лицето му!

— Процесът е започнал вече — каза Лушън.

Думите пришпориха Мадокс да действа. Не искаше да пусне Ашлин дори в лудостта си, но я хвърли към групата. Лушън я хвана без усилие. В мига, когато с цялата си тежест стъпи върху краката си, тя трепна. Сигурно си е изкълчила глезена на хълма, осъзна Мадокс, а загрижеността му за част от секундата взе превес над жаждата за кръв.

— Внимавай с крака й! — нареди той.

Лушън я пусна, за да погледне глезена й, но Ашлин се изтръгна от него и закуцука обратно към обятията на Мадокс. Загрижеността му се усили, когато ръцете му я обгърнаха. Тя трепереше. Но миг по-късно не го интересуваше. Умът му се замъгли и жестокостта заличи всяка емоция по пътя си.

— Пусни ме! — изръмжа той и я избута.

Жената се притискаше към него.

— Какво има?

Лушън я сграбчи, дръпна я назад и я стисна в желязна хватка. Ако беше докосвала Мадокс секунда повече, той можеше да я разкъса с нокти. Така заби ръце в близката стена.

— Мадокс — каза тя с несигурен глас.

— Не я наранявайте! — думите бяха повече за него самия, отколкото за другите. — Ти! — изръмжа той, сочейки Рейес с окървавен пръст. — Спалнята! Сега! — Не изчака за отговор, а затропа нагоре по стълбите.

Чу Ашлин да се бори да се освободи и да вика:

— Но аз искам да остана с него.

Прехапа вътрешната страна на бузата си, докато не усети кръв. Позволи си да надзърне през рамо.

Когато Лушън затегна хватката си около борещата се Ашлин, тъмната му коса забърса раменете ѝ; нуждата от кръв у Мадокс се усили. Едва не промени посоката и не изтича обратно към фоайето, за да разкъса приятеля си на парчета. „Моя! — крещеше умът му. — Моя. Аз я намерих. Никой, освен мен, няма да я пипа.“

Мадокс не беше сигурен дали духът или самият той мисли по този начин, а и не му пукаше. Просто искаше да убие. Да, да убие. Ярост, такава ярост избухна в него. И той наистина спря. Наистина промени посоката. Щеше да разсече Лушън на две и да покрие пода с кръвта на приятеля си.

Унищожи, унищожи, унищожи! Убий!

— Той ще нападне — предупреди Лушън.

— Махнете я от тук! — извика Торин.

Лушън извлече Ашлин от стаята. Уплашените ѝ викове отекваха в ушите на Мадокс, което само успя да увеличи мрачните му потребности. Образът на бледото ѝ прелестно лице проблясваше в ума му отново и отново, докато стана единственото, което виждаше. Тя беше ужасена. Доверяваше му се, искаше го. Ръцете ѝ се бяха протегнали към него.

Стомахът му беше пареща купчина от пулсираща агония, но той не забави стъпка. Полунощ щеше да настъпи всеки миг и той щеше да умре, но щеше да отведе всеки тук със себе си.

Да, те трябва да бъдат унищожени.

— А, по дяволите! — промърмори Аерон. — Демонът го е превзел напълно. Трябва да го усмирим. Лушън, върни се тук! Бързо!

Аерон, Рейес и Парис пристъпиха напред. За секунда Мадокс извади камите си и ги изстреля. Тримата мъже очакваха нападението и го отбегнаха. Сребърните остриета прелетяха над тях и се забиха в стената. Две секунди по-късно мъжете бяха върху него и той лежеше

по гръб. Юмруци се забиха в лицето, в корема и в слабините му. Той се бореше. Ревеше, ръмжеше и удряше.

В челюстта му се заби пестник, измествайки костта. Коляно притисна чувствителната плът между краката му. Той още се бореше. И докато битката се разгорещаваше, воините успяха да го извлекат нагоре по стълбите до стаята му. Мадокс мислеше, че чува Ашлин да хлипа, мислеше, че я вижда да се опитва да откъсне тримата мъже от него. Той замахна с юмрук и удари нещо — нос. Чу вой. Усети задоволство. Искеше още кръв.

— Проклятие! Сложи му оковите, Рейес, преди да счупи шибания нос на някой друг!

— Твърде силен е. Не съм сигурен още колко мога да го удържа.

Докато се бореше, минаха минути, може би вечност, после студеният метал се склучи около китките и глезените му. Мадокс се извиваше и опъваше, а оковите се впиваха в плътта му.

— Копелета! — болката в корема му беше нетърпима, вече не беше спорадична, а постоянна. — Ще ви убия. Ще взема всички вас с мен в ада.

Рейес се изправи над него. Мрачен блясък на решителност и съжаление излъчваше лицето му. Мадокс се опита да го повали като вдигна колене и ритна, но веригите удържаха. Воинът също остана на място, изтегляйки дълъг заплашителен меч.

— Съжалявам — каза дрезгаво Рейес, когато часовникът отбеляза часа. И тогава намушка Мадокс в корема.

Металът срязва чак до гръбнака му, преди да напусне тялото му. От раната мигновено се изля кръв и намокри гърдите и корема му. Жлъч пламна в гърлото и в носа му. Той изруга, опъна се.

Рейес го промуши отново. И отново.

Болката... агонията... Усещаше кожата си като прогорена. Три от пробожданията бяха достатъчни да прободат костите, а органите му вече бяха разкъсани и всеки от тях беше точка на страдание. Но той още се бореше, още усещаше отчаяния подтик да убие. Тогава една жена изкрещя:

— Спрете! Убивате го!

Когато гласът ѝ проби съзнанието на Мадокс, борбата му стана още по-дива. Ашлин. Неговата жена от гората. Неговата. Да стигне до нея, трябваше да стигне до нея. Трябваше да я убие... не! Трябваше да

я спаси. Да убие... да спаси... двете желания се бореха за надмощие. Той се изви във веригите. Металните окови се забиха по-дълбоко в китките и глезените му, но той се изправи и ритна. Леглото потрепери от силата на движението му и таблите се изкривиха с трясък.

— Защо правите това? — извика Ашлин. — Спрете! Не го убивайте! Боже мой, спрете!

Рейес го намушка отново.

Черна паяжина падна върху зрението му, когато огледа стаята. Парис, видя той замъглено, крачеше към Ашлин. Стигна до нея и я обви с ръце. Тя беше като джудже в прегръдката на по-големия мъж, скрита в сянката му. Сълзи блестяха в тези кехлибарени очи и по твърде бледите ѝ бузи.

Тя се бореше, но Парис я държеше здраво и я извлече от стаята.

Мадокс нададе животински рев. Парис щеше да я прелъсти. Щеше да я съблече и да я вкуси. Тя нямаше да може да устои, никоя жена не можеше.

— Пусни я! Веднага! — той се напъна толкова яростно да се освободи, че един кръвоносен съд се пръсна в главата му. Зрението му се помрачи напълно.

— Махни я от тук и я дръж навън! — Рейес намушка Мадокс още веднъж. Петият удар. — Тя го прави по-побъркан от обикновено.

„Трябва да я спася. Трябва да стигна до нея.“ Звукът на тракащите вериги се смеси с пухтенето му, докато се бореше още по-силно.

— Съжалявам — прошепна отново Рейес.

Най-после и шестият удар беше нанесен.

Тогава всичката сила на Мадокс се оттегли от него. Духът се укроти, отдръпна се дълбоко в подсъзнанието му.

Край. Беше сторено.

Той лежеше на кревата, подгизнал в собствената си кръв, неспособен да мърда или да вижда. Болката не го напусна, нито изгарянето. Не, бяха се усилили, бяха повече част от него, отколкото собствената му кожа. Топла течност клокочеше в гърлото му.

Лушън (той знаеше, че е Лушън, защото разпозна измамливо сладкия аромат на Смърт) коленичи до него и потупа ръката му. Това означаваше, че краят беше близо, толкова мъчително близо.

Но за Мадокс истинското мъчение едва започваше.

Като част от смъртното проклятие той и Насилие щяха да прекарат остатъка от нощта, изгаряйки в ямите на ада. Той отвори уста да говори, но излезе само кашляне. Още и още кръв нахлуваше в гърлото му и го задушаваше.

— На сутринта ще даваш много обяснения, приятелю — каза Лушън и добави нежно: — Умри сега! Ще отведе душата ти в ада, както се изисква, но този път може да ти се поиска да останеш там, въпреки че вместо да се разправяш с бедата, която доведе в нашия дом.

— М-момичето — успя накрая да каже Мадокс.

— Не се тревожи! — каза Лушън. Какъвто и въпрос да имаше, той го запази за себе си. — Няма да я нараним. Тя ще бъде твоя, ще се справиш с нея на сутринта.

— Недокосната. — Мадокс знаеше, че искането беше странно, защото никой от тях никога не беше притежавал жена. Ашлин обаче... Той не беше съвсем сигурен какво иска да прави с нея. Знаеше какво би трябвало да направи... и какво не би могъл. Но това нямаше никакво значение в този момент. Защото повече от всичко той знаеше, че не иска да дели.

— Недокосната — настоя той слабо, когато Лушън не каза нищо.

— Недокосната — съгласи се Лушън накрая.

Миризмата на цветя се усили. Мина време, необходимо за един удар на сърцето, и Мадокс умря.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Коя си ти и откъде познаваш Мадокс?

— Пусни ме! — Ашлин се гърчеше и въртеше, опитвайки се да се освободи от желязната хватка на мъжа. Глезенът ѝ туптеше, но не ѝ пукаше. — Те го убиват там! — О, Боже! Те наистина го убиваха. Намушкваха го отново и отново. Имаше толкова много кръв... такива ужасни крясъци. Повдигна ѝ се, когато си спомни.

Тя все още чуваше гласовете, и се чувстваше по-измъчена от всякога.

— Мадокс ще се оправи — каза ѝ мъжът. Мадокс беше счупил носа му, тя беше видяла, но носът се беше възстановил почти мигновено. Нямаше дори следа от кръв по лицето му. Сега той махна едната си ръка от кръста ѝ, за да погали слепоочието ѝ и нежно да приглади назад кичур коса. — Ще видиш.

— Не, няма да видя — едва не захлипа тя. — Пусни ме!

— Колкото и да не искам да ти откажа, ще трябва. Ти му причиняваш прекалено мъчение.

— Аз му причинявам прекалено мъчение? Не съм аз тази, която го намушка. Сега ме пусни! — Без да знае какво друго да направи, тя застана неподвижно и се вторачи в него. — Моля те! — Той имаше яркосини очи и кожа, бледа като мляко. Косата му беше пленителна комбинация от кафяво и черно. Беше по-красив от всеки, който някога беше виждала. Твърде съвършен, за да е истински.

А всичко, което тя искаше, беше да избяга от него.

— Успокой се! — Той се усмихна с ленива, прелъстителна усмивка. Явно упражнявана, дори според нейното необучено око. — Няма от какво да се страхуваш с мен, разкошна. Аз съм създаден за удоволствие.

Ярост и страх, тъга и безсилие ѝ дадоха сила и храброст. И тя го зашлеви. Той току-що беше гледал как някой намушка Мадокс и не беше сторил нищо, за да го спре. Просто беше гледал как намушкват

Мадокс, а сега смееше да флиртува с нея. Тя имаше от какво да се страхува с него.

Усмивката му изчезна и той ѝ се намръщи.

— Ти ме удари. — В тона му имаше изненада.

Тя отново го зашлеви.

— Пусни ме!

Дълбока бръчка се вряза между двете му вежди. Той разтри буза с една ръка и я задържа с другата.

— Жените не ме удрят. Жените ме обичат.

Тя вдигна длан, готова да го удари отново.

Той въздъхна и каза:

— Добре. Върви! Писъците на Мадокс спряха. Съмнявам се да можеш да го разстроиш сега, когато със сигурност е мъртъв. — И ръката му се отдръпна от нея.

Ашлин не му даде време да промени намерението си. Внезапно освободена, тя скочи напред и затича по коридора, въпреки болките в глезена. Когато влезе в стаята и видя пропитото с кръв легло и неподвижното тяло, тя спря рязко.

Боже мой!

Очите на Мадокс бяха затворени, а гърдите му изобщо не се повдигаха.

От нея се откъсна ридание и тя покри уста с трепереща ръка. Парещи сълзи изпълниха очите ѝ.

— Те те убиха! — тя изтича до леглото и обви страните на Мадокс в длани, като се наведе бавно. Клепачите му не се отвориха. От носа му не излезе дъх. Кожата му вече беше студена и бледа от загубата на кръв.

Тя беше закъсняла.

Как може някой толкова силен и жизнен да бъде унищожен толкова грубо?

— Коя е тя? — попита някой.

Тя се обърна стресната. Убийците на Мадокс стояха отстрани, разговаряйки помежду си. Как можа да ги забрави? На всеки няколко секунди поглеждаха към нея. Никой от тях не заговори право на нея. Продължиха разговора си, сякаш тя нямаше значение. Сякаш Мадокс нямаше значение.

— Трябва да я отведем в града, но тя видя твърде много — каза суров глас. Най-студеният и най-безчувствен глас, който беше чувала. — Какво е мислил Мадокс?

— През цялото това време съм живял с него и не знаех как страда — каза тихо приличен на ангел блондин със зелени очи. Той беше облечен изцяло в черно и носеше ръкавици, които стигаха чак до бицепсите му. — Винаги ли е така?

— Невинаги, не — каза този, който беше държал меча. — Обикновено е по-примирен. — Погледът му беше суров, а тонът му измъчен. — Жената.

„Убиец!“ — изплака вътрешно Ашлин. Искаше ѝ се да нападне всички. През целия си живот способността ѝ беше разкривала повече лошо, отколкото добро, като я беше принуждавала да слуша гласове от различни векове — от омразни обвинения и дори писъци от ужас. А единственият мъж, който ѝ беше дал някаква степен на спокойствие, беше жестоко убит.

„Направи нещо, Дароу!“ Тя разтри парещите си очи с опакото на китката си и се изправи на нестабилните си крака. Какво можеше да направи? Те я превъзхождаха. Бяха по-силни от нея.

Силно татуиран мъж ѝ се намръщи. Имаше подстригана по войнишки кестенява коса, две обици на веждата и меки, пълни устни. Имаше също повече мускули от световен шампион по бодибилдинг. Щеше да е красив (като за сериен убиец), ако не бяха татуировките.

Дори бузите му бяха изрисувани с бурни картини на войни и оръжия.

Очите му бяха в същия оттенък на виолетово като на Мадокс, но в тях нямаше дори намек за топлина или емоция. Кръв покапа от носа му, когато разтри с два пръста брадичката си.

— Трябва да направим нещо с момичето — отново този студен, безчувствен глас. — Не ми харесва да е тук.

— Дори така да е, Аерон, няма да я докосваме — този мъж имаше черна коса, която беше като тъмен ореол около главата му и различни очи — едното кафяво, другото синьо. Лицето му беше цялото в белези. На пръв поглед беше противен. Но ако се вгледаш по-внимателно — имаше нещо почти хипнотизиращо в него, усилено от аромата на рози, който се носеше от него. — Утре сутрин тя ще бъде в същото състояние, в което е сега. Дишаща и облечена.

— Типично за Мадокс, да ни отнема забавлението.

Сърдитият глас дойде иззад нея и тя изписка и се завъртя. Красив мъж с бледа кожа стоеше на вратата. Гледаше я с такъв глад в очите, сякаш си я представяше гола и видяното му харесваше.

Тръпки побиха цялото ѝ тяло. Копелета, всички те! Подивелият ѝ поглед обходи стаята и се спря на окървавения меч, който безгрижно беше хвърлен на пода. Мечът, който беше срязал Мадокс, сякаш той не беше нищо повече от тънък пласт коприна.

— Искам да знам коя е тя — каза със студен глас татуираният Аерон. — И искам да знам защо Мадокс я е довел тук. Той знае правилата.

— Сигурно е била една от хората на хълма — каза ангелът, — но това все още не обяснява защо я е довел сред нас.

Тя щеше да се изсмее, ако не беше на ръба на срина. „Трябваше да послушам Макинтош.“ Тук наистина живееха демони.

— Е? — подсети ги Аерон. — Какво ще правим с нея?

Всички мъже отново се обърнаха към нея и Ашлин се хвърли към меча. Пръстите ѝ се свиха около дръжката и тя се изправи, насочила върха в тяхна посока. Мечът беше по-тежък, отколкото изглеждаше, и ръцете ѝ моментално започнаха да треперят под тежестта му, но тя го задържа здраво.

Мъжете просто я огледаха с любопитство. Липсата на страх у тях не я обърка. Тя познаваше Мадокс едва от скоро, но в нея имаше нещо диво, тя скърбеше от загубата му и настояваше лично да отмъсти за смъртта му.

„Мадокс.“ Името му, прошепнато в ума ѝ. Нямаше го. Завинаги. Стомахът ѝ се сви болезнено.

— Трябва да ви убия, всички вас. Той беше невинен.

— Невинен? — присмя се някой.

— Тя иска да ни убие. Ловците наистина са дошли за нас тогава — каза Аерон с покрус.

— Един ловец не би нарекъл Мадокс невинен. Дори на шега.

— Една Стръв няма да се поколебае. Спомни си, че всяка дума от устите им беше лъжа, въпреки че лицата им винаги бяха открити.

— Гледах на монитора си как Мадокс убива четиримата мъже. Нямаше да го направи, ако бяха невинни. А се съмнявам, че някакво съвпадение е довело невинна жена в гората по същото време.

— Мислиш ли, че има някакви умения с меч?

Сумтене.

— Не, разбира се. Виж как го държи!

— Малката е смела обаче.

Ашлин ги зяпаше. Едва смогваше да следи разговора.

— На никого ли не му пука, че тук беше убит човек? Че вие сте тези, които го убиха?

Облеченият в черно ангел се засмя, наистина се засмя, но в зелените му очи имаше страдание.

— Повярвай ми, Мадокс ще ни благодари утре сутрин.

— Ако първо не ни убие затова че сме тук — отговори някой.

За нейно учудване няколко от мъжете се засмяха. Всички заклатиха глави в искрено съгласие. Само този, който беше нанесъл фаталните рани, остана мълчалив. Продължаваше да се взира в тялото на Мадокс, а изражението му беше белязано от агония и вина. Добре. Тя искаше той да страда за това, което беше направил.

Онзи чувственият, който смяташе, че никоя жена не може да му устои, сведе поглед към нея и ѝ отправи още една ленива, прелъстителна усмивка.

— Остави меча, сладка, преди да се нараниш!

Тя го задържа здраво стиснат.

— Ела и го вземи от мен, ти... ти... животно! — думите излетяха от устните ѝ, без да може да прикрие предизвикателството. — Може да нямам никакви умения с мечове, но ако ме доближиш, аз ще те нараня.

Имаше въздишка. Смях. Промърморено: „Що за жена може да устои на Парис?“.

— Казвам да я заключим в тъмницата. — Това беше казано от онзи, наречен Аерон. — Не се знае какво ще направи тя иначе.

— Съгласен — отговориха като ехо другите.

Промъквайки се към вратата, Ашлин поклати глава и стисна меча още по-здраво.

— Тръгвам си. Чувате ли ме? Тръгвам си. И запомнете нещо от мен! Ще бъде въздадено правосъдие. Всеки от вас ще бъде арестуван и екзекутиран.

— Мадокс може да реши какво да прави с нея на сутринта — каза спокойно този с различните очи, пренебрегвайки я.

Сякаш Мадокс можеше да решава нещо сега.

Брадичката ѝ потрепери. Очите ѝ се разшириха, когато всички негови убийци закрачиха към нея с решителност.

Не ме наранявай! Моля те, не ме наранявай!

Пауза. Щракване.

Болезнен вик.

Ръката ми! — раздиращи хлипове. — Ти ми счупи шибаната ръка! — Ръката на Ашлин туптеше от съчувствие. — Аз не съм... направил нищо... лошо.

Гласовете се бяха върнали с пълна сила.

Тя се сгуши на пода на тъмната влажна килия, трепереща и уплашена.

— Искях само да намеря някой, който може да ми помогне — прошепна тя. Вместо това беше попаднала право в приказка на братя Грим, но щастлив край не се виждаше.

Ще го направя. Ще го направя. Просто... се нуждая... от един миг.

Едностранчивият разговор се набиваше в ума ѝ от цяла вечност и изглеждаше като фалшив концерт от гняв, отчаяние и болка. Но над него се носеше един-единствен глас. На Мадокс. Не глас от миналото, а спомен. Изблик от писъци.

— И ти напусна Института за това — тя поклати глава от скръб и възмущение, като се опитваше да убеди себе си, че този ден не е нищо повече от кошмар. Че един мъж не беше убит пред очите ѝ. Намушкан. Неколкократно. Но тя знаеше истината. Виковете му... Боже, виковете му. Яростта му, че е окован и бит, мъчението му — това беше по-лошо от всичко, което беше чувала от друго човешко същество.

Сълзи потекоха от очите ѝ. Тя не можеше да изхвърли образа му от главата си. Образът му, преди да умре, и образът му след това. Сурово красиво лице, почти диво в своята напрегнатост. Лицевите кости хлътнали. Виолетовите очи ярки. Виолетовите очи затворени. Високо загоряло и мускулесто тяло. Потрошено, окървавено, безжизнено тяло.

Тя проплака.

След като я набутаха в тази килия, убийците на Мадокс бяха обещали да ѝ донесат одеяла и храна. Клетвата беше дадена преди

векове, но никой не се беше върнал. Ашлин беше доволна. Не искаше да ги вижда повече. Предпочиташе да търпи студа и глада.

Треперейки, тя стисна яката на якето. Беше благодарна, че още го има, че мъжете — тези варварски чудовища, не й го бяха взели по всякаш безкрайния път от горе до подземията.

Точно тогава нещо пробяга през пръстите й, цвъркайки щастливо, и тя трепна. О, Боже, о, Боже, о, Боже! Тя се свря в близкия ъгъл. „Мишка!“ Космат малък гризач, който би изял всичко, а където имаше един...

С разбунтуван стомах тя обходи с поглед килията. Не че видя нещо. Стаята беше твърде тъмна и Ашлин нямаше да може да види ръка (или чудовище), дори да беше право в лицето й.

— Стой неподвижно! — дълбоко вдишване. — Стой спокойно! — дълбоко издишване.

Ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш, но моля те, не ме наранявай отново! — каза Счупената Ръка, връщайки се в мислите й с хлипане. — Нямах намерение да се вмъквам вътре. — Последва дълга пауза. — Добре, да, да. Направих го. Имах намерение, но исках само да видя кой се е настанил тук. Не съм ловец, кълна се. Не съм.

Ашлин потрепна от чутото и се притисна по-плътено в каменната стена. Ловец, беше казал мъжът. Убийците на Мадокс бяха нарекли нея ловец. Какво имаха предвид? Ловец на глави? Тя се намръщи и разтри подутия си и болящ глезен. Кой можеше да помисли нещо такова за високата сто шестдесет и пет сантиметра обикновена Ашлин?

— Няма значение. Трябва да намериш начин да се измъкнеш от тук, Дароу. — Трябваше да каже на властите какво се беше случило с Мадокс. Щяха ли да й повярват? Щяха ли да се загрижат? Или мъжете тук ги бяха омагьосали по някакъв начин, както бяха направили с останалите жители на града (ангели — да, бе), които им бяха позволили да вършат каквото искат и когато искат?

От устните й се чу хлип, тялото й се разтресе. Никой не трябваше да умира толкова бавно, толкова болезнено. Без достойнство. Пренебрегнати викове.

По един или друг начин Мадокс щеше да бъде отмъстен.

Мадокс изкрещя.

Пламъците го облизваха от глава до пети. Изприщваха и стопяваха плътта му, смаляваха го до нищо, до гола кост. Не, дори не и кост, помисли той в следващия миг. Пламъците го бяха смалили до пепел. Но той все още усещаше... винаги усещаше. Все още знаеше кой е, все още знаеше какво е и че ще се върне отново в огъня утре.

Агонията беше повече, отколкото можеше да понесе. Струйки пушек сгъстяваха въздуха и пръскаха сажди във всички посоки. Сякаш бе страничен наблюдател и знаеше, че тези сажди принадлежат на него. Че са част от него.

Твърде скоро саждите се върнаха там, където беше стоял той, слепиха се и станаха тяло, мъж... мъж, който още веднъж се запали. Тяло, което още веднъж се стопи ужасяващо — парче по парче, отлепвайки кожата от плътта. После по мускулите започнаха да потрепват оранжево-златни искри и те се разпадаха напълно. И пак черният бриз, който върна всичко на мястото му, за да може целият процес да се повтори. Отново и отново, и отново.

През цялото време Насилие ревеше в главата му, отчаяно искаше да избяга, но вече не беше заситен, както в мига на смъртта. С неговите викове се смесваха тези на другите осъдени души, които пищяха, когато пламъците на ада ги поглъщаха. Демони, тези противни крилати създания с блестящи червени очи, скелетни лица и дебели жълти рога върху главите, пърхаха от един измъчван затворник към друг, смееха се, подиграваха се и плюеха.

„Аз нося едно от тези чудовища вътре в себе си. Само че моето е по-лошо.“

Другите демони също го знаеха.

— Добре дошъл отново, братко! — присмиваха се те, преди да го оближат с пламтящите си раздвоени езици.

Винаги когато огънят го поглъщаше преди, на Мадокс му се беше искало да се стопи до нищо и никога да не се връща в ада или на земята. Да приключи мизерното си съществуване и най-последващата да спре. Винаги преди... но не и тази нощ. Не и този път.

Тази нощ болката беше притъпена от желание.

Образът на Ашлин се вряза в ума му, дразнейки го много повече от демоните. „С мен ще намериш само блаженство“ — сякаш казваха очите ѝ, докато устните ѝ се разделяха, жадуващи за целувка.

Тя беше пъзел, който той искаше да разгадае. За първи път зърна рая в нейната топла и гъста кехлибарена коса и в очите ѝ с цвят на пчелен мед. Тя беше изящна и сочна, и толкова недвусмислено женствена, че призоваваше всеки негов мъжки инстинкт.

Изненадващо, но тя се беше борила да остане с него. Дори се беше борила, за да го спаси от другите — това той беше осъзнал едва преди няколко минути. Не разбираше напълно защо, но нейните действия все пак му харесваха.

Може по-рано да не беше знаел какво иска да прави с нея, но вече знаеше. Искеше да я вкуси. Цялата. Стръв или не. Ловец или не. Просто искаше. След всички тези страдания, той заслужаваше късче щастие.

Дори в дните му на елитен воин на боговете никога не беше пожелавал определена жена. По-късно винаги беше вземал каквото можеше, когато можеше. Но сега искаше точно Ашлин. Сега искаше Ашлин.

Къде я беше настанил Лушън? В стаята, свързана с неговата? Дали се беше излегнала на леглото, а голото ѝ тяло беше увито в коприна и кадифе? Така щеше да я вземе, реши Мадокс тогава. Не навън, както беше свикнал. Не на студената, посипана с клонки земя. Щеше да я обладае бавно в леглото, лице в лице, кожа до кожа.

Тялото му гореше от тази мисъл. И това беше пожар, който нямаше нищо общо с пламъците.

— Тя има лоши намерения за нас. Ние ще я нараним първи и ще я изпреварим — настоя духът.

„Дори не смей да го предлагаш!“ — заповяда той, опитвайки се да засенчи Насилие, който изненадващо вече изглеждаше доволен да обсъжда Ашлин спокойно, вместо да реве. — Аз не съм чудовище.

— Ние сме еднакви, а тази жена предвещава опасност.

Да, така беше. Но той никога не беше срещал толкова уязвима жена, колкото беше Ашлин. Сама в гората и с тайни в красивите ѝ очи. С убийци по следите ѝ. Дали имаха намерение да я пренебрегнат, да я убият или да я използват, за да убият него и другите Повелители, той щеше да разбере.

На сутринта, когато Лушън върнеше душата му в изцереното тяло, Мадокс щеше да я намери и да я разпита. Не, първо щеше да я

докосне, реши той. Да я целуне. Да вкуси цялото й тяло така, както толкова отчаяно искаше да направи точно сега.

Въпреки болката, той откри, че се хили от удоволствие. Жената го беше погледнала с екстаз в очите. Беше се опитала да го последва, да го спаси. Да, тя сама си беше постлала леглото. И сега щеше да легне в него. С Мадокс.

Щеше да я разпита едва след като свърши с любенето. И ако откриеше, че тя наистина е Стръв (в гърдите си усети спазъм), щеше да се справи с нея така, както се беше справил с Ловците.

— Титаните са свалили гърците — обяви Аерон. Знанието беше клокочило в него, откакто се върна в крепостта преди час, но с цялото това вълнение не беше имал възможност да го сподели. Досега. Нещата най-после се бяха успокоили, но той знаеше, че спокойствието ще трае само докато значението на изреченото от него достигне до другите.

Тръшна се на червения плюшен диван намръщен. Човекът на Мадокс вече не беше негова грижа. Само ако и думите му можеха да бъдат пропъдени толкова лесно... И какво внезапно вдигаше всички този шум?

Огледа се наоколо, намръщи се и грабна дистанционното, изключвайки „филма“, който Парис тъкмо беше пуснал. Възбуждащите стонове секнаха. Мокрото шляпане на мъж срещу жена изчезна от плоския екран.

— Трябва да спреш да купуваш този боклук, Парис.

Парис дръпна дистанционното от него и отново включи тържеството на плътта. Но този път изключи звука.

— Не е платен канал, брат — каза Парис без следа от разкаяние. — Този е от моята лична колекция. „Подивелите пехливани“.

— Ставаш все повече човек с всеки изминал ден — промърмори Аерон. — Срамно е. Знаеш го, нали?

— Аерон, не можеш да направиш такова изявление и просто да смениш темата. Ти спомена... Титаните? — каза Лушън с вечно спокойния си тон.

Вечно спокоен. Да, това перфектно описваше Смъртта. Безсмъртният държеше нрава си в железен юмрук (наистина всичките

си емоции), защото, когато се освободеше, беше сила, от която дори Яростта се боеше. Лушън ставаше истински демон, а не звяр. Аерон беше свидетел на преобразяването само веднъж, но никога не го забрави.

— Мисля, че също чух нещо в тези изречения. — Рейес поклати глава, сякаш това щеше да му помогне да разбере. — Какво става тук? Първо, Торин ни казва, че Ловците са тук, после Мадокс се връща у дома с жена. А сега ти казваш, че Титаните са взели властта в ръцете си? Възможно ли е изобщо нещо такова?

— Да, възможно е — за съжаление. — Аерон прокара ръка по постриганата си коса и късите кичури одраскаха дланта му. Как му се искаше да може да достави радостни новини. — Очевидно през вековете, които Титаните са прекарвали в затвора, са увеличили силите си. В последните седмици са избягали от Тартар^[1], нападнали са от засада гърците, поробили са отбраната им и са завзели трона. Сега те ни контролират.

Настана тежко мълчание, докато всички се опитваха да възприемат шокиращата новина. Между воините и гърците — боговете, които ги бяха прокълнали, нямаше любов. Но...

— Сигурен ли си? — попита го Лушън.

— Напълно.

До тази вечер единственото, което Аерон знаеше за Титаните, беше, че са управлявали Олимп по време на Златната ера — време на „мир“ и „хармония“ — две думи, декламирани от Ловците, които се бяха надигнали в Гърция преди всички тези години.

— Поставиха ме в нещо като съдебна зала, а тронове им ме ограждаха. Физически са по-малки от гърците. Обаче тяхната сила е несъмнена. Почти можех да я видя като живо същество. А на лицата им имаше единствено безкомпромисна решителност и неприязън.

Минаха няколко напрегнати минути.

— Неприязънта настрана, но има ли някаква възможност Титаните да ни освободят от демоните, без да ни убият? — Рейес изказа на глас въпроса, който несъмнено всички си задаваха.

Самият Аерон се беше чудил. Беше се надявал.

— Съмнявам се — каза той. Беше му неприятно, че трябва да ги разочарова. — Зададох точно същия въпрос и те отказаха да го обсъждат с мен.

Последва ново мълчание, този път дори още по-напрегнато.

— Това е... това е... — не довърши Парис.

— Невероятно — вместо него го направи Торин.

Рейес разтри брадичката си.

— Ако няма да ни освободят, тогава какво планират за нас?

Нямаше да има отлагане на лошите новини.

— Със сигурност знам само, че планират да вземат активна роля в съществуването ни. — Единствената точка в полза на гърците беше, че бяха пренебрегнали войните, след като ги бяха прокълнали, като им бяха позволили да живеят някакъв живот, колкото и мъчителен да беше той.

Рейес отново поклати глава.

— Но... защо?

— Искат ми се да знаех.

— Затова ли те призоваха? — попита Лушън. — За да те информират за тази промяна?

— Не — той млъкна и затвори очи. — Наредиха ми да... направя нещо.

— Какво? — настоя Парис, когато Аерон не даде подробности.

Аерон огледа приятелите си, опитвайки се да намери точните думи.

Торин стоеше в ъгъла, обърнат с профил към всички. Дистанциран, винаги дистанциран. Но пък Торин трябваше да е такъв. Рейес седеше срещу него. Загорял като бог на слънцето, воинът сякаш не принадлежеше на тази земя, камо ли на тази стая. Беше зает да реже бразди в ръката си, докато чакаше отговора на Аерон. На всеки няколко секунди Рейес трепваше. Трепването се превръщаше в доволна усмивка, когато от прореза в кожата му потичаха тънки червени струйки кръв. Болката беше единственото, което го задоволяваше, единственото, което го караше да се чувства жив.

Аерон нямаше представа как би реагирал мъжът на удоволствие.

Парис се беше проснал на дивана до него с пъхнати под главата ръце, докато поглеждаше ту Аерон, ту филма — демонът му явно го подтикваше да гледа само още малко. Мъж с такъв късмет трябваше да е грозен. Най-малкото трябваше да се мъчи да подмами жена в леглото си. Вместо това той просто поглеждаше жена с красивото си лице и тя

мигновено се събличаше, готова да бъде обладана навсякъде, дори да нямаше на разположение легло.

Жената на Мадокс обаче не го беше направила, спомни си Аерон. Защо?

Лушън се беше облегнал на билиардната маса, противно белязаното му лице не разкриваше нищо. Ръцете му бяха скръстени на гърдите и тези негови смущаващи очи наблюдаваха Аерон напрегнато.

— Е? — напомни Лушън.

Аерон въздъхна.

— Беше ми наредено да убия група туристи в Буда. Четирима души — той замълча и отново затвори очи. Опита се да не чувства никаква емоция. Хладнокръвен. За да го изпълни това, трябваше да бъде хладнокръвен. — Всичките жени.

— Я пак! — Скочи Парис прав, мръщейки се към него, а телевизорът беше забравен.

Аерон повтори заповедта на боговете.

Още по-блед от обичайното Парис поклати глава.

— Мога да приема, че сме под ново управление. Не ми харесва, объркан съм адски от това, но добре, приемам го. Това, което не разбирам, е, че Титаните са наредили на теб, владетеля на Яростта, да убиеш четири човешки жени в града. Защо биха направили такова нещо? — Той разпери ръце. — Това е лудост.

Може да беше най-безразборният мъж, ходил някога по Земята, който си беше лягал с партньорки, които беше забравял още в същия ден, но жените от всяка раса, размер и възраст бяха душата на Парис. Смисълът на съществуването му. Той не беше в състояние да понесе и една от тях да бъде наранена.

— Не ми дадоха обяснение — отвърна Аерон, но знаеше, че причините нямаше да имат значение. Той не искаше да нарани тези жени по никакъв начин. Знаеше какво е да убива. О, да. Беше убивал много, много пъти преди, но винаги заради неоспоримия подтик на демона му — демон, който избираше добре жертвите си. Хора, които биеха или насилваха децата си. Хора, които се наслаждаваха на унищожението на други. Ярост винаги знаеше кога някоя личност заслужава смърт, срамните й действия се разиграваха в ума му.

Когато вниманието му беше насочено към жените, демонът ги беше съдил и ги беше намерил за невинни. И все пак той трябваше да

ги убие.

Ако това се случеше, ако бъдеше принуден да пролее кръвта на незаслужилите, Аерон никога вече нямаше да е същият. Знаеше го.

— Дадох ли ти срок, в който делото трябва да бъде свършено? — попита Лушън, все още видимо незасегнат. Той беше Смъртта, Мрачният жътвар (беше наричан дори Луцифер, не че хората, които го бяха нарекли с това име, бяха още живи), така че задачата на Аерон за него беше нищо.

— Не, не ми дадох. Но...

Лушън повдигна веждата си.

— Но?

— Казаха ми, че ако се проваля и не действам бързо, кръв и смърт ще започнат да поглъщат ума ми. Казаха, че ще убивам всичко и всеки до деня, в който се подчиня. Точно като Мадокс. — Но не беше имало нужда да го предупреждават. Яростта го беше обземала много пъти. Когато духът решише, че е време да действа, Аерон винаги се опитваше да му устои, но жаждата за разрушение растеше и растеше, докато накрая той се пречупваше. Дори в най-лошите си дни обаче никога не беше принуждаван да убива невинни. — И за разлика от Мадокс, моето мъчение няма да свърши със зората.

Парис попита мрачно:

— Как трябва да го направиш? Поне това казаха ли ти?

Стомахът му се сви от напрежение.

— Трябва да прережа гърлата им — каза. Как му се искаше да откаже да се подчини на тези нови богове. Единствено ужасът да не бъде принуден да направи нещо още по-лошо, го бе накарал да замълчи.

— Защо правят това? — зададе Торин въпроса, който те всички щяха да зададат поне веднъж.

Той все още нямаше отговор.

Парис се втренчи в него.

— Ще го направиш ли?

Аерон погледна встрани. Запази мълчание, но дълбоко в себе си беше убеден, че нищо вече не можеше да спаси жените. Бяха поставени в умствения списък с убийствата на духа, независимо че бяха невинни, и накрая щяха да бъдат отменени. Една по една.

— Какво можем да направим, за да помогнем? — попита Лушън, а погледът му беше остър.

Аерон заби юмрук в облегалката на дивана. Ако направеше това ужасно нещо, когато вече се люлееше на ръба на покварата, щеше да се срине. Щеше да изгуби самоличността си в духа напълно.

— Не знам. Имаме работа с нови богове, с нови последици и с нови обстоятелства. Не съм сигурен как ще реагирам, след като... — „Кажи го, просто го кажи!“ — ... убия жените.

— Възможно ли е да променят решението си?

— Дори няма да опитвам — отвърна той обезсърчен. — Те отново използваха Мадокс като пример. Казаха, че ще бъдем прокълнати като него, ако се осмелим да възразим.

Парис скочи на крака и закричи от едната стена на обширната стая до другата.

— Мразя това, мамка му! — измърмори той.

— Ние пък го обичаме — каза Торин сухо.

— Може би ще направиш услуга на жените — каза Рейес, а вниманието му остана приковано върху острието, докато дълбаеше кръст в центъра на дланта си. Червени капки потекоха по бедрото му.

Той беше причината всички мебели да са в тъмnochервено.

— А може би след това ще ми бъде заповядано да отнема вашия живот — отвърна мрачно Аерон.

— Трябва да помисля. — Лушън прокара два пръста по грубо белязаната си брадичка. — Трябва да има нещо, което можем да направим.

— Вероятно Аерон може да заличи целия свят — каза Торин с типичния за него досадно кисел тон. — По този начин всички възможни бъдещи цели ще бъдат елиминирани и никога повече няма да се наложи да обсъждаме това отново.

Аерон оголи зъби.

— Не ме карай да те нараня, Болест!

Пронизващите зелени очи блеснаха със злобен хумор и Торин му се усмихна подигравателно.

— Да не те обидих? С радост ще те целуна и ще те накарам да се чувстваш по-добре.

Преди Аерон да успее да скочи, не че можеше да направи нещо на Торин, Лушън каза:

— Спрете! Не можем да бъдем разединени. Не знаем величината на това, пред което сме изправени. Сега, повече от всякога, трябва да сме единни. Нощта беше пълна със събития, а още не е свършила. Парис, Рейес, отидете в града и разберете дали други Ловци не се крият наоколо! Торин... не знам. Наблюдавай хълма или прави пари за нас!

— Ти какво ще правиш? — попита Парис.

— Ще обмисля възможностите ни — отвърна мрачно Лушън.

Веждите на Парис се вдигнаха.

— Ами жената на Мадокс? Ще съм в състояние да се бия с всякакви Ловци, ако прекарам малко време между нейните...

— Не. — Лушън се взря в сводестия таван. — Не нейните. Спомни си, обещах на Мадокс тя да се върне при него недокосната.

— Да, помня. Напомни ми пак защо му обеща такова тъпо нещо!

— Просто... я остави на мира! Тя изглежда не те иска и без това.

— Кое то е дори още по-шокиращо от новината за Титаните — промърмори Парис. После въздъхна. — Добре. Ще държа ръцете си до себе си, но някой трябва да я нахрани. Казахме ѝ, че ще го направим.

— Може би трябва да я оставим гладна — предложи Рейес. — Ще бъде по-склонна да говори на сутринта, ако е гладна.

Лушън кимна.

— Съгласен съм. Може да е по-склонна да каже на Мадокс истината, ако мисли, че това ще ѝ осигури храна.

— Не ми харесва, но няма да протестирам. И предполагам, това означава, че отивам в града без моята подсилваща инжекция — каза Парис и отново въздъхна. — Да го направим, Болка!

Миг по-късно Рейес беше на крака и двамата се запътиха навън рамо до рамо. Торин последва примера им, но им даде добра преднина. Аерон не можеше да си представи до какво напрежение води усилието да не докосваш някой друг. Това сигурно беше ад.

Изсумтя. Животът за всички воители беше ад.

Лушън скъси разстоянието между тях и се отпусна на кожения стол насреща му. От него се носеше аромат на рози. Аерон така и не беше успял да разбере защо Мрачният жътвар мирише на пролетен букет. Със сигурност беше проклятие, по-лошо дори от това на Мадокс.

— Идеи? — попита той, изучавайки приятеля си. За първи път от много, много години Лушън излъчваше нещо друго, освен спокойствие. Челото му беше сбръчкано от стреса, и още повече обезобразяваше белязаното му лице.

Тези белези се спускаха от всяка от тъмните му вежди чак до линията на челюстта, дебели и дълбоки. Лушън никога не беше говорил как ги е получил, а Аерон никога не беше питал. Когато живееха в Гърция, един ден воинът просто се беше върнал у дома с болка в очите и с белези на бузите.

— Това е лошо — каза Лушън. — Наистина лошо. Ловците, жената на Мадокс, както и да се вписва в това, и Титаните. Всичко в един ден. Не може да е съвпадение.

— Знам. — Аерон прокара ръка през лицето си, закачайки и дръпвайки с върха на пръста пиърсинга на веждата си. — Дали Титаните ни искат мъртви, как мислиш? Може ли те да са пратили Ловците тук?

— Вероятно. Но какво биха правили с нашите демони, щом телата ни бъдат унищожени и духовете бъдат освободени? И защо да ти нареждат да действаш от тяхно име, ако имат намерение да бъдеш убит?

Добър въпрос.

— Нямам отговор. Дори не знам как ще изпълня деянието, което се изисква от мен. Жените са невинни. Двете са млади, на по двайсетина години, третата е в края на четирийсетте, а четвъртата е баба. Вероятно пече сладки за бездомните в свободното си време.

От любопитство какви са, след като беше напуснал Олимп, той ги беше потърсил и ги беше открил в един хотел в Буда. Това, че ги видя на живо, само беше усилило ужаса му.

— Не можем да чакаме. Трябва да действаме възможно най-бързо — каза Лушън. — Не можем да позволим на Титаните да диктуват действията ни или те ще се опитат да го правят отново и отново. Със сигурност можем да намерим решение.

Аерон смяташе, че ще има по-голям късмет, ако се опита да намери начин да закърпи прогорените и съдрани останки от душата си, след като убиеше тези жени. Но дори това изглеждаше безнадеждно.

Така седяха в мълчание дълго време. Умовете им кипяха, търсейки възможности. Или по-скоро с липсата на такива. Накрая

Аерон поклати глава и се почувства така, сякаш току-що беше приветствал в себе си нов демон. Гибел.

[1] Тартар в древногръцката митология е дълбока бездна, построена от Хефест. Най-мрачното място в подземния свят, затвор за победените богове и Титани и място за наказаните от боговете. — Б.пр.

↑

ПЕТА ГЛАВА

По някое време през безкрайната нощ Ашлин стана и опипа пътя си из тясната килия. Глезенът ѝ пулсираше на всяка стъпка — спомен от часовете, които беше прекарала в катерене по покритите със сняг хълмове отвън и за чувството на надежда, което беше изгубила, виждайки шестте замахвания на меча.

Търсенето ѝ на изход се беше оказало безплодно. Нямаше прозорец като в кулата на Рапунцел, нито вълшебно огледало на зла вещица, през което да мине. Не беше намерила решетки, през които да се провре, или тунели, в които да се зарови като Алиса. Някъде по пътя беше изгубила мобилния си телефон. Не че щеше да има обхват в тъмницата на замък.

Докато времето се точеше бавно, мракът сякаш я притискаше все по-плътено и по-плътено.

Поне мишката беше спряла да цвърчи.

Ашлин само искаше да се прибере у дома, отново свита на пода. Искеше да забрави цялото преживяване. Вече можеше да живее с гласовете. Щеше да живее с тях. Опитът да ги заглуши ѝ беше струвал твърде скъпо. Работата ѝ, вероятно. Дългогодишното ѝ приятелство с Макинтош, може би. Част от разсъдъка ѝ, определено.

Никога нямаше да е същата.

Безжизненото лице на Мадокс щеше да я преследва до края на живота ѝ, будна и заспала. О, Боже! По бузите ѝ се стичаха сълзи, които се заскрежаваха от студа. Колко сълзи трябваше да пролее, преди жлезите да пресъхнат напълно? Преди болката в гърдите ѝ да изчезне.

Моля те, просто ме пусни! — дрънкаше глас. — Моля те! Кълна се! Никога няма да се върна.

„Аз също“ — помисли тя нещастно.

— Цяла нощ ли беше тук, жено?

Въпросът остана без отговор за миг, докато Ашлин се ориентира. Този глас... тя можеше да се закълне, че идва от настоящето, не от миналото. Грубият му силен звук отекваше в ушите ѝ.

— Отговори ми, Ашлин!

Още един миг премина, преди тя да осъзнае, че това е гласът, който идваше да я измъчва над другите. Глас, който някак беше запечатан в ума ѝ, въпреки че го беше чула едва няколко пъти преди това. Тя ахна. Очите ѝ се напъваха през мрака и търсеха... търсеха... но не намираха нищо.

— Ашлин! Отговори ми!

— М-Мадокс? — Не, сигурно не. Това сигурно беше номер.

— Отговори на въпроса!

Вратата се отвори внезапно и лъчи светлина заляха килията. Ашлин примигна, за да махне оранжево-златните петна, които замъгляваха зрението ѝ. На вратата стоеше мъж — висока черна сянка от заплахата и мускули.

Обгърна я блажена тишина, тишина, която беше усетила само веднъж преди.

Тя подпря длани на стената зад себе си и се изправи бавно. През нея премина шок и коленете ѝ потрепериха. Той не беше... Не можеше да е... Това беше невъзможно. Дори не беше разбираемо. Такива неща се случваха само в приказките.

— Отговори ми! — каза мъжът отново. В тона му вече се усещаше насилие, сякаш говореше с два гласа. И двата мрачни, плътни и оглушителни.

Тя отвори уста да отговори, но от нея не излезе никакъв звук. Този двоен глас беше гърлен, бурен и все пак чувствен отвъд най-дивите ѝ мечти. „Мадокс!“ Не беше сбъркала. Разтреперана, тя изтри сълзите от бузите си с опакото на ръката.

— Не разбирам — въздъхна тя. „Сънувам ли?“

Мадокс... не, мъжът, защото той не можеше да е Мадокс, независимо колко еднакви бяха гласовете им, пристъпи в килията. За миг вниманието му не беше насочено към Ашлин, сякаш той имаше нужда от време, за да се успокои.

Златни лъчи слънчева светлина танцуваха върху него, почтително галейки красивото му лице. Същите тъмни вежди, същите виолетови очи с гъсти мигли. Същият остър нос и същите сочни устни.

Как можеше да е той? Как пленителите ѝ бяха произвели същата прилика с мъжа, който беше срещнала предишната нощ, чак до този

див блясък в очите? Мъж, който беше спрял гласовете от миналото само с присъствието си?

Близнак?

Очите ѝ се разшириха. Близнак. Разбира се. Най-последно нещо, което имаше смисъл.

— Те убиха брат ти — изтърси тя. Може би той вече знаеше. Може би беше доволен. Но може би, само може би, щеше да я заведе в града и тя щеше да докладва за ужасяващото престъпление, на което беше станала свидетел. Щеше да бъде въздадена справедливост.

— Нямам брат — каза той. — Не и по кръв.

— Но... но...

Мадокс ще се оправи — беше казал красивият мъж. Тя поклати глава. Невъзможно. Тя беше гледала как той умира. „Но ангелите могат да бъдат възкресени, нали?“ Твърда буца заседна в гърлото ѝ. Мъжете в този дом определено не бяха ангели, независимо какво твърдяха хората от града.

Погледът му се плъзна отново по нея. Надолу по тялото ѝ със собственическа оценка и отново нагоре. Мъжът се намръщи.

— Тук ли те оставиха цяла нощ? — Той огледа останалата част от килията, а изражението му ставаше все по-мрачно. — Кажи ми, че са ти дали одеяла и вода и са ги взели едва тази сутрин!

Все още треперейки, тя прокара ръка по лицето и през косата си, трепвайки при докосването на всяко възелче в нея. Вероятно от глава до пети беше покрита с мръсотия. „Все едно има значение.“

— Кой си ти? Какво си ти?

Той не проговори дълго. Само я изучаваше, сякаш тя беше насекомо под микроскоп. Тя познаваше този поглед много добре. Беше любимият на всички в Института.

— Знаеш кой съм аз.

— Но ти не може да си той — настоя тя, не искайки да приема другата възможност. Той не беше като другите, като демоните, които го бяха убили. — Моят Мадокс е мъртъв.

— Твоят Мадокс? — Нещо горещо проблесна в очите му. — Твоят?

Тя вдигна брадичка и отказа да отговори.

Той сякаш се усмихна. Протегна ръка и я прикани.

— Ела! Ще те изчистим, ще те стоплим и ще те нахраним. После аз ще... обясня.

От това колебание стана ясно, че нямаше да обясни нищо. Той беше намислил нещо друго и тонът му подсказваше, че това нещо щеше да е силно. Тя остана на място, уплашена до дън душа.

— Дай да ти видя корема! — каза тя, печелейки време.

Пръстите му трепнаха бързо.

— Ела!

Част от нея искаше да отиде с него, да го последва, където и да я водеше. Защото той наистина приличаше на Мадокс и каквото и да беше Мадокс, той все още беше най-доброто, което ѝ се беше случвало. Но тя отново се запъна.

— Не.

— Ела!

Тя поклати глава.

— Оставам тук, докато не ми покажеш корема си.

— Няма да те нараня, Ашлин. — Думите „още не“ отекнаха от стените неказани. Но по-разстройващ от всичко бе звукът на името ѝ върху езика му, сякаш той не можеше да се сдържи да му се наслади. И да желае още едно вкусане. — Ашлин — повтори той.

Още един трепет я разтърси и тя се намръщи. Той не трябваше да я желае и тя със сигурност не трябваше да го желае.

— Ти не може да си моят Мадокс. Това е невъзможно.

Онова наситено горещо нещо отново проблесна по лицето му.

— Вече два пъти ме обявяваш за твой.

— Аз... съжалявам. — Тя не знаеше какво друго да каже. Мадокс я беше спасил от гласовете, поне за малко. Беше го гледала как умира. Те бяха свързани. Той беше неин.

— Недей да съжаляваш! — Той звучеше почти нежно. — Аз съм Мадокс — настоя той. — Сега ела!

— Не.

Уморен от отказа ѝ, мъжът прекоси разстоянието между тях. Той миришеше на необузdana жегa и примитивни ритуали, изпълнявани в полунощ.

— Ще те нося през рамото си, ако трябва, точно както го направих снощи. Ако съм принуден да го направя обаче, не мога да

гарантирам, че ще излезеш от тази килия с дрехите върху себе си. Разбираш ли?

Странно, но думите му бяха опияняващи, а не я плашеха. Утешителни, а не застрашителни. Само Мадокс знаеше как я беше носил, преди да влезе в замъка и да повика убийците си.

— Моля те! — усети се да казва тя. — Само ми покажи корема си! — Колкото повече настояваше да го види, толкова повече той не искаше да го направи. Щеше ли да открие зашита рани? Гладка кожа.

Щеше ли да има някакъв знак, че този мъж е бил намушкван отново и отново?

Първоначално той не реагира на молбата ѝ. Но накрая въздъхна.

— Изглежда аз ще съм този, който няма да излезе с дрехите си от тук. — Той протегна ръка към ръба на черната си тениска и бавно... бавно... я вдигна.

Въпреки настояването си, Ашлин не можеше още да намери кураж да се откъсне от наситения му виолетов поглед. Каза си, че е, защото очите му са толкова красиви, толкова хипнотизиращи, че тя просто се изгубва в тях, че се дави в тях. Но знаеше, че това беше едва половината истина. Ако той беше закърпен, ако беше намушкан... ако това беше Мадокс...

— Искаше да погледнеш. Така че, гледай! — нареди мъжът, едновременно нетърпелив и примирен.

„Не гледай! Погледни!“ Погледът ѝ се спусна надолу сантиметър по сантиметър. Тя видя опънат врат и диво препускащ пулс. Ключица, покрита с черен плат. Видя едната му огромна ръка, стиснала в юмрук тениската точно над сърцето му. Зърната му бяха малки, кафяви и твърди. Кожата му беше в онзи неземан бронзов оттенък, на който тя се беше възхитила в гората, а мускулите му бяха като въжета.

И тогава ги видя. Шест образували коричка рани. Не зашита, а червени и възпалени. Болезнени.

Тя вдиша шокирано. Пресегна се почти като в транс. Върхът на пръста ѝ докосна коричката, която разсичаше пъпа му. Раната беше груба и топла и одраска дланта ѝ. По ръката ѝ пробягаха електрически вълни.

— Мадокс! — ахна тя.

— Най-последно — промърмори той, отдръпвайки се назад, сякаш тя беше бомба, която щеше да избухне всеки миг. Пусна тениската си и

скри раните от погледа ѝ. — Доволна ли си сега? Аз съм тук и съм съвсем истински.

Той... не, не „той“. Мадокс. Не близнакът му. Това не беше сън. Не беше номер. Той беше намушкан, доказателството беше там в тези шест адски рани. Не беше имал пулс, не беше дишал. А сега стоеше пред нея.

— Как? — попита тя, изпитвайки нужда той да го каже. — Ти не си ангел. Значи ли това, че си демон? Това казаха някои хора за теб и за приятелите ти.

— Колкото повече говориш, толкова повече увисваш. Ще ме последваш ли сега?

Щеше ли? Трябваше ли? След тази забележка за „увисването“.

— Мадокс, аз... — какво?

— Показях ти корема си. В замяна ти каза, че ще дойдеш с мен.

Наистина ли имаше някакъв друг избор?

— Добре. Ще те последвам.

— Не се опитвай да бягаш! Няма да ти хареса това, което ще стане, ако се опиташ. — С плавни движения той се завъртя и излезе от килията.

Ашлин се забави само миг, преди да закуцука след него, стараяйки се да не изостава. Ръцете я сърбяха да го докосне отново, да почувства как животът пулсира под кожата му.

— Ти не отговори на въпроса ми — каза тя. Те се отдалечаваха все повече от килията и студеният въздух отстъпваше място на топлина. — Ако си демон, мога да го приема. Наистина. Няма да съм отвратена или нещо такова. — Тя се надяваше. — Просто трябва да знам, за да мога да се подготвя.

Никакъв отговор.

Светлите слънчеви лъчи струяха през прозорци с цветни стъкла, хвърляйки петна в цветовете на дъгата по каменните стени. Умората и липсата на храна сигурно я бяха отслабили, защото тя изостана с няколко крачки.

— Мадокс — каза тя с тиха молба.

— Без разговори! — отвърна той, без да забави ход, докато изкачваха стълбите. — Може би по-късно.

По-късно. Не се беше надявала точно на тези думи, но това все пак беше по-добре от нищо.

— Ще ти напомня. — Тя се препъна и трепна. Остра болка се стрелна в глезена ѝ.

Мадокс спря рязко. Преди да осъзнае какво е направил, тя се блъсна в гърба му с болезнен вик. Трептящата топлина незабавно се върна, заискри, запали се и се разпростря.

Докато се мъчеше да си върне равновесието, той изсъска през зъби и се завъртя, приковавайки я с ожесточен поглед. Очите му бяха черни. Виолетовото беше изчезнало, сякаш никога не е било там.

— Ранена ли си?

През нея премина трепет. „Да.“

— Не.

— Не ме лъжи!

— Изкълчих си глезена снощи — призна тя тихо.

Чертите му омекнаха, докато очите му бавно я огледаха внимателно, задържайки се на гърдите и бедрата ѝ. Кожата ѝ настръхна. Сякаш събличаше дрехите ѝ една по една, като не оставяше върху нея нищо, освен зачервена кожа. Това ѝ хареса. Сърцето ѝ запърха диво в гърдите. Между краката ѝ се събра влага.

Внезапно вече не ѝ пукаше за отговорите, за болката в глезена или за летаргията в мускулите ѝ. Зърната ѝ се втвърдиха и напрегнаха. Коремът ѝ се стегна от желание. Кожата ѝ пламна. Тя искаше той да я прегръща и да я утешава, да я притиска до себе си.

Миг по-късно осъзна, че посяга към него.

— Не ме докосвай! — Той скочи на следващото стъпало, за да увеличи разстоянието между тях. Всички следи от разнежване го бяха напуснали. — Още не.

Ръцете ѝ се отпуснаха и я заля разочарование. „Без отговори, без докосване“ — тихо се присмя тя, борейки се с желанието си най-после да бъде близо до мъжа, който беше заемал мислите ѝ през цялата нощ. Топлината му и тишината бяха смъртоносна комбинация за здравия ѝ разум.

Едно погалване. Тя се нуждаеше само от това (това искаше със сигурност), но той беше решен да ѝ го откаже.

— Ами да дишам? — попита тя студено. — Мога ли да дишам?

Усмихна се леко и сякаш свирепостта му изчезва.

— Ако го правиш тихо.

Очите ѝ се присвиха до цепки.

— О, колко си мил! Много благодаря!

Усмихна се лъчезарно и заслепяващата сила на усмивката му секна дъха ѝ. Той беше красив. Абсолютно хипнотизиращ. Ашлин откри, че отново се е хванала в примката му (как ѝ го причиняваше?) и отново посегна, без да мисли. Жадуваше за тази искра при допира, да, да. Нуждаеше се... нуждаеше се...

Той разтърси рязко глава, хуморът внезапно беше изчезнал. Тя замръзна ядосана на него и на себе си.

— Има нещо, което трябва да направя, преди да ме докоснеш — каза той. Думите бяха толкова дрезгави и тихи, че тя ги усети дълбоко в себе си като милувка.

— Какво е то? — попита тя, прехапвайки долната си устна, когато виолетовото започна да превзема отново очите му, процеждайки се бавно от зениците, за да засенчи черното. Удивително.

— Няма значение. — Намръщен, той се пресегна, сякаш имаше намерение да погали бузата ѝ. Усети се и отпусна ръка отстрани като отражение на нейните действия отпреди няколко мига. — Това, което има значение, е, че ти не отговори на моя въпрос. Цяла нощ ли беше в тази килия?

Опияняващият му мъжествен аромат лъхна в носа ѝ, призовавайки я по-близо. Тя се опита да устои, наистина опита, но откри, че се навежда напред, въпреки предупреждението му.

— Да.

И отново ярост помрачи лицето му.

— Беше ли нахранена?

— Не.

— Дадоха ли ти одеяла?

— Не. — Какво го интересуваше?

— Някой нарани ли те?

— Не.

— Някой... докосна ли те? — по челюстта му трепна мускул веднъж, два пъти.

Лицето ѝ се сбърчи от объркване.

— Да. Разбира се.

— Кой? — настоя той. Лицето му започна странната си промяна. Съсухреният скелет се измъкваше и мърдаше под кожата му, сякаш той

носеше прозрачна маска. Дори очите му се промениха отново. Черно покри виолетовото, после червено покри черното, бляскайки злокобно.

Твърда буца заседна в гърлото ѝ и тя се помъчи да диша. Нито в гората, нито дори докато беше окован за леглото и мечът срязваше органите му, не беше излъчвал такава свирепост.

„Защо още стоиш тук? Бягай!“

Изражението му се изкриви, сякаш знаеше какво планира да направи тя.

— Недей! — каза той, потвърждавайки страха ѝ. — Само ще ме стимулираш повече. Това ще мине след малко. Сега ми кажи кой те докосна!

— Всички — принуди се да каже тя, оставайки на място. — Мисля. Но се налагаше — побърза да го увери. Не можеше да повярва, че защитава убийците му, но това изглежда беше най-бързият начин да го успокои. — Само така можеха да ме вкарат в килията.

Той се успокои, но само малко. Скелетният образ се оттегли и червеният блясък избледня от очите му.

— Значи не са те докосвали сексуално?

Тя поклати глава, отпускаяки се мъничко. Значи беше ядосан на мъжете, не на нейната съпротива.

— Ще им позволя да живеят. Засега. — Забравяйки собственото си правило, той обгърна с длани слепоочията ѝ и я принуди да погледне лицето му.

Тя усети още едно от онези електрически изтръпвания, когато топлият му дъх достигна носа ѝ. Той беше толкова едър, че тя изглеждаше дребна, раменете му бяха толкова широки, че я поглъщаха.

— Ашлин — каза той нежно.

Бързата промяна в него от звяр до загрижен джентълмен беше замайваща.

— Не исках да обсъждам това все още, но трябва да чуя отговора ти сега. — Последва тежко мълчание, докато той се взираше в нея. — Убих онези четирима мъже снощи. Тези, които те следваха.

— Следвали са ме? — Дали някой от Института я беше видял и беше тръгнал след нея? Бяха ли... останалата част от думите му най-после достигнаха до съзнанието ѝ. Тя ахна, когато високоволтова шокова вълна пробяга по гръбнака ѝ. — Ти си ги убил?

— Да.

— Как изглеждаха? — Тя се задави. Ако Макинтош е бил убит заради нея... Тя стисна устни, за да спре болезнен стон.

Мадокс описа мъжете — високи и силни воители и тя бавно се успокои. Повечето служители, които беше срещала в Института, бяха по-стари, като Макинтош. Много от тях бяха бледи с оредяваща коса и очила, и с отслабващи от постоянното взирание в компютърните екрани очи. Прониза я облекчение, което на свой ред я накара да се чувства виновна. Снощи бяха умрели хора. Не трябваше да има значение дали ги познава, или не.

— Защо си направил такова нещо?

— Те бяха въоръжени и нетърпеливи за битка. Имах избор — да ги убия или те да убият мен.

Каза го без никаква следа от угризение, сякаш просто посочваше фактите. Що за кърваво, жестоко място се беше оказала тази крепост? Мадокс също. Спасителят ѝ говореше като войник ветеран... или като студент и закоравял убиец, каквито бяха и съквартирантите му. Той не се беше поколебал и нямаше да се колебае да убие.

Тогава защо тя все още искаше той да я прегърне?

Каквато и емоция да видя Мадокс на лицето ѝ, изглежда тя отговори на неизказан въпрос. Веждите му се смръщиха и устните му се свиха. От неодобрение? Но защо? Преди да може да го проучи повече, той се обърна и изкачи още две стъпала, казвайки:

— Забрави, че съм го споменал!

— Чакай! — Тя скочи напред, трепна от подновената болка в глезена и сграбчи бицепса му. Жалко движение, наистина, но това го спря.

Той се вцепени, после бавно обърна глава и изръмжа, кимайки към пръстите ѝ.

Тя ги дръпна. Не заради реакцията му, а затова че усети отново странното изтръпване. Искаше ѝ се да вярва, че е статично електричество. Нещо друго, каквото и да е, нещо различно от това, което предизвикваше толкова грешно желание.

— Съжалявам! — промърмори тя. „Без докосване!“ — припомни си. Така беше по-добре и за двамата им. Тя изглежда не можеше да контролира реакцията на тялото си, когато бяха близо. Истински продължителен контакт можеше да я превърне в локвичка на пода. — Мадокс?

В профил изражението му изглеждаше празно, напълно лишено от емоции.

— Да?

— Не се ядосвай, но технически сега е по-късно, затова ще те върна към първия въпрос. Какво си ти? — преди да може отново да се задвижи, сякаш не е проговаряла, тя добави: — Аз отговорих на твоя въпрос. Моля те, отговори на моя!

Той не отговори. Но отново обърна лице към нея.

Нервна, тя прокара език по устните си. Погледът му проследи движението и ноздрите му трепнаха. Тя нямаше намерение, но започна да дрънка:

— Виж, има всякакви видове необикновени създания по света. Никой не го знае по-добре от мен. Споменах ли, че знам от първа ръка, че демоните съществуват? Просто искам да знам с какво си имам работа тук.

„Млъкни! Спри да говориш!“

Само да беше отговорил. Никога преди не ѝ се беше налагало да запълва неловки паузи мълчание. Никога не беше мислила, че то може да бъде толкова неудобно.

Той забави крачка. Действието му бе премерено и точно и имаше за цел да намали разстоянието между тях. В отговор и тя забави крачка, отново увеличавайки разстоянието.

— Без повече въпроси. Искam те изкъпана, нахранена и почиваща до един час. Покрита си с мръсотия, трепериш на краката си от глад и под очите ти има тъмни кръгове. След това можем да... говорим.

Отново това колебание. То я разстрои и тя преглътна.

— Ако те помоля да ме върнеш в града, какво би казал?

— Категорично не.

„Така си и мислех.“ Раменете ѝ се превиха. Независимо колко много искаше този мъж (или може би точно заради това че го искаше толкова много), трябваше да започне да се държи като разумно човешко същество и да избяга.

Ами ако тя беше следващата подред за намушкване? Тя не би могла да се вдигне от мъртвите. Поне в това Ашлин беше сигурна.

Вчера щеше да продаде душата си, за да дойде тук. „Кого заблуждаваш? Ти продаде душата си.“ Не се беше научила как да

контролира гласовете, когато Мадокс не е с нея, но просто не можеше да остане. Имаше твърде много несигурност и твърде много насилие.

Но за да избяга, трябваше да понесе хълмовете, студа, мъглата и гласовете. „Можеш да го направиш. Трябва да го направиш.“

Мадокс вдигна вежда.

— Трябва ли отново да те заключвам, Ашлин? — попита той, сякаш четеше мислите ѝ.

Заплахата я уплаши и ядоса, но тя поклати глава. Нямахте причина да го дразни и да рискува да бъде убита или хвърлена обратно в онзи леден и влажен затвор, от килиите на който свободата беше нещо напълно недостижимо. Извън него поне имаше шанс. Колкото и малък да беше той.

„Тишината не е толкова сладка, колкото се надяваше, а?“

— Искаш да напуснеш, защото трябва да говориш с някого ли? — попита той. Не успя да скрие растящия си гняв с любезното запитване. — Някой ще се разтревожи ли къде си?

— Шефът ми — каза тя честно. Вероятно, ако намереше телефон, можеше да му се обади. Тогава той щеше да се обади на полицията... не. Тя отхвърли тази мисъл веднага, напомняйки си, че полицаите може да бъдат омаяни от „ангелите“.

Но ако успееше да се обади на Макинтош, Институтът можеше да измисли начин да я спаси. Можеше да се върне към стария си живот и да се престори, че последните два дни никога не са се случвали... Но мисълта да изостави Мадокс създаваше необяснима болка в гърдите ѝ. „Глупаво момиче!“

— Кой точно е твоят шеф?

Сякаш щеше да му каже и да постави невинен човек в опасност. Вместо това тя събра куража си и каза:

— Пусни ме, Мадокс! Моля те!

Още едно мълчание, по-тежко от преди. Той пристъпи по-близо, докато носовете им почти се опряха, както беше направил в гората. Очите му сега бяха ярко виолетови.

— Снощи ти казах да се върнеш в града. Ти отказа. Дори ме последва. Извика ме. Помниш ли?

Напомнянето я жегна.

— Миг на умопомрачение — прошепна тя, гледайки надолу към ръцете си. Пръстите ѝ бяха преплетени, а кокалчетата побелели.

— Е, този миг на умопомрачение запечата съдбата ти, жено. Оставаш тук.

Мадокс придружи Ашлин, която вървеше с неохота до стаята му. Вече беше почистил пода и беше изхвърлил изцапания матрак, заменяйки го с нов от купчината в стаята до неговата. В очакване на прелъстяването ѝ беше приготвил за нея вана, беше подредил плато с мяса и сирена, беше отворил бутилка вино и беше застлал белоснежни чаршафи.

Никога не беше влагал толкова усилия за чифтосване. Само беше чувал Парис да говори колко бързо жените се топят, когато мъжете ги гледат така.

Мадокс не беше осъзнал, че Ашлин може да прекара цялата нощ в килия или че ще се нуждае от тези грижи благодарение на приятелите му. Пръстите му се свиха в юмрук.

„Удобството ѝ няма значение.“ Той не беше сигурен от кого дойде тази мисъл — от демона или от него самия. Знаеше само, че е лъжа.

— Изкъпи се, преоблечи се и хапни! — насили се да каже той. — Никой няма да те притеснява. — Мадокс замълча. — Има ли нещо друго, което искаш?

Тя го заобиколи в широк полукръг, обръщайки лице към него почти моментално, сякаш не му се доверяваше да стои зад гърба ѝ.

— Свобода би било добре.

— Освен това.

С поглед обходи стаята и Ашлин. Не му харесваше колко бледа беше Ашлин, колко нестабилна и необщителна беше. Не беше толкова изтощена миналата нощ дори в лютия студ на гората.

— Ами да изтриеш спомените ми от последните няколко дни?

— Освен това — повтори той мрачно. Не му харесваше, че тя иска да го забрави.

Тя въздъхна.

— Не. Тогава няма нищо.

Той знаеше, че трябва да излезе, да ѝ даде възможност да се отпусне и да последва заповедите му, но беше изпълнен с нежелание да го направи. Облегна се на касата на вратата. Ашлин остана в

центъра на стаята със скръстени ръце, опъвайки върху гърдите си розовото яке, което носеше. Устата му пресъхна.

— Правил ли си това с много жени? — попита Ашлин с обикновен тон.

Очите му се отвориха рязко и приковаха нейните. Тялото му се стегна.

— Да съм правил какво? — Да ги води тук? Да ги прелъстява? Внезапно на гърлото му беше заседнала твърда буца.

Ашлин изсумтя.

— Да ги заключваш. Какво друго?

Буцата бързо се изчезна.

— Ти си първата — отвърна той, стараяйки се да скрие разочарованието си.

— И какво си планирал за мен, след като съм толкова специално момиче?

— Само времето ще покаже — отговори той честно.

Сянка на загриженост помрачи изражението ѝ.

— Колко време?

— Ще трябва да открием отговора заедно.

Сега тя се намръщи.

— Ти си най-потайният мъж, който някога съм срещала.

Той сви рамене.

— Наричали са ме и с по-лоши имена.

— Сигурна съм — промърмори тя.

Дори обидата не го прогони. „Само още малко.“

— Не знаех каква храна би искала, затова донесох по малко от всичко, което имахме в кухнята. За съжаление нямаше голям избор.

— Благодаря — каза тя и стисна устни. Изблик на гняв се спусна по лицето ѝ. — Не знам защо съм любезна с теб. Виж какво правиш с мен!

— Грижа се за теб?

Бузите ѝ пламнаха и тя отмести поглед от него.

— Принадлежиш ли на някой мъж, Ашлин? — попита той, мразейки дори самата мисъл.

— Не разбирам въпроса ти. Дали съм омъжена ли? Не. Имам ли приятел? Не. Но имам приятели и хора, които ще се тревожат за мен — побърза да добави, сякаш внезапно осъзнала, че е станала уязвима.

Кого се надяваше да убеди? Него? Или себе си?

— Те ще ме търсят. Ще ме търсят — настоя тя, когато той не отговори.

— Но няма да те намерят — каза той уверено. Четиримата снощи не бяха изкачили хълма. Другите й приятели също нямаше да успеят.

Ръката ѝ посегна към шията, привличайки вниманието му към пулса, който биеше там. Защо беше толкова омаян от туптенето на сърцето ѝ, толкова изкушен да докосне доказателството за съществуването му?

— Не исках да те плаша — каза ѝ той. Не беше сигурен кой от тях беше по-изненадан от думите му — Ашлин или той самият.

— Не те разбирам — прошепна тя.

Той също не се разбираше. И колкото повече стоеше тук и говореше с нея, толкова по-малко смисъл имаше поведението му. Той се изправи.

— Изкъпи се! Ще се върна по-късно — без да ѝ даде възможност да отговори, той излезе в коридора, тръшна вратата и дори не погледне назад.

По-добре така. От мига, в който я беше попитал дали принадлежи на някой мъж, демонът беше започнал да кипи в него, жаден за бой. Ако беше останал, щеше да я докосне. Ако я докоснеше, щеше да я има. Но не искаше преплетените тела и разгорещените целувки да се превърнат в хапане, драскане и твърде грубо тласкане.

Нежната жена в стаята нямаше да оцелее.

— Проклятие! — изръмжа той. Ашлин без всякакво съмнение беше най-сладко изглеждащата жена, която беше срещал. Устата му все още пресъхваше, като си помислеше за нея. Желанието му не беше да я нарани, независимо че беше признала, че тя знае за демона — нещо, което само Ловец или Стръв можеше да знае. Не, той искаше да ѝ достави удоволствие.

Той се обърна и заключи вратата отвън. Обръщането на ключалката беше нещо друго, което беше направил в очакване на прелъстяването ѝ. Единственият начин тя да избяга, беше да скочи от терасата на стаята, но той се съмняваше, че тя би искала да падне от пет етажа и да се приземи върху ръбестите скали. За всеки случай беше залепил прозореца, който водеше към терасата.

Мадокс закричи по коридора, молейки се другите воители да не са излезли за целия ден. Когато се беше събудил във вече заздравяващото си тяло, първата му мисъл беше за Ашлин. Беше приготвил стаята си и храна за нея. След това беше потърсил Лушън, намерил го беше в стаята за забавления и беше настоял да разбере какво е станало.

— Тъмницата — беше промърморил мъжът със странен блясък в очите.

Вбесен, Мадокс беше изскочил от стаята, като искаше отчаяно да се увери, че тя е в същото състояние, в каквото я беше оставил — жива и недокосната. Беше мислил, че приятелите му поне ще ѝ дадат храна, вода и одеяла. Грешка. Тя можеше да е измръзнала до смърт. Можеше да е умряла от глад. И те нямаше да знаят.

Дали не бяха очаквали, че той пасивно ще приеме такова нещо?

Отново грешка.

Един поглед към уплашената Ашлин и му се искаше да убие някого. Едва удържаше подтика, казвайки си, че тя скоро ще лежи гола и очакваща го в леглото му. И въпреки че това успокояваше него самия, не беше успокоило демона, а само беше успяло да го запали още повече.

Сега Насилие се нуждаеше от отдушник за растящата си ярост. Едва тогава Мадокс щеше да е в състояние да докосне Ашлин, без да се страхува, че ще скърши крехкото ѝ, дребно тяло.

Тяло... Ашлин... две думи, които, използвани в едно изречение, със сигурност го възбуждаха. Като светло видение, тя беше във всяка негова фантазия. Той планираше да бъде с нея отново и отново, да я има във всяка възможна поза и дори в някои не толкова възможни.

Скоро и тя щеше да го иска.

В очите ѝ беше проблеснало желание, когато беше погледнала Мадокс, и постоянно посягаше към него, явно надявайки се на някакъв физически контакт. Дори беше подушил възбудата ѝ — парфюм от страст, невинност и този възхитителен мед. Но я беше уплашил и този страх беше потиснал желанието.

Трябва да си щастлив, че Стръвта се бои от теб.

Трябва, намръщи се. Започваше да мрази тази дума.

Беше ли тя Стръв, обаче?

Когато спомена хората, които я бяха следили, тя изглеждаше искрено изненадана. Ужасена от действията му, вярно, но повечето

жени бяха ужасени от войната и от касапниците.

И още по-объркващо — тя свободно беше признала, че знае за демоните. Не я беше измъчвал за информацията. Защо една Стръв охотно би направила такова нещо? Защо не се престори, че го смята за човек, за да отслаби защитите му?

И досега не се беше опитала да го изведе от крепостта, нито се беше опитала да вкара някого вътре. Но пък все още не бе имала свободата да го направи, напомни си той. И не би могла.

Но това, което го объркваше най-много, беше опитът ѝ да го спаси от приятелите му. За това той не можеше да намери обяснение. Да спаси някой, когото имаше намерение да нарани, беше нелепо. Тя самата можеше да пострада.

Тя беше истинско противоречие за неговия черно-бял свят.

Утре щеше да се разправя с нея за истинските ѝ причини да е тук. Днес... е, днешният ден беше предназначен за други неща.

Ботушите му тракаха по пода и звукът отекваше от стените. Стаята за забавления се появи пред него и той ускори крачка. Духът мъркаше в очакване, а костите боляха за бой.

Когато застана на широкия вход на залата, той видя посипани по пода и смачкани по килима пуканки. Опитното му око забеляза няколко петна изсъхнала кръв. Очевидно Рейес е бил тук. Този път телевизорът беше изключен. По билиардната маса имаше пръснати топки, сякаш някой е спрял играта по средата.

Но нямаше следа от мъжете, дори от Лушън. Къде бяха отишли всички?

Мадокс се втурна през стаята, подминавайки всички луксове, с които се бяха сдобили през годините. Горещата вана, сауната, фитнеса, импровизираното баскетболно игрище. Нито едно от тези неща нямаше да му помогне сега.

Стигна първо до стаята на Парис и влетя вътре, без да чука. Покритото с черна коприна легло беше разхвърляно, но празно. Надуваемите кукли, които Торин беше поръчал, бяха пръснати във всички посоки като възхитена, но безполезна публика. Камшици, вериги и различни секс играчки, които Мадокс дори не можеше да определи, бяха подредени по стените. Не бяха в употреба, което означаваше, че Парис сигурно е в крепостта. Някъде.

Мадокс поклати глава и закричи по коридора.

Бой. Бой. Бой.

Опита се да пренебрегне гласа на демона, когато влезе в стаята на Рейес. Рейес го нямаше вътре, нямаше и секс играчки. Вместо това там имаше оръжия. Всякакви оръжия. Пистолети, ножове, звезди за мятане. На пода имаше син тепих, опръскан с още засъхнала кръв. Имаше боксьорски чувал и няколко гири. Няколко дупки обезобразяваха стените, сякаш някой беше удрял камъка, докато се превърне в пясък.

Трябваше да поправи тези дупки по-късно.

Бой, бой, бой.

Стаята на Лушън беше заключена и никой не отговори, когато Мадокс почука. Стаите на Аерон и на Торин бяха празни. Безсилие обзе Мадокс. Черни петна започнаха да затъмняват зрението му.

Бойбойбой.

Копнееше за Ашлин, но не можеше да я има, докато не притъпи подтика към насилие, а това не можеше да стане, докато не намереше мъжете. Това само го ядосваше още повече. Той закрачи обратно по коридора. Бицепсите му бяха изопнати, а кръвта бучеше гореща през тях.

Бойбойбой.

— Къде сте? — извика той. Удари стената веднъж, два пъти, оставяйки вдлъбнатини, подобни на тези, които беше видял в стаята на Рейес. Кокалчетата му пулсираха, но това беше добра болка, болка, която караше духът му да мърмори щастливо.

Мадокс спря и отново удари стената.

Нямаше много време. Отново щеше да дойде полунощ и смъртта щеше да го вземе. Преди това да се случи, той трябваше да се изгуби в Ашлин. Трябваше да опознае всеки сантиметър от тялото ѝ, защото мъчението да не знае беше много по-лошо от това да гори в ада всяка нощ.

Ами ако жената не те иска истински? — подигра му се демонът. — Ако се преструва, за да ѝ дадеш информация? Ако мисли за друг мъж всеки път, когато ти си наблизо и възбудата ѝ е за него?

Мадокс изрева и още веднъж заби юмрук в стената. Още камък се напука и нарони. Тя искаше него. Със сигурност. „Не реагирай! Не слушай духа!“

Насилие затвори устата си. Харесваше увлечението му, чувството му за притежание.

— Защо разваляш стените, вместо да ги поправяш?

Мадокс чу познатия глас и се завъртя. От ръцете му капеше топла кръв.

Аерон стоеше в края на коридора. От прозореца струеше светлина и се отразяваше във фигурата на силния мъж. Един лъч попадна директно върху тъмната му коса, която беше като ярка корона, осветяваща украсената му с татуировки кожа.

Сякаш никога не беше удрян и никога не беше успокояван, Насилие се върна към живот с вой. Мадокс посочи към приятеля си и се намръщи.

— Оставили сте я долу.

— И? — Черният демон, татуиран върху врата на Аерон, сякаш намигаше с обрмените си в червено очи, събуден от дълбок сън. Сякаш от устата му с остри зъби капеше слюнка. — Тя проговори ли?

— За?

— Причините да е тук.

— Не.

— Тогава нека аз я питам!

— Не! — Достатъчно беше уплашена. През ума на Мадокс проблясна представата за Ашлин така, както беше изглеждала в килията. Кожата ѝ беше по-бледа от снега навън, а единственият цвят беше в петната кафяво-черна мръсотия, полепнала по нея. Тя трепереше. Тази жена трябваше да трепери от страст, а не от страх.

Бой. Бой. Бой — пееше демонът отново.

— Къде е тя сега? — настоя Аерон.

— Не е твоя работа. Но някой ще си плати за състоянието, в което я намерих.

Виолетовите очи на приятеля му (същите като неговите, сякаш боговете са били твърде уморени, за да създадат нещо различно) се разшириха от изненада.

— Защо? Какво е тя за теб?

— Моя — беше единственият отговор, който имаше. — Тя е моя. Аерон прокара език по зъбите си.

— Не бъди глупав! Тя е Стръв.

— Може би. — Вероятно. Той закрачи напред. Кипящ... гладен... — В момента не ми пука.

Воинът пристъпи срещу него също толкова ядосан.

— А трябва. И не трябваше да я водиш тук.

Мадокс го знаеше, но нямаше да се извинява. Отново би го направил, ако имаше избор.

— Върни я в града и измисли начин да изтриеш спомените й! — каза Аерон. — Иначе трябва да бъде убита. Видя и чу твърде много и не можем да й позволим да докладва на Ловците.

Бяха почти един срещу друг. Мадокс не се беше въоръжил тази сутрин и този факт спаси мизерната кожа на Аерон. Щеше да метне кама по мъртвото черно сърце на мъжа, ако беше в състояние.

— По-скоро ще нараня теб.

Татуираният демон разпери крилата си вече напълно събуден и Аерон се ухили бавно.

— Ако го направим, ще трябва да поправяш къщата.

— А ти ще трябва да я почистиш.

— Все едно ми пука. Ще започваме ли, или само ще говорим?

— О, да. Ще започваме. — И Мадокс скочи.

Аерон също. Сблъскаха се във въздуха.

ШЕСТА ГЛАВА

Удар. Пъшкане и навеждане. Удар.

Мадокс удари силно Аерон по бузата и мъжът се олюля настрани с пъшкане. Но секунда по-късно Аерон отвърна със силен ляв по челюстта му. Зъбите на Мадокс изтракаха и кръв изпълни устата му със сладък металически вкус, който засити част от жаждата на духа.

Хилеше се, когато ритна с коляно Аерон в корема. Воинът се преви на две с хриптене. Още. Трябваше да нанесе още щети. Преди Мадокс да успее да го удари с лакът в главата, Аерон се изстреля напред с диво ръмжение, обви ръце около Мадокс и го повали на земята. Затъркаляха се в усилие да получат надмощие. Летяха юмруци, мятаха се колена. Забиваха се лакти.

Мадокс изсъска, когато Аерон го улучи отново в устата. Усмивката му изчезна. Вътрешната страна на бузата му беше сцепена. Още една струйка кръв се плъзна надолу по гърлото му.

— Това ли искаше? — излая Аерон.

Мадокс подпря приятеля си в гърлото. Другият мъж изпъшка и кожата му бързо посиня.

— Това ли искаше ти? — докато Аерон се бореше за въздух, Мадокс му нанесе още четири удара в лицето. Хрущене. Очна ябълка. Хрущене. Нос. Хрущене. Слепоочие. „Без повече Насилие днес — припяваше той напразно с всеки удар. — Без повече Насилие.“

Сигурен ли си? — отвлече вниманието му духът.

Очите на Мадокс се присвиха, докато нанасяше още един удар.

Убий го!

— Не! — извика Мадокс, едва тогава осъзнал, че изобщо не е укротил демона. Дори малко. Той остана неподвижен и дишаше тежко. Не знаеше какво друго да прави. Не можеше да отиде при Ашлин такъв — жаден за кръв и още по-близо до ръба, отколкото преди.

— О, да. — Разранен и натъртен, Аерон изръмжа и заби юмрук в дясното око на Мадокс. Болка избухна в главата на Мадокс, когато пръстените на Аерон прорязаха вена. Зрението му моментално

потъмня. Нещо топло и горещо бликна надолу по лицето му и най-после, най-после садистичният глас замълча.

Може би духът му трябваше да бъде пребиван до подчинение. Щастлив да послужи, той разтвори широко ръце, посрещайки следващия удар.

Аерон не го разочарова. Воинът го изрита в корема и Мадокс полетя назад. Още щом удари пода, Аерон беше върху него и го душеше, а с колене беше затиснал раменете му. На лицето му се изписа задоволство, но в очите му имаше демони — грозни, измъчени демони, много по-заплашителни от татуировката на врата му.

— Искаш ли още? — изръмжа Аерон.

— Още.

Удар. Главата на Мадокс полетя наляво. Удар. Главата му полетя надясно. Удар. Хрущялът на носа му изпука.

„Удари ме! По-силно, по-силно!“ С всеки удар духът потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Ярост срещу Насилие, мислеше Мадокс, и Насилие беше усмирен. Мисълта да покори Насилие беше почти сексуално опияняваща. Той се усмихна, мислейки, че така трябва да се чувства Рейес. Щастлив в болката, отчаян за още.

Зъбите му срязаха езика, когато беше нанесен още един удар. Езикът му се поду. „Сега няма да мога да целуна Ашлин“ — помисли Мадокс.

Няма нужда да я целуваш, за да я чукаш — нахвърли се демонът, надигайки грозната си глава достатъчно, за да прати стрела от ярост през него.

„Стига!“ Той искаше да целуне Ашлин. Искаше да усети вкуса ѝ в устата си, докато тя се гърчи до него. И щеше да го получи. Това беше единственото, за което беше мислил, докато пламъците го засмукваха през безкрайната нощ.

Още един удар.

— Аерон! Какво правиш? — чу Мадокс настояването на Лушън от другия край на коридора.

— Давам на Мадокс това, от което се нуждае — удар.

— Спри!

— Не. — Следващият удар потъна по-дълбоко и по-силно в слепоочието му, разтърсвайки мозъка му.

— Не спирай! — каза Мадокс, когато Аерон го удари с опакото на ръката си. Още малко и духът можеше да остане скрит до края на деня.

— Спри! — повтори Лушън. — Веднага! Или довечера ще те отведа в ада заедно с Мадокс.

Ударите спряха веднага. Това беше заплаха, която Лушън лесно можеше да изпълни.

Аерон дишаше тежко. Мадокс също. Едва не се пресегна и не сграбчи китката на Аерон, принуждавайки го да започне отново. Искаше, нуждаеше се от още. Нямаше да рискува. Ако трябваше да бъде пребит, докато стане твърде слаб да прави нещо друго, освен да пълзи, щеше да се оставя да бъде пребит.

Нямаше да нарани Ашлин.

Поне още не.

Аерон се изправи на крака неохотно и предложи ръка за помощ на Мадокс. Той я прие със същата неохота и бързо беше издърпан. Заедно се обърнаха към Лушън.

В очите на Лушън нямаше емоция, когато ги огледа внимателно. Мадокс прокара ръка по разраненото си лице. Намери рани, които щяха да се нуждаят от шевове, ако беше човек.

— Някой иска ли да ми обясни какво става?

— Опитвахме нова спаринг техника — каза Мадокс през подутите си устни. За първи път духът запази мълчание. Мадокс почти се почувства нормален. Разбирането беше толкова невероятно зашеметяващо, че той се ухили.

— Точно така. Нова спаринг техника. — Аерон метна ръка през рамото му. Едното му око беше запечатано, а долната му устна беше раздрана.

Мадокс знаеше, че до час и двамата щяха да са напълно възстановени. Безсмъртието си имаше предимства.

Щеше ли Насилие да се върне, когато тялото му се излекуваше?

Лушън отвори уста да каже нещо, но Мадокс протегна натъртена длан.

— Няма да слушам оплаквания от теб. Оставили сте Ашлин в тъмницата. Трябва да благодариш на боговете, че не съм се прицелил в гърлото ти.

— Направихме това, което беше необходимо, за да я направим по-примирена — каза Лушън, а в тона му нямаше извинение.

Мадокс се вцепени. През него потече гняв. Забележително обикновен гняв обаче. Който не го принуждаваше да прави ужасни неща. Чудо.

— Помолих те за две неща. Само за две. Ти се провали и в двете.

— Ти поиска да остане жива и да остане недокосната. Изпълнихме го — посочи Лушън.

Вярно, но беше уплашена и премръзнала, а по някаква причина това го срязваше по-дълбоко от юмруците на Аерон. Просто беше толкова малка и толкова нежна.

— Не можех да се погрижа за нуждите ѝ. Ти трябваше да го направиш. — За него беше непосилно да губи всички връзки с реалността, щом удари полунощ. Не можеше да понесе това, че не знае какво се случва през нощта, мразеше, че не може да защити себе си и тези, които му бяха близки.

Крепостта можеше да бъде нападната от Ловци, изгорена до основи и всички вътре избити. Ашлин можеше да го е предала и да е пуснала тези Ловци вътре. Но Ашлин също така можеше да е пребита. Ашлин можеше да е обезобразена или убита, а той нямаше да знае.

— Слушай, точно сега твоята жена няма значение — каза Лушън. — Случиха се много неща от последната ти смърт...

В гърлото му завибрира ръмжене, което заглуши гласа на воина. „Няма значение?“

— А ако се разболеете? — Гневът му като остър бръснач смушка духа, който не беше напълно сломен, все пак, осъзна Мадокс, проклинайки вътрешно, докато тялото му се стягаше за битка.

Опасна мъгла се спусна над очите му. Негова, само негова, но демонът я хареса. Убий го! Той иска да отнеме това, което е наше. Да, той имаше нужда да убие. Кръвта му кипна. Кожата му се опъна по костите.

— Той не те слуша — каза Аерон на Лушън. Един мускул трепкаше под окото на мъжа и той разтърси грубо Мадокс, преди да прекъсне контакта между тях. — А мен чуваш ли?

— Да — изстърга Мадокс.

— Точно колко време планираш да задържиш жената тук?

„Колкото е възможно по-дълго“ — отговори умът му за своя сметка. „Колкото се налага“ — поправи се.

Да я задържи в крепостта, беше опасно. За нея. За него. За останалите Повелители. Знаеше го, но нямаше да я освободи. Нямаше нито волята, нито желанието. Нищо не беше по-важно от това да открие насладите, които тялото ѝ обещаваеше. Нищо. Щеше ли да бъда гореща и влажна за него? Щеше ли да мърка името му? Да моли за още?

Внезапно в носа му се заби юмрук, отхвърляйки главата му настрана. В слепоочието му избухна болка, която прогони гнева. Възбудата също. Мадокс премигна объркано и се намръщи към Аерон.

— Защо го направи?

— Лицето ти не беше твоето, а на Насилие — поклати Лушън глава, внезапно озовал се пред него с уморено изражение. — Щеше да избухнеш.

— Контролирай се, човече! — Аерон изпусна раздражено въздишка. — Ти си като Дамоклев меч, готов да паднеш всеки миг и да срежеш всички нас.

— Казано от теб е смешно — каза Мадокс студено. Може да нападеше бързо във видимо непровокирани пристъпи на насилие, но Аерон също вилнееше, разпространявайки отмъщението си, колкото е възможно по-надалеч и в по-голям мащаб.

— Къде е момичето сега? — попита Лушън.

Първоначално Мадокс не отговори. Не искаше те да знаят, защото можеше да отидат при нея.

— В стаята ми — каза накрая с толкова мрачен тон, че нямаше начин те да сбъркат неизреченото му предупреждение: „Посетете я и ще почувствате жилото на демона ми!“.

— Оставил си я сама в стаята си? — раздразнението на Аерон достигна нова висота и той вдигна ръце във въздуха. — Защо не ѝ даде нож и не ни каза да се подредим, за да ни намушка един по един?

— Заклучих я. Не може да създаде проблеми.

— Може да е разбила ключалката. — Лушън разтри тила си. — Може да вмъква Ловци точно в тази секунда.

— Не. Аз ги убих.

— Може да има още.

Лушън беше прав. Мадокс знаеше, че Лушън е прав. Стисна зъби в знак на протест, но беше болезнено заради наранената му челюст.

— Ще проверя, за да съм сигурен, че е там, където я оставих, и че е сама. — Той се завъртя на пети.

— Идвам с теб. — Аерон се изравни с него решително.

Лушън ги последва.

Мадокс се раздвижи. Ако Ашлин беше избягала, ако беше вкарала Ловци сред тях, воините щяха да настояват за главата ѝ.

Не беше сигурен, че може да им я даде, независимо от престъпленията ѝ. Всъщност всяка клетка в тялото му крещеше от необходимостта да я защитава. „Аз? Защитник?“ Кръвта му кипна при тази мисъл.

Когато — ако — дойдеше времето, щеше ли да е в състояние да направи необходимото? Мадокс не знаеше отговора. Харесваше му да мисли, че ще го направи, но...

Завиха зад ъгъла и стъпките кънтяха в твърд боен ритъм. Туп. Туп, туп, туп. Туп. С ъгълчето на окото си видя Аерон да разтърсва ръце отстрани на тялото си. Две малки остриета паднаха в ръцете му.

Мадокс осъзна, че той все пак не се беше отдал на демона по време на боя им. Иначе Мадокс в момента щеше да е на парцали, а кожата му щеше да е просто нежен спомен.

Усети бодване, причинено от вина. Дали Аерон се беше бил с него, само за да му помогне?

— Никой няма да докосва момичето — каза той, а вината му се увеличаваше. Трябваше да е по-верен на приятелите си. — Независимо от това какво ще открием, тя е моя. Ясно? Сам ще се разправам с нея.

Последва напрегната тишина, докато всеки от мъжете премисляше отговора си.

— Добре — каза Лушън с въздишка.

Но Аерон остана мълчалив.

— Това е моята стая. Мога да вляза сам и да те оставя отвън да...

— Добре — сопна се Аерон. — Тя е твоя. Не че ще направиш каквото трябва. Ловците обаче ще бъдат екзекутирани на мига.

— Съгласен — отвърна Мадокс. — И по двете точки.

— Какво е направила, за да разполага с такава лоялност от твоя страна? — попита Лушън. В тона му имаше по-скоро искрено любопитство, отколкото подигравателно възмущение.

Мадокс нямаше отговор. Дори не искаше да мисли за това. Но знаеше, че заслужава възмущение. Това не можеше да отрече.

— Мисля, че приятелят ни е забравил, че сексът е секс. — Аерон завъртя един от ножовете със заплашително мръщене. — А кой му го предлага, е без значение. Жената не е нищо специално. Никоя от тях не е.

Внезапно уловен в нова мрачна паяжина от гняв, забравил чувството си на вина, Мадокс протегна крак, спъна Аерон и скочи върху него, преди мъжът да падне на пода. Използва изненадата му като предимство, отмъкна единия от ножовете и задържа върха му на врата на Аерон.

Но осъзнал какво става още докато падаше, Аерон беше поставил другия нож на врата на Мадокс по същото време. Мадокс усети върха да прониква под кожата, закачайки сухожилие, но не се отказа.

— Искаш ли да умреш?

Непоколебим, Аерон вдигна едната си черна вежда, украсена с пиърсинг.

— А ти?

— Пусни го, Мадокс! — каза Лушън, останал спокоен.

Мадокс притисна оръжието по-дълбоко, а очите му не изпускаха тези на Аерон. Между тях прасяха искри и пукаше огън.

— Не говори за нея така!

— Ще говоря, както ми изнася.

Мадокс се намръщи. „Аз харесвам този мъж. Възхищавам му се. Той е убивал за мен, аз за него.“ Но дълбоко в себе си знаеше, че ако Ашлин отново бъде спомената по такъв пренебрежителен начин, ще се пречупи. Кой щеше да го направи, нямаше значение. Нищо нямаше значение, освен нея. Мразеше този факт. Не го разбираше, но беше безпомощен пред него.

— По някаква причина — каза Лушън — момичето го интересува. Кажи му, че няма повече да говориш така за нея, Аерон!

— Защо? — беше измърмореният отговор. — Когато последно проверих, имах право да изказвам гласно мнението си.

Дълбоко вдишване, дълбоко издишване. Не помогна. Мадокс усещаше как се подготвя за ново нападение. „Проклятие! Трябва да

започна да се контролирам.“ Това беше крайно нелепо и срамно. Винаги е успявал да се контролира, а сега...

— Аерон, сигурно си се уморил да чистиш кръв от подовете — каза Лушън. — Помисли колко много ще има, ако Ловците се опитват да нахлуят в дома ни сега, а ние не ги спрем да влязат. Обещай му!

Аерон се поколеба за момент, преди да махне ножа от врата на Мадокс.

— Добре — изплю. — Няма да говоря повече за момичето. Щастлив ли си сега?

Да. Мадокс се отпусна мигновено и се изправи на крака. Дори протегна ръката си, за да помогне на Аерон да стане, но Аерон го избута и се изправи сам. Парис веднъж беше нарекъл Мадокс „Люлка на настроенията“. Беше се шегувал тогава, но Мадокс започваше да вярва, че думите му са истина.

— Няма да го казвам, но знаеш какво мисля, нали? — попита студено Аерон.

Да. Знаеше. Беше толкова лош, колкото Парис, ако не и по-лош.

— Деца — промърмори Лушън, извъртайки очи.

— Мамче — отвърна Аерон, но в тона му нямаше острота.

Мадокс затвори очи за момент, за да се концентрира, опитвайки се да си внуши, че Ашлин е просто жена. Тя не означава нищо, освен временно задоволяване. Сенките и болката, които беше зърнал в очите ѝ, не означаваха нищо. Нямаше да го накарат да омекне, още по-малко пък да го омагьосат. Вече не. Трябваше да започне да мисли за нея така, както мислеше за другите.

Още един такъв абсурден бой и щеше да се наложи да изравя достойнството си от боклука.

По дяволите, може би боговете най-после бяха решили да го накажат и бяха пратили Ашлин, за да го побърка, да му причини болка и страдание, и да го накажат. Може би вече нямаше да копнее за вечна смърт през нощта. Може би щеше да копнее за вечна смърт през целия ден.

— Добре ли си? — попита Лушън.

Не беше. Никак даже. Може и да беше спокоен, но беше по-зле от всякога. Все пак кимна и закрачи по коридора без повече да каже и дума, нагоре по стълбите и в неговото крило на замъка. По-добре да се приключва с това.

Когато Лушън и Аерон отново се изравниха с него, Аерон каза:

— Ножът ми.

— Хубав е — отвърна, като нарочно се направи, че не разбира.

Не му го върна.

Аерон изсумтя.

— Не знаех, че не ти достигат оръжия.

— Ако искаш да си запазиш твоите, грижи се по-добре за тях!

— Същото може да се каже и за главата ти.

Мадокс не отговори. Колкото повече приближаваха стаята му, толкова по-лесно можеше да долови медения аромат на Ашлин. Аромат, който беше изцяло неин. Не от сапун или от парфюм, а неин. Тялото му се втвърди болезнено, пенисът му се изпълни с горещина и желание. Беше чакал да вкуси този мед цяла вечност. „Тя е като всяка друга жена, забрави ли? Нищо специално“ — напомни си.

Хвърли поглед към придружителите си. Те сякаш не усещаха сладкия аромат във въздуха. Добре. Той искаше Ашлин, цялата Ашлин за себе си. „Нищо специално, проклет да си!“

Когато стигнаха до прага и тримата спряха. Аерон се напегна и пригответи другия си нож. Корава маска покри лицето му, сякаш се подготвяше да направи каквото беше нужно. Лушън също извади оръжие — пистолет 45 калибър, зареден и готов.

— Гледайте, преди да нападнете! — каза Мадокс през стиснати зъби.

Те кимнаха, без да го поглеждат.

— На три. Едно! — Ушите му трепнаха, докато се послушваше. От стаята не се чуваше никакъв звук. Нито плискане на водата във ваната, нито нежното тракане на чинии върху подноса. Дали Ашлин наистина беше избягала? Сякаш трябваше.

— Две! — Стомахът му се стегна от гняв и от страх, а коричките на раната пламнаха. Пръстите му се стегнаха върху дръжката на ножа. Можеше просто да напусне крепостта, можеше да я търси по всички краища на земята.

Нищо специално, наистина.

— Три! — Той обърна ключа и отвори вратата. Пантите изскърцаха. И тримата мъже се втурнаха вътре тихи и подготвени за всичко. Мадокс огледа стаята, преценявайки всяка подробност. Под — нямаше стъпки. Прозорец — все още затворен. Платото с храна —

недокоснато. Някои от дрехите му бяха извадени от килера и сега бяха разхвърляни по пода.

Къде беше тя?

Аерон и Лушън го обградиха, когато той приближи стената на килера, нащрек и бдителен. Той скочи в тясното пространство с вдигнат нож. Не намери нищо.

Завивките на леглото се подместиха и тиха въздишка се понесе във въздуха.

— Долу оръжията! — нареди Мадокс със свиреп шепот. Кръвта му кипна от звука на тази женска въздишка.

Няколко секунди минаха, преди мъжете да се подчинят. Едва тогава Мадокс приближи леглото бавно... потейки се. По някаква причина той трепереше като слаб човек. Подозираше, че картината, която щеше да се разкрие, щеше да го погуби.

Беше прав. Намери спяща красавица. Ашлин. Ангел. Разрушение.

Кехлибарената ѝ коса беше пръсната по снежнобялата възглавница. Миглите ѝ, два тона по-тъмни от косата, хвърляха заострени сенки върху зацапаните ѝ с мръсотия бузи. Не се беше къпала, не беше яла. Сигурно се беше строполила да спи веднага след като беше излязъл.

— Хубава е — каза Аерон с неохотно възхищение в тона.

„Прелестна — поправи го мълчаливо Мадокс. — Моя.“ Устните ѝ бяха червени и пухкави, възхитително подути. Беше ли ги хапала от тревога? Той наблюдаваше бавното вдигане и спускане на гърдите ѝ. Усети се, че посяга (не пипай, не пипай!), безсилен да спре действието. Но сви юмрук точно преди допира. Тялото му отново беше твърдо като скала, а желанието се надигаше в него. Мрачно желание, плашещо в своята наситеност и много по-мощно отколкото, когато се надигнеше у него демона на Насилие.

Как успяваше да изтръгне такъв отговор от него само като дишаше?

Докосни я! Кой го искаше? Той? Демонът? И двамата?

Нямаше значение. Само една ласка и после щеше да се махне. Щеше да вземе душ и да се върне, когато тя си отпочине, а дотогава щеше да си е върнал самоконтрола. Със сигурност щеше.

Най-накрая отвори ръка и върховете на пръстите му забърсаха бузата ѝ. Ласка, лека като въздишка. Кожата ѝ беше гладка като коприна и наелектризирана. Той изтръпна при допира и пламна целия.

Клепачите ѝ се отвориха, сякаш и тя беше усетила разтърсването.

Тя трепна и се изправи, а косата ѝ се посипа по раменете и гърба ѝ. Сънливите ѝ очи потърсиха и намериха неговите, разшириха се.

— Мадокс. — Тя се измъкна назад, докато не удари металната табла. Веригите отстрани на леглото издрънчаха. Веригите, които го връзваха всяка нощ. — Мадокс — повтори тя уплашено, благоговейно... щастливо?

Той, Лушън и Аерон отстъпиха назад в унисон. Той знаеше защо се дръпна. Беше видял провала си в красивите ѝ очи в мига, в който погледите им се срещнаха. Но не знаеше защо другите бяха реагирали така.

— К-какво правиш? — ахна тя. — И какво е станало с лицето ти? Кървиш. — Той усети загрижеността ѝ, която го разтърси дълбоко. Винаги ли щеше да го вълнува така?

Тя погледна другите и изхленчи задавено:

— Не ви беше достатъчно да го убиете снощи, трябвало е да го пребиете и днес? Махайте се, вие... вие... убийци! Махайте се веднага!

Тя скочи от леглото и застана пред Мадокс, залитайки леко, докато протягаше ръце, за да ги отблъсне. Защиатавайки него? Отново? С разширени очи той срещна също толкова удивените погледи на другите.

Действията ѝ бяха на невинна... или на преструваща се на невинна. Дори така, Мадокс откри, че отново иска да я докосне. За... утеха? Той поклати глава. Не можеше да е така. Трябваше да е удоволствие. Това имаше смисъл. Той беше мъж. Тя беше жена. Той имаше желания.

Но дали това желание щеше да стане по-мрачно, както се боеше той?

Той сграбчи ръката ѝ и я дръпна зад себе си. Той погледна объркано Лушън, после се обърна към нея. Преди да може да каже и една дума, тя избърза:

— Ще ме върнеш ли в града сега? Моля те!

И никога повече да не я види?

— Яж! — заповяда той по-сурово, отколкото възнамеряваше. — Изкъпи се! Ще се върна скоро. — Към приятелите си излая: — Да вървим! — И излезе в коридора.

Те се забавиха само миг, преди да го последват. След като затвори и заключи вратата, Мадокс облегна чело на студената каменна стена, отмервайки всяка молекула въздух, която поемаше и изкарваше от дробовете си, докато се опитваше да успокои бурното си сърцебиене. „Това трябва да спре.“

— Ти донесе беда сред нас — каза Аерон, оставайки до него. — Тя наистина ли се опита да те предпази от нас?

— Със сигурност не. — Но това беше за втори път, когато тя правеше така, и той беше по-объркан от преди.

Изправи се и прокара ръка по лицето си.

— Пусни ме, Мадокс! — извика Ашлин през вратата. Гласът ѝ го привлече по-силно от предишния ден. Мек, напевен... еротичен. — Сбърках, като дойдох тук. Наистина. Ако ми помогнеш, ще обещаю да не казвам на никого.

— Знам, че донесох беда — каза той на Аерон.

Приятелият му вдигна вежда в нагло изражение, което Мадокс започваше да мрази.

— Без извинение?

Това беше най-лошото — той все още не съжаляваше.

— Забрави жената засега! — каза Лушън, махайки с ръка във въздуха. Той изправи рамене. — Видя я. Тя е добре. Не изглежда да е пуснала Ловците вътре... Все още. Сега имаме много по-належащ проблем за обсъждане. Това, което се опитвах да ти кажа по-рано, е, че боговете... те не са тези, които мислиш, че са.

— Мадокс, трябва да говорим с теб — извика суров глас, отказвайки да приеме какъвто и да е отговор от него.

Лушън вдигна ръце раздражено и Мадокс се извъртя. Приближаваха Рейес, Парис и Торин. Двама се мръщеа, третият се хилеше като луд, какъвто и беше.

— Твоята жена трябва да се махне — изръмжа Рейес. — Усещах аромата ѝ цяла нощ и не мога да търпя дори една секунда повече тази миризма на гръмотевична буря.

Гръмотевична буря? Ашлин миришеше на мед. Но все пак челюстта му се стегна при мисълта, че друг мъж я усеща толкова

силно.

— Тя остава — каза той отсечено.

— Коя е тя, защо е още тук и кога мога да я видя гола? — попита Парис, като помръдваше вежда.

— Някой трябва да я убие — възрази Рейес.

— Никой няма да я докосва!

Аерон затвори очи и поклати глава.

— Отново се започва.

— За разлика от Рейес, аз нямам против присъствието ѝ — каза Парис, потривайки ръце. — Възразявам единствено срещу нежеланието ти да я споделяш. Бих искал да...

Мадокс изблъска Парис, преди той да успее да довърши изречението.

— Не казвай повече дума! Знам какво би искал да направиш с нея, но първо ще умра, преди да ти го позволя.

Сега Парис се намръщи, а ядът обагри бледата му кожа.

— Назад, задник! Не съм имал жена днес, така че не съм в настроение за такива глупости.

Торин остана в ъгъла и гледаше, а усмивката му ставаше все по-голяма.

— Някой друг намира ли това за силно развеселяващо? По-добре е дори, отколкото да слушам брокерите, когато акциите пропадат.

Мадокс се помъчи да озапти характера си и да не мисли повече за Ашлин. Като жена, като човек, като възможна Стръв, тя беше последната, която би трябвало да събужда такава защитна реакция у него.

Би трябвало, би трябвало. А! „Приключи това!“ Най-после. Скоро. Сега.

— Стига! — извика Лушън.

Всички млъкнаха и зяпнаха Лушън изненадани. Той обикновено не викаше.

— Имаше ли Ловци в града? — попита той Парис и Рейес.

Рейес поклати глава.

— Не намерихме.

— Добре. Това е добре. Може би Мадокс наистина е убил всичките. — Лушън кимна доволно. — Но Мадокс още не знае за

боговете. Трябва да му кажем. Още повече че Аерон и аз... направихме нещо снощи.

Тялото на Аерон мигновено се скова.

— Разбрахме се, че няма да им казваме.

— Знам — въздъхна Лушън, явно накрая на търпението си. — Промених решението си.

— Не можеш ей така да променяш решението си! — изрева Аерон, скачайки пред Лушън.

— Мога и го направих — беше отговорът. Не точно спокоен, но достатъчно твърд.

— Какво става? — Мадокс пристъпи между тях и ги избута. Поне веднъж не беше той този, който хвърляше обвинения и юмруци. — Готов съм да слушам. Спомена боговете. Знам, че Аерон е бил призван. Бях твърде разсеян преди, за да попитам за подробности. Какво искаха от него?

— По-късно — каза Торин на Мадокс, но не откъсна поглед от Лушън. — Какво си направил, Смърт?

— Изплюй камъчето! — нареди Рейес.

Лушън не отделяше поглед от Аерон.

— По начина, по който реагират на Ашлин, трябва да се погрижим да не открият нашата тайна случайно. Какво биха сторили тогава според теб?

Аерон дълго време мълча. Напрежението изпълни въздуха мрачно и зловещо. Накрая Аерон кимна.

— Добре. Покажи им! Но бъди готов за война, приятелю, защото няма да са щастливи!

— Някой най-добре да обясни — настоя Рейес, поглеждайки от единия към другия.

— Само обяснение няма да е достатъчно. Трябва да ви покажа. — И Лушън тръгна по коридора. — Насам!

Пророчески думи, помисли Мадокс. Той хвърли въпросителен поглед към Торин, който беше изрекъл подобни думи снощи.

— Знаеш ли какво става? — изрече само с устни.

— Не — беше тихият отговор.

Нищо добро, доколкото можеше да предположи. Лушън никога не се беше държал потайно. Объркан, заинтригуван и разтревожен,

Мадокс погледна към вратата на Ашлин, преди да последва приятелите си.

СЕДМА ГЛАВА

Ашлин се строполи отново на леглото, мъчейки се да контролира дишането си. О, Боже! Той се беше върнал. Не беше сън, халюцинация или мираж. Мадокс беше жив. Тя наистина беше заключена в тъмница, а той наистина се беше върнал от света на мъртвите. И наистина беше спрял гласовете.

Когато я беше оставил в тази странно без мебели стая, тя беше потърсила телефон, но не беше намерила. После беше търсила изход. Отново без успех. Изтощението бързо я беше налегнало и почти я беше смазало. Беше неспособна да се бори с него. Тишината беше неумолимо успокояваща, като любим наркотик, който най-после беше в състояние да си позволи. И тя беше легнала, без да се интересува от последствията. Беше се насладила на идеята, че може би, само може би, всичко това беше заблуда и когато отвори очи, ще се озове в собствения си дом и в собственото си легло.

Не беше така. О, не беше така.

Преди малко я беше разтърсил удар от звънтяща сила, извличайки я с ритници и викове от най-мирния сън през целия ѝ живот — сън, обвит в блажена тишина. И тогава Мадокс беше застанал над нея, гледайки я с тези бездънни виолетови очи.

Лицето му беше със синини и рани. Черно, синьо и окървавено. Лявото му око беше подуто, устната му беше разкъсана от долу до горе. При спомена стомахът ѝ се разбунтува. Тези чудовища отново ли се бяха опитали да го убият?

Отново. Ха! Тя се изсмя. Те го бяха убили. И двама от убийците му бяха стояли до него. Той изглеждаше в добри отношения с тях, общуваше с тях, сякаш нямаше никаква причина да ги мрази. Как можеха още да са приятели?

Тя се измъкна от леглото. Тялото ѝ я болеше при всяко движение, сякаш беше на деветдесет години трепереща старица, а не пъргава двайсет и четири годишна девойка. Намръщи се. Твърде много стрес, без никакви изгледи за край.

Мъжете сигурно си бяха отишли, защото вече не ги чуваше през вратата. Добре. Тя не искаше да се разправя с тях точно сега. Или изобщо някога. „Погрижи се за нещата, после намери начин да се измъкнеш!“

Тя се замъкна до банята и беше зашеметена от изненадващата ѝ красота, сравнявайки оскъдицата в стаята и студенината на тъмницата. Тук тя откри стени с бели плочки и подходящ мраморен под, вградена тоалетка, преливаща от кърпи, порцеланова мивка, блестяща вана с крачета и издигнат чучур („В случай че някой великан реши да си вземе душ?“ — помисли тя с широко отворени очи) и почти прозрачна завеса.

По някаква причина всичко беше завинтено в пода и в стената.

От тавана висеше полилей. Месинговите му пръчки се протягаха на всички страни. Но нямаше друго украшение. Нито снимки, нито удобства. Беше ли ги махнал Мадокс, уплашен, че тя ще се опита да ги открадне?

Ашлин изсумтя. Институтът ѝ плащаше много добре, за да слуша и да научава за всякакви паранормални неща. Парите не бяха проблем. Освен това, каквото и да поискаше, Макинтош с готовност ѝ го даваше. А ако не искаше да го моли, го поръчваше по интернет и ѝ го доставяха до входната врата.

Тя се изчерви, като се сети за някои от нещата, които наскоро беше поръчала. Любовни романи, които неизменно бяха довели до поръчката на костюм на момиче от харема, комплект сутиен и бикини от черна кожа, а след като беше чела една книга за агент под прикритие и бивша крадла — копринени шалове и тиксо. Не че някога ги беше използвала.

С въздишка топна една кърпа във вече студената вода във ваната. Оставайки с дрехите, тя се изми както може. Нямаше да се съблече. Някой от мъжете можеше да се върне всеки момент.

„Да, но би ти харесало Мадокс да се върне.“

„Не!“ — увери се тя, объркана от мисълта. Нямаше. Той я плашеше.

„Той носи безценна тишина.“

„Вече не.“ Той не беше тук, но гласовете все още не се бяха върнали. В главата ѝ цареше тишина и тя чуваше единствено собствените си мисли. „Излекувана съм.“

„Не, не си. Чу гласове снощи в тъмницата.“

— Сега си говоря сама — каза тя, вдигайки ръце. — Какво следва?

Тя огледа отражението си в огледалото. Капки вода се стичаха от челото по носа ѝ, а от там по брадичката. Бузите ѝ пламтяха в розово, а очите ѝ блестяха. Странно. Никога не беше усещала по-силно смъртността си, но и никога не се беше чувствала по-жива.

Когато стомахът ѝ изкъркори, тя си спомни подноса с храна, който Мадокс беше оставил на пода. Краката ѝ я понесоха, без да са получили заповед, покрай дрехите, които беше пръснала, докато тършуваше в килера за скрит телефон. Черни тениски, черни панталони, черни шорти.

Зърната ѝ се втвърдиха при мисълта за мускулестия Мадокс само с чифт от тези шорти. Представяше си го излегнат на леглото, твърд и напрегнат, с надзъртаща през ръба на шортите ерекция и с порочен поглед, да я подканва с пръст.

И тя с готовност щеше да отиде при него.

Ашлин ухапа долната си устна. Мадокс на легло... Мадокс я желае... Коленете ѝ омекнаха, а стомахът ѝ се сви. „Глупаво момиче!“ Очевидно щом получише малко тишина, можеше да мисли само за секс.

Тя вдигна подноса с храна и се премести до прозореца. Седна на еркера и пъкна зърно грозде в устата си. Сладкият сок потече по гърлото ѝ и тя едва не изстена, преди да си заповяда да се концентрира върху важния въпрос — бягството. Беше казала на Макинтош, а следователно на Института, за мъжете и за тази крепост. Макинтош дори знаеше за желанието ѝ да ги посети. Най-вероятно досега вече беше предположил къде е отишла.

Щеше ли да дойде за нея? Или щеше да нахрани вълците с нея, заради смелостта ѝ да не се подчини? Той винаги беше мил с нея, но никога не беше толерирал грешки от другите си служители, още по-малко пък съзнателно неподчинение.

„Той ще дойде — увери тя себе си. — Той се нуждае от теб.“

Но докато се взираше през прозореца, я поздравяваха само дървета и сняг. Тя не позволи това да я разочарова. Той можеше да е навсякъде. Застанала там, където всеки можеше да я види, тя пъкна

още едно зърно грозде в устата си и почука по стъклото. „Тук съм. Виждате ли ме?“

Трябваше да се измъкне възможно най-скоро. С всяка изминала секунда лудостта на воините изглежда обхващаше и нея все по-силно. Беше си представила тъмничаря си по бельо, за Бога!

Надяваше се, че Макинтош ще я види, ще пробие дупка в предната врата и ще я измъкне. Бум! Сторено. Край. Не, чакай! Върни! Тя не искаше Макинтош зад тези стени. Нямаше да е достоен съперник за Мадокс и останалите. Щеше да се наложи да разсее Мадокс, може би да го нокаутира някак и да избяга. Извън крепостта и надолу по хълма. Студът и гласовете бяха по-добре от заплахата за смърт, която беше открила тук.

И как точно щеше да отвлече вниманието на мъжа? Размишлявайки над това, тя погълна останалото грозде. А когато то свърши, се концентрира върху месото и сиренето, пийвайки вино между хапките. За минути останаха само трохи и половин бутилка. Никога не беше опитвала нещо толкова вкусно. Шунката беше желирана с кафява захар — истинско пиршество за вкусовите рецептори на Ашлин. Сиренето беше прекрасно и в свършен контраст с гроздето. Виното беше превъзходно.

Добре, тук наистина имаше някои доста добри неща.

Обаче храната не беше достатъчна причина да остане. „Ами сексът?“ Не, разбира се, мислеше тя, усещайки в стомаха си още едно от онези странни пърхания. Това беше...

Всичко в нея внезапно се напрегна, като затишие пред страшна буря. Не я болеше, но беше наясно, че нещо не е наред с тялото ѝ. Един удар на сърцето ѝ. Два. Тя преглътна в очакване.

И бурята връхлетя.

Кръвта ѝ се смрази, по кожата ѝ избиха капки пот, остри като счупени стъкла. Запълзяха по всеки сантиметър от тялото ѝ като паяци. Тя изскимтя, изхлипа и се опита да ги смачка. Но те не се махаха и тя вече можеше да види, че са върху нея. Върху нея! Тъничките им крака бягаха. В гърлото ѝ се надигна писък, но в същия миг замайваща вълна се заби в нея и звукът излезе като стон. Ашлин трябваше да сграбчи прозореца, за да остане права. Подносът падна с дрънчене.

Твърде скоро замайващата мъгла се превърна в болка, а болката в нож, прорязващ пътя си от корема до сърцето ѝ. Ашлин се олюля,

пъшкайки и стенойки едновременно. Пред очите ѝ изригнаха светкавици ярка светлина, последвани от заслепяващи цветове.

Какво ѝ ставаше? Отрова? О, Боже! Паяците още ли бяха по нея?

Нова болка я проряза и тя се преви на две.

— Мадокс! — извика тя слабо.

Нищо. Нямаше стъпки.

— Мадокс! — извика отново името му с всичката си чезнеща сила. Опитва се да стигне до вратата, но не успя да се помръдне.

Отново нищо.

— Мадокс! — „Защо го искаш? Може той да ти е причинил това.“ — Мадокс! — тя не можеше да спре да вика името му. — Мадокс.

Черни паяжини премрежиха зрението ѝ и след това проблесна твърде ярка дъга.

— Мадокс — гласът ѝ сега беше дрезгав шепот и трепереща молба.

Стомахът ѝ се сгърчи. Гърлото ѝ се подувахе и стягаше. Вече не можеше да диша. Всяка клетка в тялото ѝ крещеше и крещеше, и крещеше. „Нуждая се от въздух. Трябва да дишам.“ Тя падна на пода, неспособна да издържи собственото си тегло. „Трябва да махна паяците.“ Нямаше сила, нито енергия.

Бутилката вино се катурна сякаш съчувствено и останалата червена течност се разля около нея. Ашлин напълно загуби фокус и светът се срина, после изчезна, оставяйки само мрак.

Мадокс не можеше да повярва на очите си.

— Това е... това е... невъзможно — той разтри с наранена ръка очите си, но гледката не се промени.

— Очевидно не съм подушил Ашлин. — Рейес заби юмрук в стената. Прах се понесе във въздуха и парчета груб камък паднаха на пода.

Торин просто се засмя.

Парис вдиша благоговейно.

— Елате при тате!

Там, в далечния ъгъл на спалнята на Лушън, имаше четири жени. Хванати за ръце, те се гушеха една в друга за сила и подкрепа. Всяка

трепереше от страх, зяпнала мъжете с разширени и уплашени очи.

Не, осъзна Мадокс. Не всички трепереха. Красива блондинка с лунички ги гледаше с ярост в зелените очи. Челюстта ѝ беше стисната, сякаш хапеше езика си, за да не закрещи обиди.

— Какво правят те тук? — настоя Мадокс.

— Не говори с този тон! — сопна се Аерон. — Ти започна с красивата си Стръв.

Мадокс изръмжа ниско и се приближи към тях. Една от жените изскимтя.

— Мислех, че сме се разбрали за това — каза той. — Внимавай какво говориш за нея или ще страдаш!

Аерон не се дръпна.

— Познаваш я от колко? Няколко часа? Почти не си говорил с нея. Тя би трябвало да моли за милост сега, а ние би трябвало да знаем всички нейни тайни и какво планират Ловците, ако има още от тях там.

— Тя се опита да ме спаси, когато бях намушкан. Опита се да ме спаси от вас само преди няколко минути.

— Игра.

Вероятно. Беше си казвал съвсем същото, но не можеше да промени нищо. Нито тогава, нито сега. Объркан от себе си повече, отколкото от Аерон, той се отдръпна този път. Обърна се към Лушън.

— Защо те са тук? — попита той успокоен, но не по-малко учуден.

Или по-скоро толкова успокоен, колкото беше в състояние в този момент.

Лушън погледна към Аерон, който кимна с брадичка към коридора. Воините разбраха и излязоха. Всеки от тях кипеше от очакване. Лушън последен излезе от стаята и бързо затвори и заключи вратата.

Мадокс се взря в приятелите си, повечето излъчваха същото недоверие, каквото изпитваше той. Нищо подобно не се беше случвало преди. Никой от тях не беше водил жена тук, дори Парис (доколкото знаеше), а сега имаше почти толкова жени в сградата, колкото и воини. Това беше сюрреалистично.

— Е? — подсети ги той.

Аерон обясни как гърците са били свалени от Титаните — владетелите отпреди хиляди години. И как тези нови суверени

поискали... не, заповядали му да ексекутира тези четири невинни жени. Ако упорства, ще бъде подлуден от жажда за кръв. Ако поиска да бъде освободен от задачата, ще бъде прокълнат като Мадокс.

Мадокс слушаше зашеметен. Постепенно беше обхванат от шок и ужас.

— Но защо новият цар на боговете да казва на Аерон да... — отговорът беше готов, и Мадокс стисна устни. „Аз направих това — осъзна той. — Аз съм отговорен. Аз предизвиках боговете вчера вечерта, дори ги обидих.“ Това трябва да беше техният начин да отвърнат.

Той хвърли смутен поглед към Торин. Воинът се взираше в него с твърд блясък в зелените си очи. После се обърна и оправи ръкавиците си пред огледалото, окачено точно над главата му. Отражението му беше мрачно. Едва вчера двамата бяха заявили, че не им пука, ако боговете ги накажат. Бяха мислили, че нищо не би могло да е по-лошо от сегашното им положение.

Грешаха.

— Не можем да позволим Аерон да изпълни задачата — каза Лушън, прекъсвайки мрачните мисли на Мадокс. — Той вече е готов да се пречупи. Всички сме.

Рейес отново удари стената, пъшкайки от силата. По ръцете му имаше възпалени червени рани, които се отвориха от удара, пръскайки кръв по сребристия камък.

— Тези Титани трябва да са знаели какво ще стане, ако Аерон се подчини — оголи той зъби навъсено. — Трябва да са знаели колко несигурно балансираме между добро и зло. Защо биха го направили?

— Аз знам защо — отвърна Мадокс мрачно.

Всички очи се заковаха в него.

Срамът натежа в душата му, докато разказваше какво е направил.

— Не очаквах това да се случи — завърши той неуверено. — Не знаех, че Титаните са избягали, камо ли, че са взели властта.

— Дори не знам какво да кажа — Аерон.

— Аз знам. Мамка му! — възрази Парис.

Мадокс отметна глава назад и се загледа в тавана. „Мислех, че предизвиквам гърците“ — искаше му се да извика. Те нямаше да направят нищо. Те щяха да продължат да го пренебрегват.

— Мислиш ли, че Ашлин също е наказание от Титаните? — попита Лушън.

Челюстта му се стегна.

— Да. — Разбира се, че беше наказание. Беше мислил за това по-рано (времето на пристигането ѝ, начинът, по който спохождаше ума му и разпалваше желанията му), но беше приел, че гърците са отговорни. — Титаните трябва да са довели Ловците право при нас. Те са знаели, че Ловците ще използват Ашлин и как тя ще ми въздейства.

— Ти прокле боговете едва след като Аерон беше призван. Още повече, не беше ги проклет, когато Ашлин се появи за първи път на камерите ми — посочи Торин. — Не са могли да знаят какво ще направим и кажем по-късно.

— Не са ли? Може би не са я пратили те, но сигурно я използват някак. — Нищо друго не обясняваше силата на чувствата му към нея. — Аз ще се погрижа за нея — добави той мрачно, но всеки мускул в тялото му се стегна, умолявайки го да върне думите си назад. Не го направи. — Аз ще се погрижа за всички тях.

Парис му се намръщи.

— Как?

— Ще ги убия — каза той мрачно. Беше правил и по-лоши неща. Защо да не добави и това в списъка. „Защото не съм звяр.“ Ако го направеше, щеше да бъде Насилие. Нямаше да бъде по-добър от духа в него, принизен до една-единствена причина да съществува — да причинява болка.

Но той беше причината тази напаст да се изсипе върху дома им и той трябваше да поправи нещата. Можеше ли обаче да унищожи Ашлин? Разбра, че не иска да знае отговора.

— Не можеш да убиеш четирите в стаята на Лушън — каза Аерон също толкова мрачно. — Титаните наредиха аз да го направя. Кой знае как ще реагират, ако заповедите им не са спазени точно?

— Чувам ви, болни копелета! — извика женски глас иззад вратата. — Ако ни убие, кълна се в Бога, че ще убия всички вас!

Последва още едно временно прекъсване на разговорите.

Устните на Рейес се извиха в горчива усмивка.

— Невъзможна заплахата, но почти ми се иска да видя как опитва.

Женски юмруци заудряха вратата.

— Пуснете ни! Пуснете ни, чувате ли?

— Чуваме те, жено — каза Рейес. — Сигурен съм, че и мъртвите ви чуват.

Беше обезпокоително, че Рейес — най-сериозният от всички, беше се пошегувал мрачно. Той прибягваше до хумор, само когато ситуацията беше крайно напрегната.

Това беше кошмар. След векове непреклонна рутина, Мадокс внезапно трябваше да разпитва жена, после да я унищожи, преди да може да бъде използвана срещу него. Трябваше да спаси приятел от немислима заповед. И трябваше да усмири богове. А дори не беше сигурен как да подходи към тях.

Тези Титани бяха неизвестни същества. Ако помолеше за милост и те му заповядаха да извърши нещо долно, нещо, което той откаже да извърши, ситуацията със сигурност щеше да стане по-лоша, отколкото беше сега.

— Защо не ги докосна аз? — предложи Торин, обръщайки гръб на групата. Очите му бяха толкова ярки и зелени, колкото на момичето в стаята. Докато нейните бяха изпълнени с гняв, неговите бяха пълни с отчаяние. — Ако умрат от болест, никой няма да се тревожи за съвестта си — освен Торин.

— Не — каза Аерон в същия миг, в който Парис извика:

— По дяволите, не!

— Без болест — съгласи се Лушън. — Веднъж започнала, е невъзможно да бъде контролирана.

— Ще запазим телата консервирани — каза Торин с ясна решителност.

Лушън изпусна още една въздишка.

— Това няма да подейства и ти го знаеш. Болестта винаги се разпростира.

— Болест! — извика момичето. — Ще ни заразите с болест? Затова ли ни доведохте тук? Отвратителни, гнусни, гнили...

— Тихо! — заповяда друг женски глас. — Не ги подстрекавай допълнително, Дани!

— Но, бабо, те...

Гласовете им заглъхнаха. Момичето вероятно беше издърпано от вратата. Мадокс харесваше куража ѝ. Напомняше му за Ашлин, как му се беше опънала в килията и беше настояла той да си вдигне тениската. Беше искала да избяга — желанието беше блеснало ярко в очите ѝ, но

не го беше направила. Само споменът караше кръвта му да кипне и тялото му да се втвърди. Дори беше погалила раната му, давайки живот на нещо в него. Нещо, което той не разбираше.

Нежност, може би?

Той поклати отрицателно глава. Щеше да се бори с тази емоция до последния си дъх. Което щеше да се случи след около тринайсет часа, помисли той горчиво. Той нямаше, нямаше да има нежност за Стръв или божествено наказание, или каквото беше тя.

Доказателство — следващият път, когато я видеше, щеше да я има силно и бързо, тласък след тласък... Тя щеше да стене и да крещи името му. Бедрата ѝ щяха да се стегнат около кръста му и... Не, не. По собствена воля картината се пренареди в главата му и се промени, за да се хареса на Насилие.

Тя щеше да е по корем, вързана за ръцете и коленете. Прекрасната ѝ коса щеше да пада по елегантния ѝ гръб и той щеше да я сграбчи и да я дръпне. Гърбът ѝ щеше да се извие. Устните ѝ щяха да се разтворят задъхано от удоволствие и болка. Той щеше да забива острието навътре, после щеше да го изтегля навън, а „ножницата“ ѝ щеше да е гореща и влажна. Стегната. Да, тя щеше да е по-стегната от юмрук.

„Когато най-после имам Ашлин в леглото си, ще бъда нежен. Помниш ли?“

Тази мисъл беше пренебрегната. Тя щеше да моли за още и той щеше да ѝ го даде. Той щеше...

— Това става досадно. — Аерон го блъсна силно, забивайки го в стената. — Дишаш тежко, потиш се и очите ти започват да блестят с червен огън. Ще изригнеш ли, Насилие?

Картината — Ашлин гола и възбудена, изчезна и това вбеси духа, който се опита да скочи през кожата на Мадокс и да нападне. Мадокс откри, че също ръмжи, жадувайки да я зърне още веднъж, като си я представи.

— Успокой се, Мадокс! — спокойният глас на Лушън проби мъглата. — Продължавай така и ще трябва да те оковем. Кой ще защитава Ашлин тогава, а?

Кръвта му се смрази, отрезвявайки го. Те щяха да го направят, знаеше го, а той не можеше да им позволи да го оковат. Не през деня. През нощта, да. Той беше заплаха тогава и нямаше друг начин. „Аз съм

заплаха и сега.“ Той едва долавяше собствената си същност и ако се наложеше да го вържат, щеше да бъде равносилно на това да спре да се опитва да бъде нещо друго, освен демон и да признае поражението си.

Всички мъже го гледаха втренчено, забеляза той.

— Съжалявам — измърмори той. Нещо не му беше наред. Този танц с духа беше напълно абсурден. Още по-лошо — беше срамен. Обикновено се бореха, но не така.

Може би се нуждаеше от повече време във фитнеса. Или от още един рунд с Аерон.

— Добре ли си? — попита го Лушън. Колко пъти щеше да бъде принуден да го пита днес?

Мадокс му кимна отсечено.

Лушън стисна ръце зад гърба си и огледа всеки от мъжете.

— След като решихме този проблем, да обсъдим причината, поради която ви доведох тук!

— Нека обсъдим причината, поради която доведе жените тук — намеси се Парис, — вместо да ги оставиш в града. Да, Аерон има да върши работа, но това не обяснява...

— Жените са тук, защото не искахме да напускат Буда и по този начин да принудят Аерон да ги последва — каза Лушън, прекъсвайки го. — А аз исках вие да ги видите, за да не ги убие, ако ги хванете да се мотаят из крепостта. Ако успеят да се освободят, просто ги доведете в стаята ми и ги заключете вътре! Не говорете с тях! Не ги наранявайте! Докато не открием как да освободим Аерон от това деяние, жените са наши неволни гости. Съгласни ли сте?

Мъжете кимнаха един по един. Какво друго можеха да направят?

— Засега ги оставете на мен и се отпуснете! Починете! Вършете обичайните си неща! Сигурен съм, че скоро ще бъдете необходими.

— Аз например планирам да се напия до забрава. — Аерон прокара ръка по лицето си. — Жени в къщата — промърмори, докато се отдалечаваше. — Защо не поканим целия град за купон?

— Един купон би бил забавен — каза Торин, отново развеселен. — Може да ми помогне да забравя тази мъжка връзка. — После и той изчезна.

Рейес не каза и дума. Само извади един нож и забърза по коридора, без да оставя съмнение какво планира да прави. Мадокс би му предложил той да го реже, да го бичува или да го бие, за да спести

на Рейес агонията от самонараняването, но беше му предлагал и преди и отговорът винаги беше рязко не.

Той не можеше да разбере потребността му да се наранява сам. Но явно да бъде в тежест на другите, караше Рейес да се чувства почти толкова зле, колкото и това, че е обладан от демона си. Всички те имаха своите демони (буквално) и Рейес не искаше да прави нещата по-лоши за никой от тях.

В този момент обаче Мадокс щеше да приветства разсейването.

— Ще ви видя по-късно, загубеняци — каза Парис. — Връщам се в града. — Фини бръчици от напрежение се образуваха около очите му. Очи, които сега бяха станали матовосини и вече не блестяха от удоволствие. — Не съм имал жена снощи, нито пък тази сутрин. Всичко това... — той махна с ръка към вратата — преобладава програмата ми.

— Върви! — каза му Лушън.

Воинът се поколеба и погледна към вратата. Облиза устни.

— Освен, разбира се, ако не ме пуснеш в стаята си.

— Върви! — махна му Лушън нетърпеливо.

— Те губят. — Парис сви рамене и изчезна зад ъгъла.

Мадокс знаеше, че трябва да предложи да пази жените. Все пак вероятно той беше причината те да са тук. Но се нуждаеше да види Ашлин. Не, не се нуждаеше. Искаше. По-добре. Той не се нуждаеше от нищо. Особено от човек със спорни мотиви, който вече беше белязан да сее смърт.

Но след като не знаеше какво е следващото, което ще направят Титаните, той не искаше да губи повече време. Щеше да отиде при Ашлин, въпреки че не беше подчинил напълно демона. Освен това, може би никога нямаше да е спокоен, когато ставаше дума за тази жена. И беше по-добре да прави каквото иска с нея сега, преди да бъде принуден да... дори не искаше да мисли за това.

— Лушън... — започна той.

— Върви! — каза приятелят му отново. — Направи каквото е нужно, за да се овладееш! За твоята жена...

— Ашлин не е предмет на обсъждане — отвърна Мадокс, вече знаейки какво иска да каже Лушън. „За твоята жена трябва да се погрижим възможно най-скоро.“ Той също го знаеше.

— Просто я извади от системата си, после направи това, което трябва да бъде свършено, за да може поне част от живота ни да се върне към нормалното!

Мадокс кимна и се обърна. Чудеше се дали заслужава отново да има нормален живот.

ОСМА ГЛАВА

Мадокс влезе в стаята си, несигурен какво ще намери. Спяща Ашлин? Току-що изкъпана и гола Ашлин? Готова за битка Ашлин?

Готова за удоволствия Ашлин?

За негово раздразнение сърцето барабанеше лудо в гърдите му. Дланите му се потяха. „Глупак!“ — укори се той. Не беше обикновен човек, нито слуга на страха, не беше и неопитен. И все пак не беше съвсем сигурен как да се справи с тази жена, с това... наказание.

Това, което не очакваше, беше да намери Ашлин в безсъзнание, просната на пода в локва червена... кръв?... около нея, която напояваше косата и дрехите ѝ.

Той потръпна от ужас.

— Ашлин? — В следващия миг той клекна до нея, обърна я нежно и я взе в ръцете си. Вино, само вино. Слава на боговете. Капчици от него цапаха твърде бледото ѝ лице и покапаха по него. Почти се усмихна. Колко точно вино беше изпила?

Тя беше толкова лека, че ако не бяха тръпките, които преминаха по тялото му при допира с нея, нямаше да усети, че я държи.

— Ашлин, събуди се?

Тя не се събуди. Дори сякаш се потопи още по-дълбоко в безсъзнанието и движението зад клепачите ѝ спря.

Гърлото му се стегна и той трябваше да изкара със сила следващите думи.

— Събуди се заради мен!

Нямаше стон, нито въздишка.

Разтревожен от липсата на отговор, той я отнесе до леглото, разкъса якето ѝ и го захвърли настрани. Не искаше да я пуска, но я положи на матрака и обгърна с длани лицето ѝ. Кожата ѝ беше леденостудена.

— Ашлин?

Никакъв отговор.

Да не беше... Не. „Не!“ Оловни топки се настаниха в стомаха му, когато положи длан върху лявата ѝ гръд. В началото не усети нищо. Нито нежно туптене, нито тежко удряне. После внезапно усети слабо пърхане. Дълга пауза. Още един немощен удар.

Тя беше жива.

Очите му се затвориха за кратко, а раменете му се отпуснаха от облекчение.

— Ашлин! — Той я разтърси нежно. — Хайде, прекрасна! Събуди се! — Какво, в името на Зевс, не беше наред с нея? Той нямаше опит с пияни смъртни, но не мислеше, че това е нормално.

Главата ѝ увисна настрани, но клепачите ѝ останаха затворени. Устните ѝ бяха обагрени в красиво, но неестествено синьо. Пот потече по слепоочията му. Тя не беше просто пияна. Дали нощта в тъмницата не я беше разболяла? Не, щеше да има признаци по-рано. Дали Торин не я беше докоснал по невнимание? Със сигурност не. Тя не кашляше, нито беше покрита с пришки. Тогава какво?

— Ашлин!

„Не мога да я загубя.“ Още не. Не ѝ се беше наситил, не беше я докосвал, както беше мечтал, нито беше говорил с нея. Той примигна от изненада. Искаше да говори с нея, осъзна внезапно. Не просто да се насити на тялото ѝ. Не просто да я разпита. А да говори. Да я опознае и да разбере какво я прави жената, която е.

Всички мисли за убийството ѝ изчезнаха. Заместиха ги мисли за спасение — силни и неоспорими.

— Ашлин! Говори с мен! — Той отново я разтърси. Беше безпомощен, не знаеше какво друго да направи. От нея продължаваше да се излъчва студ, сякаш се беше къпала в лед и се беше изсушила на полярен вятър. Той хвана завивките, издърпа ги и ги омота около нея, опитвайки се да я стопли. — Ашлин. Моля те!

Докато я гледаше, под очите ѝ се оформиха тъмни кръгове. Дали това не беше наказанието му? Да гледа как тя умира бавно и болезнено?

Усещането за безсилие се усили. Колкото и да беше силен, той не можеше да я накара да проговори.

— Ашлин — този път името ѝ беше като дрезгава молба. Той отново я разтърси. — Ашлин!

Проклятие! Нищо.

— Лушън! — изрева той, без погледът му да се отделя от Ашлин.
— Аерон! — Те бяха прекалено далеч от него и той се съмняваше, че ще го чуят. — Помогнете ми! — Беше ли викала Ашлин за помощ? Мадокс улови устните ѝ в своите, опитвайки се да вдиша силата си в нея. Топлина... тръпки.

Обагрените ѝ в синьо устни се разтвориха и тя изстена. Най-после! Още един признак на живот. Мадокс едва не зави от облекчение.

— Говори ми, прекрасна! — Той приглади мократа ѝ коса встрани от лицето, смутен, че ръцете му треперят. — Кажи ми какво има!

— Мадокс — каза тя дрезгаво. Очите ѝ оставаха затворени.

— Тук съм. Кажи ми как да ти помогна! Кажи ми от какво се нуждаеш!

— Убий ги! Убий паяците! — тя говореше толкова тихо, че той се напрягаше да я чуе.

Той прокара пръсти по бузите ѝ, докато оглеждаше стаята.

— Няма паяци, прекрасна.

— Моля те! — една кристална сълза се процеди през клепача ѝ.
— Не спират да пълзят по мен.

— Да, да. Ще ги убия. — Въпреки че не разбираше, той продължи да прокарва ръце по лицето ѝ, после по врата, после надолу по ръцете ѝ, по корема и по краката. — Мъртви са вече. Мъртви са. Кълна се.

Това изглежда я успокои малко.

— Храната, виното? Отрова?

Той пребледня. Усети как кръвта се оттегля от лицето му, докато не стана толкова бял, колкото беше и Ашлин. Той не беше помислил... не беше смятал... Виното беше направено за тях, за воините, не за хора. Човешкият алкохол не им вършеше никаква работа и Парис често пускаше във виното няколко капки амброзия, която беше откраднал от небесата и беше опазил през всички тези години. Дали амброзията не беше като отрова за хората?

„Аз ѝ причиних това! — помисли Мадокс ужасен. — Аз. Не боговете.“

— Аа! — Той заби юмрук в металната табла на леглото и усети как кокалчетата му се пукат и се изпълват с кръв. Неудовлетворен, той

отново удари таблата. Леглото се разтърси и Ашлин изстена от болка.

„Спри! Не я наранявай!“ Той се принуди да остане неподвижен и да диша бавно, опитвайки се да се успокои за хиляден път този ден. Но подтикът да освирепее беше прекалено мрачен и суров и толкова силен, че беше почти неконтролируем. С изключение на краткото време, последвало боя му с Аерон, той беше на ръба цял ден, а случилото се с Ашлин застрашаваше да премине границата. Можеше да премине прага във всеки един момент и да причини непоправими щети.

— Кажи ми как да ти помогна! — повтори той.

— Л-лекар.

Човешки лечител. Да, да. Трябваше да я отнесе в града, защото никой от Повелителите нямаше медицинско образование. Никога не бяха имали нужда от това. Ами ако този лекар поискаше да я задържи през нощта? Мадокс поклати глава. Той не можеше да позволи това. Тя би могла да разкаже на Ловците какво е научила тук, какво е видяла... как най-добре да победят воините. Това, което най-много го тревожеше обаче, беше страхът, че някой може да я вземе и да я нарани, а той нямаше да е в състояние да я спаси.

Щеше да се наложи да доведе лекар тук.

Мадокс целуна прекалено студените ѝ устни. Отново усети тръпка, този път по-заглушена от предишната, слаба като самата Ашлин. Ръцете му се свиха в юмруци.

— Ще ти намеря лекар, прекрасна, и ще го доведе в крепостта.

Ашлин изстена и дългите ѝ мигли най-после трепнаха и се отвориха. Кехлибарени езера от болка се възряха в него.

— Мадокс!

— Няма да се бавя, кълна се.

— Не отивай! — Тя сякаш всеки миг щеше да заплаче. — Боли. Толкова много боли. Остани!

Желанието да се подчини и желанието да доведе помощ се бореха в него. Накрая не можа да ѝ откаже. Отиде до вратата и извика:

— Парис! Аерон! Рейес! — звукът от гласа му отекна от стените.
— Лушън! Торин!

Не ги изчака, а се върна обратно при леглото. Сплете пръсти с тези на Ашлин. Нейните бяха отпуснати.

— Какво мога да направя, за да облекча болката ти?

— Не ме пускай! — Тя дишаше учестено. Червени вадички се спуснаха от ъгълчетата на устата ѝ. Дали отровата се разпространяваше?

— Няма. Няма. — Той искаше повече от всичко да отнеме болката от нея и да я прехвърли в себе си. Какво беше още малко страдание за него? Нищо. Но Ашлин беше... Какво? Мадокс нямаше отговор за това.

Тя изстена, стисна корема си, претърколи се на една страна и се сви на кълбо. Мадокс използва свободната си ръка, за да прибере косата ѝ зад все още мокрото ѝ ухо.

— Мога ли да направя още нещо?

— Не знам. — Тя го гледаше с изцъклен поглед. — Ще... умра ли?

— Не! — Той нямаше намерение да вика, но отрицанието се изтръгна от него. — Не — повтори той по-нежно. — Вината е моя и аз няма да те оставя.

— Нарочно ли?

— Никога.

— Тогава защо? — Тя вдиша. Отново изстена.

— Случайно — каза той. — Това вино не е предназначено за твоя вид.

Тя не даде никакъв знак дали го е чула, или не.

— Ще... — Тя се задави и покри уста с ръка. — ... повърна.

Мадокс сграбчи празната купа от плодове и я протегна към нея. Ашлин се избута до края на леглото и изпразни стомаха си. Мадокс дръпна косата ѝ назад, далеч от огневата линия.

Прочистването добро ли беше, или лошо?

Ашлин се строполи отново на матрака точно когато Рейес и Парис влетяха в стаята. И двамата мъже изглеждаха объркани.

— Какво? — настоя Рейес.

— Какво има? — попита Парис. Той се потеше, а бръчките около очите му бяха още по-дълбоки заради напрежението.

Ръцете на Рейес отново кървяха, дланта му беше подута и той държеше два ножа, очевидно готов за битка. Погледът му обходи сцената и объркването му се засили.

— Имаш ли нужда от помощ при смъртоносния удар?

— Не! Виното... амброзията, която Парис слага в него. Оставих го за нея. — Признанието се изплъзна от него, наситено с вина и безутешност. — Спаси я!

Парис се олюля, но успя да остане прав.

— Не знам как.

— Трябва! Прекарал си безброй часове с хора. — Мадокс едва потискаше яда си. — Кажи ми как да ѝ помогна!

— Иска ми се да можех. — Парис попи влажното си чело с опакото на ръката си. — Никога не съм споделял нашето вино с други. То е наше.

— Иди и питай другите хора дали знаят какво да правят! Ако не знаят, кажи на Лушън да се пренесе в града, да намери лекар и да го доведе тук! — Смърт беше единственият от воините, който можеше да се движи от едно място на друго само с мисъл.

Рейес кимна и се завъртя на пета.

Парис каза:

— Съжалявам, Мадокс, но съм на края на силите си. Нуждая се от секс. Чух вика ти от предната врата и дойдох тук, вместо да изляза. Не трябваше. Ако не стигна в града скоро, аз ще...

— Разбирам.

— Ще ти се реванширам по-късно. — Парис изчезна навън зад ъгъла.

— Мадокс — изстена Ашлин отново. По слепоочията ѝ се стичаше пот. Кожата ѝ все още беше синкава и вече беше толкова бледа, че той можеше да види тъничките вени, които прозираха под нея. — Разкажи ми... история. Нещо, което... да отклони ума ми... от болката. — Тя затвори очи и миглите отново хвърлиха сянка върху бузите ѝ.

— Отпусни се, прекрасна! Не трябва да говориш. — Той изтича до банята, изпразни и изчисти купата и грабна една кърпа. Намокри я и се върна, поставяйки купата до леглото — за всеки случай. Очите на Ашлин бяха все още затворени. Мадокс помисли, че може да е заспала, но тя се напрегна, когато изми лицето ѝ. Настани се зад нея, несигурен какво да каже.

— Защо... приятелите ти те намушкват?

Той не обсъждаше проклятието дори с мъжете, които страдаха заедно с него. Не трябваше да го обсъжда с Ашлин. С всеки друг, но не

и с нея всъщност, но това не го спря. Той би направил всичко, за да я разсее, защото виждаше болката, изписана на лицето ѝ.

— Намушкват ме, защото трябва. Те са прокълнати, също като мен.

— Това... не обяснява нищо.

— Това обяснява всичко.

Минаха няколко минути в мълчание. Тя започна да се гърчи, сякаш се готвеше отново да повърне в купата. Беше болна заради него и той ѝ дължеше всичко, което тя пожелаеше. Мадокс започна да ѝ разказва за живота си.

— Ето ти една история. Аз съм безсмъртен и вървя по земята от началото на времето, както изглежда.

Докато говореше, той усети мускулите ѝ да се отпускат.

— Безсмъртен — повтори тя като ехо, сякаш вкусваше думата. — Знаех, че си нещо повече от човек.

— Никога не съм бил човек. Бях създаден като воин, за да пазя царя на боговете. Много години му служих добре, помагах му да остане на власт, защитавах го от собственото му семейство. Но той не ме сметна за достатъчно силен, за да пазя най-ценното му притежание — кутия, направена от костите на мъртвата богиня на гнета. Не, той я повери на една жена. Тя беше известна като най-великата жена-воин наистина, но гордостта ми беше наранена. — За щастие, Ашлин остана отпусната. — Мислех да докажа, че е направена грешка, и помогнах да бъдат пуснати по света демоните, хванати в кутията. За наказание бях обвързан с един от тях. — Той обвини ръка около кръста ѝ и нежно разтри корема ѝ, надявайки се, че действието му ще я успокои.

Тя изпусна лека въздишка. На облекчение ли? Той се надяваше.

— Демон... подозирах.

Да, подозираше. Той все още не разбираше защо тя го признава с такава готовност.

— Но ти си добър. Понякога — добави тя. — Затова ли се променя лицето ти?

— Да. — Значи тя го смяташе за добър?

Той продължи разказа си, изпълнен с удоволствие.

— В мига, в който това се случи, усетих шок, сякаш части от мен умираха, за да направят място за нещо друго, нещо по-силно от мен самия. — Тогава за първи път бе разбрал какво представлява смъртта,

но все още не знаеше точно колко добре и отблизо ще започне да я разбира съвсем скоро.

От Ашлин се изтръгна още една нежна въздишка. Мадокс не можеше да каже дали тя разбира какво ѝ говореше. Поне не плачеше и не се гърчеше от болка.

— За известно време изгубих връзка със собствената си воля и демонът имаше пълен контрол върху мен, като ме принуждаваше да правя... — всякакви злини, довърши той наум, а спомените нахлуха с картини на кръв и смърт, на пушек и пепел и на абсолютно опустошение. Той самият едва понасяше този спомен и нямаше да натовари Ашлин с него.

Мадокс си спомни как захватът на демона се беше охлабил, сякаш се беше вдигнала мъгла. Черният пушек в ума му се беше разнесъл в ароматния сутрешен вятър и беше оставил след себе си само омразния спомен.

Демонът го беше принудил да убие Пандора — пазителя, когото мразеше най-много от всички. След като жаждата му за кръв беше задоволена, демонът се беше оттеглил някъде дълбоко в съзнанието на Мадокс, оставяйки го да се справя сам с последиците.

— Богове, да се върна — каза той с въздишка. — Да се махна от тази кутия...

— Кутия — каза Ашлин, стряскайки го. — Демони. Чувала съм за тях — тя отвори уста да каже още нещо, но трепна. Извика и се пресегна сляпо за купата.

Мадокс реагира по-бързо от всякога. Скочи от леглото и взе купата за секунди. В мига, в който ѝ я поднесе, Ашлин се наведе и повърна. Той я притискаше до себе си, докато тя се чувстваше най-зле, и я утешаваше, както не беше правил за никого. Да утешава, за него беше нещо ново и той се молеше да го прави както трябва. Той не беше утешавал дори приятелите си. Мъчението на всеки беше нещо лично, както и неговото собствено.

Когато Ашлин свърши, той я настани обратно на матрака и отново почисти лицето ѝ. После обърна поглед към тавана.

— Съжалявам за начина, по който говорих за вас — прошепна той към небесата. — Но, моля ви, не наранявайте нея за моите грехове!

Докато се взираше в жената, имаше чувството, че откакто я беше срещнал, беше минала цяла вечност, сякаш я беше познавал винаги и

тя винаги е била част от живота му. Живот, който щеше да пропадне в нищото, ако Ашлин му бъде отнета. Как беше възможно това? Само преди час беше убедил себе си, че би могъл да я убие. А сега...

— Оставете я да живее — усети се, че добавя — и аз ще направя всичко, което искате!

Всичко? — попита един тих глас. Не беше Насилие, осъзна Мадокс, не беше и глас, който беше чувал преди.

Той примигна и се скова. Мина цял миг, преди шокът му да премине в просто объркване.

— Кой е?

Стресната от избухването, Ашлин вдигна към Мадокс зачервени очи.

— Аз — каза тя дрезгаво.

— Не ми обръщай внимание, прекрасна! Спи! — каза той меко.

Кой мислиш, че съм, войнико? Не можеш ли да предположиш кой има силата да говори с теб по този начин?

Мина още една напрегната минута, преди да схване отговора. Възможно ли беше? Титан? Беше пращал молби до гърците с години и никога не му бяха отвърщали на секундата. Изобщо не му бяха отвърщали. А Титаните не бяха ли повикали Аерон в небесата просто така, само с глас?

Заляха го надежда... и ужас. Ако тези Титани бяха добронамерени, ако искаха да помогнат, мислеше Мадокс, вероятно би направил всичко. Но ако бяха злонамерени и направеха нещата по лоши... Ръцете му се свиха.

След като бяха наредили на Аерон да убие четири невинни жени, не можеше да са добри. Проклятие! Как трябваше да се държи с това същество? Смирено? Или това щеше да бъде прието като слабост?

Всичко ли? — настоя гласът. Последва безтелесен смях. — Мисли внимателно, преди да отговориш и знай, че твоята жена може наистина да умре.

Мадокс погледна към треперещото тяло на Ашлин, към изкривените от болка черти и си спомни каква беше. Как го беше гледала със захлас и го беше помолила да усети тишината заедно с нея. Как се беше изправила пред него и му беше благодарила за храната. Как беше скочила да го защити от собствените му приятели.

Дотогава (досега) никой не се е нуждаел от него. Това, че тя се нуждаеше, му носеше опиянителен устрем и задълбочаваше тревогата му за нея. „Не мога да я оставя да страда така“ — помисли той.

Налагаше се да рискува с Титаните. Каквото и да искаха наистина от воините тук, каквато и да беше целта им и независимо дали използваша Ловците и Ашлин, за да го накажат за липсата на уважение, той щеше да рискува.

Той сподави едно проклятие, подозирайки, че ще страда така, както никога не беше страдал преди. Но това не промени отговора му.

— Всичко.

Рейес се задъхваше, докато тичаше към стаята на Лушън. Беше изгубил много кръв през последните няколко дни. Повече от обикновено. Но пък нуждата от болка, тази ужасна, красива болка, го беше тормозила по-силно от всякога напоследък.

Той не знаеше защо и не можеше да я спре. Вече не можеше да я контролира. През последните няколко дни не се и опитваше. Духът на Болката получаваше всичко, което поискаше. Сега с всеки изминал ден Рейес губеше все повече от желанието си да го контролира. Част от него искаше да го приеме и най-после да изгуби себе си. Да изпита вцепененото нищо, което носеше всяко трепване на страданието.

Невинаги е било така. За известно време се беше научил да живее с демона, да съществуват съвместно и мирно до известна степен. Сега...

Зави зад един ъгъл. През страничния прозорец се процеждаше изпъстрена светлина и замъгляваше зрението му. Рейес не забави ход. Никога не беше виждал Мадокс толкова раздвоен и уплашен. Толкова уязвим. И то заради жена, заради непозната. Стръв. Рейес не одобряваше това, но смяташе Мадокс за приятел и щеше да му помогне, доколкото можеше.

Щеше да помогне, въпреки че отчаяно искаше нещата да се върнат към нормалното си състояние, в което Мадокс беснееше и умираше всяка нощ, а на следващата сутрин се държеше така, сякаш няма никакви грижи. Защото когато Мадокс се преструваше, че всичко е наред, за Рейес беше по-лесно също да се преструва.

Откъсна се от тези мисли в мига, в който видя Лушън.

Той беше седнал на пода със свити колене и главата му почиваше върху вдигнатите му ръце. Ореолът му от тъмна коса беше като шипове, сякаш беше сплитал пръсти в нея твърде много пъти, за да ги брои. Изглеждаше обезсърчен. Твърда буца заседна в гърлото на Рейес.

Ароматът на рози изпълваше все по-наситено въздуха с всяка крачка, с която Рейес приближаваше Лушън. Смърт винаги миришеше на цветя. Горкото копеле!

— Лушън — извика Рейес.

Никаква реакция.

— Лушън!

Отново без отговор.

Рейес стигна до него, наведе се и стисна рамото му, после го разтърси. Нищо. Клекна и прокара ръка пред очите на воина. Нищо. Погледът на Лушън беше празен, а устата му неподвижна. Рейес разбра. Вместо физически да напуска крепостта, както правеше обикновено, пренасяйки се от едно място на друго за секунди, Лушън беше напуснал мястото духом.

Това беше нещо, което правеше рядко, защото оставяше тялото му уязвимо за нападения. Най-вероятно беше искал нещо и дори в тази неотзивчива форма пазеше вратата на стаята си, докато беше навън да събира души.

„Тогава оставам само аз.“ Оставаше да опита само едно нещо.

Рейес се изправи, стисна бравата на стаята на приятеля си, отключи и връхлетя вътре.

И четирите жени бяха седнали на леглото, главите им бяха наведени една към друга и си шепнеха нещо, но млъкнаха в мига, в който го забелязаха. Всяка от тях пребледня. Едната ахна. Най-младата — красива малка блондинка, се изправи на очевидно треперещите си крака и зае войнствена позиция, за да му попречи да стигне до семейството ѝ. Вдигна брадичка и очите ѝ го предизвикваха да се приближи.

Тялото му се втвърди. Тялото му се втвърдяваше всеки път, щом тя беше близо до него. Снощи дори я беше помирисал. Сладка пудра и гръмотевични бури. С часове се беше потил и беше дишал тежко толкова възбуден, че беше обмислял да се бие с Мадокс за Ашлин, смятайки че тя е причината той да е в такова положение.

Тази жена беше удоволствие и рай, пир за бичуваните му сетива. По нея нямаше белези, нямаше следи от тежък живот. Само безупречна, целуната от слънцето кожа, яркозелени очи и пълни червени устни, създадени за смях... и целувки.

Ако беше познала дори един миг на болка, това не личеше по нищо. И това го привличаше. Въпреки че знаеше. Връзките му можеха да свършват единствено зле.

— Не ме гледай така! — сопна се малкият рус ангел, а ръцете ѝ се свиха в юмруци встрани от тялото ѝ.

Планираше ли да го нападне? Смешна представа. Тя нямаше как да знае, че той щеше да се наслади. Че щеше да иска още и още, и още и че щеше да я моли да го удари отново. „Бих направил услуга на света, ако оставя Ловците да отрежат главата ми.“

Богове, той се мразеше. Мразеше това, в което се беше превърнал, това, което беше принуден да прави, и това, за което жадуваше сега.

— Ако си дошъл да ни изнасилиш, трябва да знаеш, че ще се борим. Няма да се дадем лесно — тя вдигна брадичка още малко и изправи рамене. Толкова много кураж в толкова дребно тяло го изуми, но той не можеше да бъде отклонен от текущата си задача.

— Някоя от вас знае ли как да лекува човек?

Тя примигна към него, изгубвайки малко от напереността си.

— Човек?

— Жена. Като вас.

Тя отново примигна.

— Защо?

— Знаеш ли? — настоя той, без да си дава труда да ѝ отговаря. — Нямаме много време.

— Защо? — повтори тя.

Рейес тръгна към нея, а във всяка негова стъпка личеше свирепост. За нейна чест тя не се отдръпна. Колкото по-близо идваше той към нея, толкова повече ароматът ѝ изпълваше ноздрите му — опияняващ и съблазнителен. Както и самото момиче. Неочаквано гневът му намаля.

— Отговори ми и може да те оставя жива още един ден!

— Даника! Отговори му! Моля те! — Най-старата от жените протегна трепереща набръчкана ръка и стисна ръката на момичето,

опитвайки се да я дръпне обратно на леглото и далеч от него.

„Даника.“ Името се изтъркаля през ума му. Изтъркаля се и по езика му, осъзна той, произнасяйки го на глас, преди да може да се спре.

— Даника. — Членът му трепна в отговор. — Красиво. Казвам се Рейес.

Момичето устоя на старата жена, отърсвайки се от ръцете ѝ. Продължи да гледа Рейес. Веждите и миглите ѝ бяха светли като косата ѝ. Вероятно щеше да е светла и между краката, допускаше той.

Не можеше да се спре. Въпреки необходимостта да бърза, той умствено съблече Даника. Формите ѝ го приветстваха извивка след извивка и бяха като банкет за прегладнелия му поглед. Големи гърди, увенчани с малинови зърна. Мек плосък корем. Меки, но силни бедра.

Рейес вече не си позволяваше да ляга с хора. Беше избрал да се грижи за себе си сам, когато нуждата му се надигнеше. Страстите му бяха твърде мрачни, твърде болезнени и повечето жени не можеха да ги издържат. Тази, с нейната мекота и аура на невинност, щеше да е по-наранена и отвратена от повечето. Той изобщо не се съмняваше. Полошото беше, че жените, с които спеше, се опиваха от неговия демон, търсейки и причинявайки болка толкова съсредоточено, колкото и той самият.

Дори ако искаше от Даника единствено целувка, тя нямаше да е в състояние да я понесе. Той можеше да не е в състояние да се справи. Мисълта да я нарани, да я накара да кърви или да я съсипе прорязва с тъпа болка гърдите му.

— Аз... ще попитам още веднъж. Някой от вас лечител ли е? — излая той внезапно, нетърпелив да избяга от Даника и нейната дразнеща невинност.

Тя пребледня от суровостта му, но не се отдръпна.

— Ако... ако аз съм лечител, ще пощадиш ли майка ми, сестра ми и баба ми? Те не са направили нищо лошо. Дойдохме в Будапеща, за да се сбогуваме с дядо. Ние...

Той вдигна ръка и тя млъкна. Беше опасно да я слуша как разказва за живота си. Вече искаше да я прегърне и да я утеши за загубата, която очевидно я беше разтърсила.

— Да, ще пощадя живота ви, ако я спасиш — излъга той.

Ако можеше да се вярва на Титаните, Аерон скоро щеше да се пречупи и да копнее до полуда за кръв и смърт. Нямаше да съществува за нищо друго, освен за да убие тези жени. Беше милостиво да им даде малко успокоение в последните им дни, разсъди Рейес. Последни дни. Напомнянето не му харесваше.

Раменете на Даника се отпуснаха леко и тя хвърли решителен поглед към семейството си. Всяка от жените клатеше глава в безмълвно „не“. Даника кимна.

Рейес се намръщи. Не разбираше играта между тях. Дали и тя не лъжеше? Най-накрая Даника се обърна отново към него. Той забрави объркването си, когато погледите им се срещнаха. Или просто отговорът не го интересуваше. Ангелската ѝ красота беше по-завладяваща от кутията на Пандора, тя обещаваще опрощение, което вероятно не можеше да даде. И все пак част от него мечтаеше за него. Само за момент.

Тя затвори очи, изпусна дълга и тежка въздишка и каза:

— Да. Лечител съм.

— Тогава ела с мен! — Той не пое ръката на Даника, твърде уплашен какво може да стане, ако я докосне. „Боиш се от обикновена жена? Страхливец.“ Не, той просто беше умен. Ако сега не я докосне, нямаше да му липсва усещането, когато е мъртва.

Ами ако Лушън измислеше начин да я спаси? Ами ако...

— Ела! — Рейес отказа да губи повече време, завъртя се и закрачи към изхода на стаята, като принуди Даника да го последва. Заклучи другите жени вътре, после тръгна бързо, опитвайки се да поддържа здравословно разстояние между себе си и ангела.

„Боже мой, Боже мой, Боже мой! — припяваше си наум Даника Форд. Сърцето щеше да изскочи от гърдите, блъскайки се в ребрата ѝ, сякаш те бяха врата с ръждясали панти. — Защо го направих? Аз не съм лечител.“

Беше минала курс по анатомия в колежа, да. Беше изкарала курс по първа помощ, в случай че дядо получи инфаркт пред нея, разбира се. Но не беше медицинска сестра, нито лекар. Тя беше просто мизерстваща художничка, която мислеше, че една ваканция би излекувала скръбта и мъката от смъртта на дядо ѝ.

Какво щеше да прави, ако този корав войник (а той явно беше войник) със стоманени очи искаше тя да изпълни някаква операция? Тя нямаше да я направи, разбира се. Не можеше да застраши живота на някого по този начин. Но всичко друго... може би. Вероятно. Тя трябваше да спаси семейството си. Техният живот беше в опасност сега.

„Боже мой!“ Опитвайки се да намери някакво спокойствие, тя започна да изучава гърба на тъмничаря си, докато той крачеше пред нея. Имаше загоряла кожа и черни като нощта очи. Беше висок и имаше най-широките рамене, които тя беше виждала. Беше го видяла още веднъж преди и той не се беше усмихнал и тогава. В очите му имаше болка. И тогава, и сега. Имаше пресни рани по ръцете му и тогава, и сега.

„Боже мой, Боже мой!“ Дори не мислеше да избяга от него. Само щеше да я хване, а тогава щеше да е вбесен. Можеше да го нападне. А това беше по-плашещо от това да влезе в обитавана от духове къща на Хелюин с резачки, ковчези и всичко останало. Сама.

„Боже мой, Боже мой, Боже мой!“ Тя искаше да говори с него, да го пита какво се очаква от нея, но не можеше и дума да каже. В гърлото ѝ имаше буца с размера на топка за бейзбол, която ѝ пречеше да говори. Не знаеше защо е отвлечена и вече почти не ѝ пукаше. Просто искаше да напусне този ветровит и зловещ замък с неговите чудати, прекалено мускулести собственици и да отлети у дома към безопасността на апартамента си в Ню Мексико.

Тя едва не изхлипа, внезапно прободена от чувство на отчаяние и носталгия. Щеше ли този войник да спази думата си, ако тя помогнеше? Съмняваше се, но надеждата беше глупаво нещо. Щеше да направи каквото може, независимо от всичко и щеше да се моли за чудо.

Жалко, че не можеше да убеди себе си, че щеше да се случи чудо. „Вероятно ще бъдеш накълцана от големия звяр, ако нещо се обърка.“

„Боже мой, Боже мой, Боже мой!“ Ако се провалеше, не се съмняваше, че тя и семейството ѝ щяха да умрат... много скоро.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Когато Рейес влезе в стаята на Мадокс, придружен от изглеждащата като ангел блондинка, която Аерон трябваше да убие, Мадокс едва не се разплака от облекчение. Ашлин беше повръщала отново и отново, докато в стомаха ѝ не беше останало нищо. А после беше повръщала още.

След това беше паднала отново на матрака и беше спряла да диша. Отчаян, Мадокс беше призовал Титана отново, но богът не беше направил изобщо нищо. След като Мадокс се беше съгласил да се отплати за всяка помощ, всемогъщото същество го беше изоставило.

Титанът беше въздигнал надеждите му, а после ги беше разбил напълно. Мадокс се беше чудил на намеренията на съществото, но вече знаеше — крайна жестокост и садистично забавление.

Рейес отстъпи и малката блондинка се втурна напред.

— Помогни ѝ! — нареди Мадокс.

— Боже мой, Боже мой, Боже мой! — припяваше тя. Пребледня, когато коленичи отстрани на леглото. Трепереше, но погледна Мадокс обвинително. — Какво си ѝ направил?

Със засилваща се вина Мадокс притисна по-силно крехката болна, умираща Ашли. Едва я познаваше, но желанието му тя да живее беше голямо. Беше твърде изненадващо да има толкова силни чувства, да.

Беше напълно нетипично, да. Това също. Можеше да размишлява върху глупостта си по-късно.

— Тя не диша — каза дрезгаво. — Накарай я да диша!

Вниманието на блондинката се върна към Ашлин.

— Тя трябва да отиде в болница. Някой да се обади на 911! Веднага! Чакай, мамка му! Имате ли спешна служба тук? Имате ли изобщо телефони? Ако имате, трябва да се обадим незабавно.

— Няма време — сопна се Мадокс. — Ти трябва да направиш нещо.

— Просто се обадете! Тя е...

— Направи нещо или умри! — изрева той.

— О, Боже! — абсолютна паника изпълни очите ѝ. — Трябва... трябва да ѝ дам първа помощ. Точно така. Първа помощ. Мога да го направя. Мога — каза тя повече на себе си, отколкото на някой друг. Тя се изправи и се наведе точно над безжизненото лице на Ашлин. — Положи я по гръб, а после се махни от пътя ми!

Мадокс дори не помисли да протестира. Изтърколи Ашлин по гръб и скочи на пода, клякайки до леглото. Отказа да пусне ръката ѝ и продължи да я държи здраво. Момичето остана за момент там, без да мърда, а паниката все още се четеше в очите ѝ.

— Даника! — каза Рейес предупредително.

Момичето — Даника — преглътна и хвърли към Рейес нервен поглед. Повдигна заплашително вежди, взря се в нея и попита:

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш?

— Ра-разбира се. — По бузите ѝ изби розов цвят, когато отново насочи вниманието си към Ашлин. Постави длани точно под гърдите на Ашлин, натисна веднъж, два пъти и каза с треперещ глас: — Не се тревожи! Упражнявах се. Чучелото е същото като човек, чучелото е същото като човек. — После притисна разтворените си устни към устните на Ашлин.

Следващите няколко минути, които се сториха на Мадокс като цяла вечност, по-лоша от часовете, в които гореше всяка нощ, тя последователно притискаше гърдите на Ашлин и дишаше в устата ѝ. Никога не се беше чувствал толкова безпомощен. Времето му стана враг, по-омразен от всякога.

Рейес чакаше при вратата неподвижен и мълчалив. Ръцете му бяха скръстени на гърдите. Той не гледаше Ашлин, а Даника с непроницаемо изражение. Мадокс разтри врата си със свободната си ръка. Собственото му дишане беше толкова затруднено, че той чуваше всяко издишване да отеква в ума му.

Най-накрая Ашлин започна да кашля и да пръска слюнка. Цялото ѝ тяло се сгърчи в спазъм, когато отвори уста и се помъчи да вкара живот в дробовете си. Навътре — изпъшка и се задуши. Навън — задави се.

В следващия миг Мадокс я сгуши до гърдите си и тя започна да се бори.

— Не мърдай, красива! Не мърдай!

Постепенно движенията ѝ спряха.

— Мадокс — изхриптя тя и това беше най-сладкият звук, който беше чувал.

— Тук съм. — Кожата ѝ беше още студена и влажна. — Държате.

Даника остана отстрани на леглото и чупеше ръце. Белите ѝ зъби силно ухапаха долната ѝ устна и върху нея се образува капка кръв.

— Тя се нуждае от болница. От лекарства и специалисти.

— Пътуването от крепостта до града би било твърде много за нея.

— К-какво ѝ е? Вирус? О, Боже! Слагах устата си върху нейната!

— Вино — отвърна Рейес. — Болна е от нашето вино.

Зелените очи на Даника се разшириха и тя хвърли поглед към Ашлин.

— Всичко това от махмурлук? Трябваше да ми кажете. Нуждае се от вода и кафе, които да разреждат алкохола — тя помълча. — Поважното е, надявам се, т.е. мисля, че ще живее, но наистина трябва да я заведете в болница и да я сложат на системи. Вероятно е обезводнена. — Още докато говореше, бузите на Ашлин леко порозовяха.

— Боли — прошепна Ашлин. Ръцете ѝ стиснаха гърба на Мадокс и го привлякоха по-близо. Може би и тя чувстваше същото като него — че не биха могли да бъдат достатъчно близо. Той би се заровил под кожата ѝ, ако беше възможно.

— Какво още можеш да направиш за нея? — попита Мадокс. — Все още я боли.

— Аз... аз... — Даника нацупи устни и отвърна поглед от него, спирайки го на Рейес. Войнът изглеждаше подозрителен. Очите ѝ се разшириха и тя отново щракна с пръсти. — Тилебол! Мотрин. Нещо такова. Винаги са помагали, когато съм имала махмурлук.

Мадокс погледна Рейес.

— Мисля, че съм виждал реклами за тези неща, но не знам откъде да се сдобия с тях. Ти?

— Не. Никога не е имало причина да обръщам внимание на човешката медицина. — Рейес не отклони поглед от блондинката, а гласът му беше дрезгав по някаква причина.

Парис щеше да знае, но не беше тук.

— От къде можем да вземем този Тилебол? — попита Мадокс, погълнат от неотложността.

Веждите на Даника се свиха, имитирайки мимиката на Рейес, докато гледаше от единия към другия мъж. В прекрасните ѝ зелени очи имаше странен блясък, сякаш Мадокс и Рейес говореха на чужд език и тя не можеше да схване подробностите.

— Имам в чанта — каза накрая.

Когато тя не добави нищо, той каза през стиснати зъби:

— Върви донеси чантата си, тогава!

— Не мога, освен ако не ме освободите. В хотелската ми стая е. Що... що за вино е пила? — попита тя почти без да направи пауза.

— Такова, каквото ти никога не си чувала, лечителко — каза Рейес тихо.

Той знаеше, осъзна Даника, внезапно вкаменена. Какво я беше издало? Паникьосаната ѝ молба да се обалят на 911? Нервността ѝ? Побиха я тръпки. В кръвта ѝ се вля студ. После той пристъпи зад нея, обгръщайки я с горещината си и изпълнената му с живот енергия прогони студа. Тръпките ѝ преминаха в треперене. Тя прибързано се отдръпна, уплашена от реакцията си към него.

— Ти си лечител, нали? — попита той, а гласът му беше подигравателен.

О, да. Той знаеше. Тя нервно усуква плата на панталона си и преглътна звучно. Поне не я беше издал... или убил на място.

Отново преглътна.

— Не можеш да отречеш, че тя вече диша. Изпълних моята част. Длъжник си ми.

Рейес отвърна поглед от нея, сякаш не можеше да понесе да я гледа дори още миг.

— Доведи Лушън! — каза Мадокс.

— Не мога. Зает е другаде — Рейес тръгна към отворената врата. — Ще се върна — извика през рамо. — Наглеждай блондинката, Мадокс! Тя е лукава. — И затръшна вратата зад себе си.

Даника едва не изтича след него, като някаква идиотка. Той я плашеше повече от другите, но по някаква причина би предпочела да е с него. В този мъж имаше нещо, което я вълнуваше. Дълбоко. Болката в очите му, може би. Фините линии на стрес, гравирани в лицето му, вероятно. Той ѝ въздействаше на примитивно ниво. Ниво, което сякаш

й гарантираше, че той ще я опази невредима, независимо какви заплахи изрича.

— Ако трябва да те гоня — каза този, когото наричаха Мадокс, — ще съжаляваш. Разбираш ли?

Откровеното предупреждение я накара да настръхне. Този мъж беше ужасяващ. Всеки път, щом заговореше, тя чуваше жестокостта в гласа му, която беше като бурно течение, вливащо се в тиха река. Сякаш нямаше търпение да нанесе максимална болка на всеки, който дори погледнеше в неговата посока. В последните няколко минути беше забелязала, че лицето му понякога се променяше и някаква скелетна маска падаше върху чертите му. Виолетовите му очи проблясваха до черно, после до неоновото червено, после отново до черно.

Що за мъж, що за човек би могъл да изглежда така?

От върха на главата ѝ до пръстите на краката ѝ премина тръпка. Като дете се беше страхувала от таласъмните, докато майка ѝ не ѝ беше казала, че тези създания са мит, лъжа, предназначена да кара децата да бъдат послушни. Даника мислеше, че точно сега се визира в таласъм.

Той изглеждаше нормално само когато гледаше към жената на леглото.

— Разбра ли? — попита мъжът отново.

— Да — тя подчерта думата с отзивчиво кимване.

— Добре. — Мадокс бързо изхвърли момичето от мислите си и се обърна към Ашлин. Лекият трепет ѝ се беше превърнал в разтърсваща треска. Зъбите ѝ тракаха. Очите ѝ бяха отворени и една сълза се плъзгаше по бледата ѝ буза.

— Благодаря — прошепна тя на лечителката.

— За нищо.

— По-добре ли се чувстваш! — попита Мадокс тихо.

— Още боли — каза тя. — Студено ми е. Но да. По-добре съм.

Прегръщайки я, за да я стопли, той каза:

— Съжалявам. — Рядко използваше тази дума. Всъщност единственото извинение, което беше правил от десетилетия, беше предложеното на приятелите му тази сутрин. — Толкова съжалявам.

Тя поклати глава, после изстена и остана неподвижна.

— Случва се.

Ченето му увисна от изненада и благоговение. Досега не беше причинил на тази жена нищо друго, освен болка, но тя се опитваше да го опрости. Удивително.

— Ти ще живееш. Кълна се — щеше да направи всичко, за да спази клетвата си.

Ашлин се усмихна едва.

— Поне има... тишина.

Тишина. Не за първи път използваше тя тази дума. И не за първи път я казваше с такова благоговение.

— Не разбирам.

Въпреки че беше отпаднала, на устните ѝ цъфна една от онези нежни, сладки усмивки.

— Това ни прави двама.

Фойерверки лумнаха в кръвта му от тази усмивка — толкова лъчезарна, толкова прекрасна. Те го стоплиха, възбудиха го и го изпълниха с такова облекчение, че беше почти пиян от него. Той отвори уста да отговори, не че знаеше какво да каже, когато Рейес нахлу в стаята с Аерон до него. Късата коса на другия мъж блестеше на светлината.

Когато ги видя, Даника се отдръпна до стената, но осъзна какво е направила и пристъпи отново напред. Вирна брадичка, напомняйки на Мадокс за Ашлин, когато беше по-здрава.

Беше допуснал, че Рейес е напуснал крепостта и е отпътувал до града за чантата на Даника, но ръцете на Рейес бяха празни. Гневът изпълни Мадокс, провокирайки Насилие така, както дете би провокирало звяр в клетка, ако прокара пръчка по решетките.

Намръщи се. Беше се надявал да види за последно отвратителния демон днес, поне докато дойде полунощ.

— Защо си още тук? Върви и донеси тази чанта! — нареди той. Думи, които никога не беше мислил, че ще каже.

— Ще се забавя твърде много — каза Рейес, като гледаше навсякъде, освен в Даника. — Аерон ще придружи женската до града. Казва, че точно сега е добре и няма никакво желание да я нарани.

— О, не. Не, не, не. Не искам да тръгвам без семейството си — изстреля Даника паникьосано.

Аерон я пренебрегна и издърпа тениската през главата си.

— Нека приключваме с това! — Той беше загорял и мускулест, свидетелство за душата му на воин. Имаше толкова много татуировки, че беше трудно да се отделят една от друга.

Мадокс разпознаваше само две — черната пеперуда, която летеше по вълните на ребрата му, и демонът, който протягаше грозните си крила по очертанията на врата му. Всеки можеше да каже само като го гледаше, че е добре да го има на своя страна в битките и лошо, ако е срещу него.

— Спри! Няма причина да се събличаш. — Даника поклати глава ожесточено. — Сложи си отново тениската! Веднага! Проклятие!

От Аерон се излъчваше мрачна решителност, докато приближаваше към Даника.

Тя спря дивия си поглед върху Рейес.

— Не му позволявай да ме изнасили! Моля те! Рейес, моля те!

— Той няма да те докосне по този начин — изскърца със зъби Рейес. — Имаш думата ми.

В него имаше нещо странно, забеляза Мадокс. Около черните му очи имаше алени ивици — същият цвят, като алената пеперуда, татуирана на гърба на Мадокс. Изглежда Болка се подготвяше за пристъп на насилие. Заради Даника ли?

Момичето не се успокои от думите му, но Аерон продължи да я приближава. Даника се хвърли от едната страна на стаята към другата, а от гърлото ѝ излизаха странни звуци. Тихо и дрезгаво тежко дишане беше толкова отчаяно и диво, колкото внезапно забързалото се дишане на Рейес. Мадокс беше сигурен, че всеки момент Болка ще се нахвърли върху Ярост в опит да го издере до смърт.

— Спрете! — каза Ашлин.

Най-после Аерон хвана обезумялата жена в един ъгъл.

Тя пицеше, докато мятеше ръце и риташе, опитвайки се да го задържи на разстояние.

— Не ме докосвай! Не смей да ме докосваш!

— Няма да те нараня — каза спокойно Аерон.

Тя го ритна с коляно в чувствителната плът между краката. Той изпъшка, преви се леко, но не показа друга реакция.

— Да ти го начукам! — изръмжа тя като дива котка, която не може да бъде опитомена. — Няма да ти позволя да ме изнасилиш. Ще умра преди това.

— Няма да те изнася. Но ако трябва, ще те зашеметя. А методите ми няма да ти харесат, обещавам ти.

Вместо да я усмири, заплахата просто я вбеси още повече и тя започна да се бие още по-ожесточено. Заби лакът в корема на Аерон и го ритна още веднъж в слабините. Очевидно уморен от борбата ѝ, Аерон вдигна юмрук.

Ашлин се стегна и изстена.

— Спрете това! Не се нужда от хапчетата. Изобщо.

— Не я наранявай! — изръмжа Рейес.

Аерон задържа ръката си. Засега. Прокара език по зъбите си.

— Тя направи своя избор.

Мадокс се страхуваше, че ако Ашлин видеше как Аерон удря жената, отново ще поиска да си тръгне и отново ще настоява да я отведе у дома.

— Успокой се! — каза той на Даника. — Той само трябва да те придружи до града.

— Лъжец! — тя изръмжа и ритна в корема Аерон.

Воинът дори не трепна. Отвращение се появи по лицето му и той стисна юмрука си, който още държеше във въздуха.

— Предупредих те.

— Спри! — извика пресипнало Ашлин.

Мадокс отвори уста, за да изрече своята заповед. Нямахше нужда да си прави труда. Рейес го изпревари. В един миг беше в далечния край на стаята, в следващия беше до Аерон, стиснал юмрука му. Двамата се гледаха свирепо дълго време.

— Не я удряй! — каза Рейес. Мадокс никога не беше чувал по-смъртоносна заплаха.

Преди да свали ръката си, в очите на Аерон се разрази гняв. Беше ли излъгал? Дали указът на боговете вече не пускаше корени? Дали не се бореше с огромното си желание да нарани Даника?

— Тогава я успокой или наистина ще я зашеметя.

Рейес не помръдна, само погледна встрани. Сълзи потекоха от очите на Даника и ужас се изписа на лицето ѝ.

— Не му позволявай да направи това! — прошепна тя съкрушена, със същия пресипнал глас като на Ашлин. — Аз ти помогнах точно както искаше. Не му позволявай да направи това! — повтори тя.

Рейес беше скочил толкова бързо в нейна защита, че Мадокс почти очакваше да се поддаде на молбата ѝ. Грешеше.

— Спри да се биеш с него! — нареди Рейес, без да показва никаква милост. — Лекарството ни трябва, а той е единственият, който може да те заведе да го вземеш. Дори не го удрай, макар и слабо, защото не трябва да го разгневяваш. Ясно ли е?

В очите ѝ се четеше отчаяние.

— Не може ли да отиде в града сам? Не може ли да купи лекарствата в най-близката аптека?

— Мадокс — каза Ашлин. — По-добре съм. Кълна се. Аз не...

Мадокс стисна нежно рамото ѝ, но не отговори. Ако сега прекъснеше спора, само щеше да увеличи напрежението. Освен това знаеше, че Ашлин лъже. Той виждаше, че тя все още изпитва болка.

— Аерон ще те заведе в града — продължи Рейес. — Няма да те изнасили. Имаш думата ми. — Под лявото му око потрепна мускул. — Той няма да знае какво да купи сам. Ти трябва да отидеш с него.

Мълчалива и треперееща, Даника проучи лицето му през сълзи. Истината ли търсеше? Или утеха? Най-накрая кимна — само едно почти незабележимо наклоняване на главата ѝ. Тя се стегна и направи една колеблива крачка към Аерон.

Без да продума, Аерон грабна китката ѝ и закрачи през стаята към прозореца. Сводестото стъкло водеше към широка тераса. Даника не протестира дори когато той отвори рамката със свободната си ръка. Лепилото, което Мадокс беше използвал по-рано, беше нищо пред изключителната му сила. Нахлу студен въздух и девствени снежинки се завихриха през стаята. Аерон пусна китката ѝ само за да хване кръста ѝ и да я вдигне върху ръба на прозореца.

— Спри го! — каза Ашлин дрезгаво, когато Даника надзърна през рамката и се засмя горчиво и малко истерично.

— Какво ще правиш? — настоя блондинката. — Ще ме хвърлиш? Всички вие сте лъжци, знаете ли? Надявам се всички да гниете в ада.

— Вече сме там — каза Рейес равно.

Аерон стисна раменете на Даника, когато застана до нея, след това я завъртя към себе си.

— Дръж се за мен!

Чу се още веднъж истеричният ѝ смях.

— Защо?

— За да живееш. — Големи крила внезапно се разтвориха от скрити процепи в гърба му. Бяха дълги и черни и изглеждаха меки като воал, но краищата им бяха остри като ножове.

Ашлин ахна шокирана.

— По-добре съм. Кълна се, по-добре съм.

Мадокс погали бузата ѝ, надявайки се Ашлин да се успокои.

— Шшшт! Всичко ще бъде наред.

Очите на Даника се разшириха неестествено.

— Спри! — Тя се опита да се измъкне от хватката на Аерон, опита се да изтича обратно в стаята, но той я държеше здраво. Тя се пресегна към Рейес. — Не мога да го направя. Не мога. Не му позволявай да ме вземе, Рейес! Моля те!

Рейес пристъпи към нея с измъчено изражение... протегна напред ръце... намръщи се... и ги отпусна отстрани.

— Рейес!

— Върви! — извика Рейес.

Без повече думи Аерон скочи надолу, като отнесе Даника със себе си. Тя изпищя, но писъкът ѝ скоро се превърна в пъшкане, а пъшкането в стон. После двамата отново се появиха, носейки се във въздуха, а крилата на Аерон пляскаха грациозно и ритмично.

— Спри го! — въздъхна Ашлин. — Моля те!

— Не мога. Дори да можех, нямаше да го спра. Не се тревожи за нея! Крилете на Ярост са силни, способни са да издържат малката тежест на Даника. — Той вдигна поглед към Рейес, който крачеше от ъгъл до ъгъл. Мъжът стискаше една кама за острието, вместо за дръжката и кръвта капеше от ръката му, чиито кокалчета бяха побелели.

— Трябват ни вода и кафе — му каза Мадокс, спомняйки си инструкциите на Даника.

Рейес спря и стисна клепачи — опитваше се да се контролира. Сякаш беше на ръба на пълен срыв.

— Трябваше да я заведа сам, но отиването пеша до там щеше да отнеме прекалено много време. Видя ли колко беше уплашена.

— Видях. — Мадокс не знаеше какво друго да каже. Страхът на Даника беше нищо в сравнение с болката на Ашлин.

Рейес разтри с ръка брадичката си, оставяйки кървава следа по кожата си.

— Вода и кафе, така ли?

— Да.

Сякаш благодарен за отдиха, Рейес излезе от стаята. Очевидно Мадокс не беше единственият в крепостта, който внезапно имаше проблеми с жена.

Скоро след това Рейес се върна с желаните неща и постави подноса на края на леглото. След това отново излезе. Мадокс се съмняваше, че ще се върне. Мадокс поклати глава. Ако Рейес изпитваше към Даника половината от това, което той изпитваше към Ашлин, беше обречен на болка и то не от тази, за която жадуваше. Мадокс се пресегна през Ашлин и взе чашата с почти гореща вода. Плътна едната си ръка под врата ѝ, изви главата ѝ и постави ръба на чашата на устните ѝ с другата.

— Пий! — каза ѝ.

Тя упорито стисна устни и поклати леко глава.

— Пий! — настоя той.

— Не. Това ще нарани...

Той изпразни съдържанието в устата ѝ. Тя се закашля и запряска слюнка, но погълна по-голямата част. Няколко капки се процедиха по брадичката ѝ. Той хвърли празната чаша на пода и чу глухо тупване.

Ашлин го изгледа кръвнишки с обвинение в кехлибарените си очи.

— Казах, че се чувствам по-добре, но това не значи, че се чувствам страхотно. Стомахът ми все още е чувствителен.

Мадокс се намръщи и сви устни. Грижата за човек беше трудна, това беше сигурно. Но той не ѝ се извини за това, че я принуди да пие. Тя щеше да получи това, от което се нуждаеше. Независимо дали го искаше или не.

Той стисна чашата с кафе и се намръщи още повече, когато осъзна, че е студено. Е, какво пък? Трябваше да ѝ помогне.

— Пий! — нареди той. По някаква причина тя беше важна за него. Имаше значение.

Нямаше да му се измъкне. Нито чрез смърт, нито с някакви други средства.

Ашлин не даде знак, че го е чула и със сигурност не направи никакъв намек за намеренията си. За едно мигване на окото тя стрелна ръка и изби чашата от неговата. Движението беше слабо, но съдът падна на пода и се разби, оставяйки след себе си черна кофеинова река.

Две петна цвят изпъстриха бузите ѝ.

— Не — каза тя, измъквайки тази единствена сричка с наслада.

— Това не беше нужно — смъмри я той и забърса влажните кичури коса от слепоочията ѝ, наслаждавайки се на усещането за копринената ѝ кожа.

— Не ми пука.

— Добре. Без кафе. — Той се взря в жената, която беше разтърсила целия му свят. — Все още ли искаш да те пусна? — изстреля въпроса, преди да го обмисли. Нямаше намерение да обсъжда тази тема с нея, след като възнамеряваше да я задържи на всяка цена, но той усещаше огромно желание (глупаво желание) да ѝ даде всичко, което тя пожелае.

Тя отмести поглед от него и се загледа над рамото му и през стената със странно напрежение в изражението. Няколко минути минаха в мълчание. Мъчителни минути.

Той стисна възглавницата.

— Трябва да отговориш с да или не, Ашлин.

— Не знам, ясно?! — каза тя тихо. — Обичам тишината и започвам да те харесвам. Благодарна съм ти за това, че се погрижи за мен — тя замълча. — Но...

Но все още беше уплашена.

— Казах ти, че съм безсмъртен — обясни той. — И ти казах, че съм обсебен. Единственото друго нещо, което трябва да знаеш, е, че ще те защитавам, докато си тук — дори от самия себе си.

Каква промяна се беше извършила в него за последните няколко часа. Вчера, дори тази сутрин, беше мислил да обладае тялото ѝ, да я разпита, а после да я убие. Но оттогава беше направил всичко по силите си, за да я запази жива. И вече не беше сигурен какви въпроси искаше да ѝ зададе.

— Ще защитава ли другата жена? — попита тя. — Тази, която ми помогна?

Освен ако не се намереше начин да не се подчинят на Титаните, той се съмняваше, че някой може да защити лечителката. Дори и Рейес. Но стисна нежно Ашлин и ѝ каза:

— Не я мисли повече! Аерон ще се погрижи за нея. — Това не беше лъжа.

Ашлин кимна благодарно и той усети бодване на вина.

Няколко минути минаха в мълчание. Той я гледаше, доволен да види как цветът ѝ се връща вече за постоянно и как лицето ѝ добиваше все по-спокоен вид, болката избледняваше. Тя също го гледаше, но изражението ѝ беше неразгадаемо.

— Как могат демони да вършат добри дела? — накрая попита тя. — Имам предвид, че освен това, което направи за мен, вие сте свършили велики неща за града с вашите дарения и с вашето филантропско отношение. Хората вярват, че тук живеят ангели. Вярват в това от стотици години.

— Как може да знаеш, че вярват в такова нещо от толкова отдавна?

През нея преминаха тръпки и тя отклони поглед.

— Аз... просто знам.

Не, тя имаше тайна — нещо, което не искаше той да научи. Мадокс обгърна брадичката ѝ, принуждавайки я отново да го погледне.

— Вече подозирам, че ти си Стръв, Ашлин. Можеш да ми кажеш истината.

Веждите ѝ се смръщиха. Тъмно златните резки се склчиха.

— Продължаваш да ме наричаш така, сякаш е нещо гадно и отвратително, но аз нямам представа какво е стръв.

В гласа ѝ имаше искрено объркване. Невинна или актриса?

— Няма да те убия, но очаквам пълна честност от теб от този миг насетне. Разбра ли? Няма да ме лъжеш.

Тя отново се намръщи и каза:

— Не те лъжа.

Кръвта му бавно започна да се сгорещява и духът отново започна да обявява присъствието си. Мадокс побърза да смени темата. Ако чуеше още лъжи, можеше да бъде наранен и да се пречупи.

Той отказваше да разбере дали тя е Стръв, или не.

— Нека говорим за нещо друго!

Тя кимна. Изглеждаше нетърпелива да отстъпи.

— Да говорим за теб! Тези мъже те намушкаха снощи и ти умря. Разбирам, че си се върнал към живота, защото си безсмъртен демон-воин... нещо. Това, което не разбирам, е защо те го направиха.

— Ти имаш твоите тайни, а аз имам моите. — Той планираше да я задържи тук и да я запази жива, и заради това нямаше намерение да обсъжда своето смъртно проклятие. Тя вече се страхуваше от него. Ако знаеше истината, щеше и да го презира. Достатъчно лошо беше, че той знаеше какво е направил, за да заслужи такова наказание.

Още повече че ако се разчуеше какво се случва с него всяка нощ, хората можеше да забравят репутацията му на ангел. Някой можеше да отвлече тялото му, да го отнесе надалеч, да го запали или да отреже главата му и той нямаше да може да направи нищо. Може да желаше тази жена повече отколкото някога беше желал друга, но не ѝ се доверяваше напълно. Все още можеше да разсъждава с главата си, без да се поддава изцяло на плътското си желание.

— Да не си ги помолил да те убият, за да се върнеш в ада и да посетиш приятели или нещо такова?

— Нямам приятели в ада — каза той обиден.

— И...

— И нищо — тя отвори уста да говори, но той я стисна леко. — Мой ред е да задавам въпросите. Ти не си унгарка. Тогава откъде си?

Тя се настани до него с въздишка, притискайки тялото си към неговото с гръб, опрян в корема му. Достави му удоволствие това, че тя се чувстваше достатъчно удобно, за да лежи така с него.

— Аз съм от САЩ. От Северна Каролина по-точно, въпреки че прекарвам повечето от времето си да пътувам за Световния институт по парапсихология.

Той положи длан върху корема ѝ и нежно го разтри, докато търсеше в ума си някаква препратка към такъв институт.

— А те са?

— Заинтересувани от свръхестественото. От необяснимото. От създания от всякакъв вид — отговори тя с доволна въздишка. — Те изучават, наблюдават и се опитват да поддържат мира между различните раси.

Той спря. Тя не беше ли признала току-що, че работи за Ловците? Изпълнените им с омраза действия винаги бяха изпълнявани в името на поддържането на мира за човечеството. Веждите му се

сбърчиха от объркване. Това беше странно и определено му се случваше за първи път.

— Какво правиш за тях?

Тя се поколеба.

— Слушам, за да помогна да бъдат намерени същества и другите интересни предмети. — Тя се сгърчи неудобно върху матрака, вече не толкова довольна.

— Какво се случва, когато намериш тези неща?

— Казах ти. Биват изучавани.

Когато тя не продължи, той се загледа в тавана. Объркването му се засили. Изучават, като ги убиват ли? Дали това не беше тайно предупреждение — нейният начин да му покаже, че наистина работи за Ловците? Дали работеше за тях, но просто не го знаеше? Или този Институт беше безобиден и наистина имаше за цел да поддържа мира между видовете?

— Хората, с които работиш, имат ли татуировки на китките? Символът на безкрайността?

Тя поклати глава.

— Не, доколкото знам.

Истина? Лъжа? Не я познаваше достатъчно добре, за да прецени. Всеки фанатичен Ловец, който беше нападал Повелителите в Гърция, дори тези вчера в гората, която обграждаше крепостта, имаха татуировка.

— Каза, че слушаш. Какво точно слушаш?

Още една колеблива пауза.

— Разговори — прошепна тя. — Виж, мислех, че мога да говоря за това, мислех, че искам да говоря за това, но не съм готова. Разбираш ли?

В този момент Насилие се изстреля и Мадокс се напегна да задържи демона. Какво криеше тя?

— Няма значение дали си готова да говориш, или не. Ще ми кажеш каквото искам да знам. Сега.

— Не, няма. — Тя отново беше станала упорита.

— Ашлин!

— Не.

Той едва не се претърколи върху нея, за да я прикове върху леглото и да я принуди да му отговори. Само факта, че тя е още болна,

го задържа на място. Но той щеше да получи отговорите по един или друг начин.

— Прелестна, питам само защото искам да те опозная по-добре. Каж ми нещо за твоята работа! Моля те!

Тя бавно се отпусна.

— Хората, които работят за Института, се научават да не говорят за работата си. Малко са цивилните, които биха повярвали в това, което правим. Повечето просто биха ни сметнали за луди.

— Няма да те помисля за луда. Как бих могъл?

Тя въздъхна.

— Добре. Ще ти кажа за едно от назначенията си. Кое, кое... — измърмори тя, после цъкна с език. — Да! Може би ще оцениш това. Преди няколко години аз... ъ... Институтът откри ангел. Беше счупил крилата си на няколко места. Докато го лекувахме, той ни разказа за различните измерения и проходи. Това е най-хубавата част от работата ми. С всяко ново откритие научаваме, че светът е по-голям, отколкото някой от нас някога е мислил.

Интересно.

— И какво прави Институтът с демоните?

— Изучава ги, както споменах. Ако е необходимо им пречи да нараняват хора.

Част от това, което тя описваше, се преплиташе с целите на Ловците, с които той си беше имал работа преди толкова години, да не споменаваме тези, с които се беше справил вчера. Останалото не съвпаднаше.

— Твоите хора не унищожават това, което не разбират, така ли?

Тя се засмя.

— Да, не го унищожават.

Ловците го правеха. Преди. Поне така мислеше той. Толкова много години бяха минали, откакто се беше бил в онази война, че понякога имаше проблем да си спомни определени подробности. По някое време беше разбрал защо Ловците искаха да убият него и останалите воители — те бяха сторили зли неща, а способностите им им даваха силата и дълголетието да го правят вечно, ако не бъдат спрени. Но после Ловците бяха убили Баден и от този момент не ги разбираше, защото смъртта на Подозрение беше разделила воителите. Половината от тях бяха копнели за мир, опрощение и бягство и тихо се бяха

преместили в Будапеща. Останалите бяха потърсили отмъщение и бяха останали в Гърция, за да продължат да се бият.

Често се беше чудил дали кървавата вражда все още бушуваше и дали Повелителите, които бяха останали в Гърция, бяха оцелели през толкова много векове.

Мадокс отмести кичур коса от слепоочието на Ашлин.

— Какво още можеш да ми кажеш за този Институт?

Тя се намръщи, обърна глава към него и го загледа.

— Не мога да повярвам, че признавам това, но мисля, че планират да изучават вас.

Ето това беше нещо, което не го изненада. Каквото и да беше този Институт — обективен или жаден за война, щеше да се интересува от демони. Но със сензорите и камерите на Торин неговите представители никога нямаше да се качат на хълма, а тези, които се осмеляваха да опитат, всъщност щяха да бъдат третираны като Ловци, независимо дали са, или не са такива.

— Могат да се опитат да ни изучат, но ще открият, че няма да е лесно да го направят — каза той на Ашлин. Тя беше толкова близо до него и ароматът ѝ изпълваше стаята толкова силно, че той се потапяше все по-дълбоко и по-дълбоко в сексуално усещане. С всяка изминала секунда се втвърдяваше все повече. Тя беше нежна и сладка. Тя беше жива и се чувстваше все по-добре с всяка изминала секунда. И беше негова.

Внезапно откри, че гори от желание да забрави за Института, че не иска да научи нищо повече за него.

— Искам те — призна той. — Много силно.

Прекрасните ѝ очи се разшириха.

— Така ли? — изписка тя.

— Ти си красива. Сигурно всички мъже те искат — той каза думите и незабавно се намръщи. Ако някой друг се опита да я докосне, щеше да умре. Болезнено и бавно.

Насилие измърка в съгласие.

Бузите на Ашлин отново се оцветиха, напомняйки му за розите, които понякога забелязваше да растат близо до крепостта. Тя поклати глава.

— Твърде странна съм.

Равнодушното уверение в тона ѝ го накара да се намръщи.

— Как така?

Тя извърна поглед и каза:

— Няма значение. Забрави, че съм казала нещо!

— Не мога. — Той прокара палец по брадичката ѝ.

По цялото ѝ тяло премина тръпка, последвана бързо от настръхване. Тя се сгърчи до него. Въздухът се изпълни с аромата на възбуда и ноздрите на Мадокс трепнаха, докато той се опиваше от него.

— Ти също ме искаш — каза той с дрезгав от задоволство глас, забравяйки въпроса си и нейния отказ да отговори.

— Аз... аз...

— Не можеш да го отречеш — довърши той вместо нея. — Така че, ще попитам още веднъж. Все още ли искаш да те отведа у дома?

Тя преглътна.

— Мислех, че искам. Едва преди няколко часа мислех, че отчаяно искам да избягам. Но... Не мога да го обясня дори на себе си... Искам да остана тук. Искам да остана с теб. Поне засега.

Задоволството му се усили. Заля го мощно и наситено. Независимо дали отговаряше като Стръв, или просто като жена, в момента на него не му пукаше. „Ще я имам.“

Ние ще я имаме — поправи го Насилие, стряскайки Мадокс с разпаления си тон. — Ние ще я имаме.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Аерон и Даника се върнаха в крепостта, влитайки през прозореца и приземявайки се на пода в стаята на Мадокс с леко тупване, Ашлин беше изумена. Така. Не си го беше въобразила. Мъжът наистина имаше лъскави черни крила.

„Искаше да срещнеш други като теб, Дароу. Е, познай! Желанието ти се изпълни.“

Безсмъртни, беше ѝ казал Мадокс. Обладани. Тя беше подозирала, че са демони, затова не се изненада особено, че наистина бяха точно такива. Но крила? Докато катереше хълма, беше чула разкази за мъж, който може да лети. Не беше обърнала особено внимание на думите, защото беше твърде заета да блокира гласовете. „Трябваше да се досетя.“ Това дали означаваше също, че един от мъжете можеше да прониква в ума ти? А друг може да те хипнотизира с поглед?

Тя въздъхна. Мадокс я беше хипнотизирал само с поглед. От самото начало беше пленена от него, а постоянното ѝ желание беше толкова нехарактерно за нея, колкото прибързаното ѝ решение да остане тук.

— Ето и Тиленола — каза Даника с треперещ глас. — Е, генеричната^[1] му версия — кожата ѝ беше зеленикава и Даника се олюляваше на краката си. Зарови в яркозелената си чанта и извади шишенце в червено и бяло.

До нея Аерон изпъна рамене. Крилата му се затвориха и свиха зад гърба му, а после изчезнаха. Той се наведе, грабна тениската си от пода и я нахлузи през главата си, покривайки заплашителните татуировки, които украсяваха торса му. Отиде до прозореца и го затвори, преди да се обърне към Даника със скръстени на масивния му гръден кош ръце. Застана там тих и наблюдаващ.

— Благодаря ти — каза Ашлин. — Само съжалявам, че трябваше да минеш през толкова проблеми, за да ги вземеш.

Даника мълчаливо ѝ подаде две хапчета, които тя прие благодарно. Все още я тормозеха внезапни болки и стомахът ѝ се бореше решително с гаденето, въпреки че не беше толкова зле като преди.

Мадокс задигна хапчетата от ръката ѝ, преди тя да може да ги метне в устата си. Огледа ги внимателно и се намръщи.

— Магически ли са? — попита той с искрено любопитство.

— Не — каза тя.

— Тогава как две малки камъчета ще отнемат болката?

Ашлин и Даника се спогледаха объркано. Тези мъже сигурно са имали работа с хора през годините. Как можеше да не знаят нищо за съвременната медицина?

Единственото обяснение, което Ашлин успя да измисли, беше, че никога не са обръщали внимание на болен човек преди. Освен това само един от мъжете — Парис, беше виждан в града често. Дотолкова си спомняше тя от гласовете.

Дали Мадокс стоеше заключен в замъка тогава? Ашлин внезапно заподозря, че беше точно така и това я накара да се зачуди... Дали той се чувстваше забравен понякога? Недокоснат, необичан? Като изключим добротата, която беше получила от Макинтош, тя постоянно се чувстваше по този начин в Института, където беше важна способността ѝ. „Какво чуваш, Ашлин? Нищо друго ли не беше казано, Ашлин? Те добавиха ли подробности, Ашлин?“

Ашлин осъзна, че иска да разбере Мадокс. Искаше да научи за него, да го утеши така, както той беше утешил нея. Мадокс не можеше да го знае и тя не би му го казала, но всеки път, щом разтриеше корема ѝ и прошепнеше тези мили, успокояващи думи в ухото ѝ, тя се влюбваше все повече в него. Глупаво и грешно, но необратимо.

Трябваше да му каже за способността си, но беше размислила в мига, в който той беше проявил такъв гневен интерес. Тя се чудеше, дали след като Мадокс беше ядосан, без да знае степента на способностите ѝ, щеше да побеснее, ако научеше истината?

Повечето хора в Института се бяха чувствали неудобно около нея, знаейки, че тя би могла да долови най-личните им разговори само като влезе в стаята. След като беше решила да остане тук, колкото и странно да беше мястото, тя не искаше да си има работа с това

неудобство. Поне веднъж искаше да бъде смятана за нормална. Поне за малко.

Около демоните това не би трябвало да е твърде трудно.

Щеше да изплюе истината достатъчно скоро. След няколко дни, може би. И може би тогава щеше да се научи да държи гласовете на разстояние, дори когато Мадокс не беше наоколо. Междувременно трябваше да намери начин да се обади на Макинтош. Той заслужаваше да знае какво се е случило с нея и че тя е добре. Не искаше той да се тревожи.

Може би той изучаваше крепостта, както тя подозираше, и щеше да види, че тя е щастлива. Може би щастието ѝ щеше да е по-важно от работата ѝ в неговите очи.

— Вземи ги! — каза Мадокс, нахлувайки в мислите ѝ. Постави хапчетата на отворената ѝ длан. — Ако от тях ѝ стане по-зле — добави той, гледайки сурово към Даника, — няма да бъда отговорен за действията си.

— Не я заплашвай! — каза Ашлин и поклати глава. — Вземала съм такива лекарства и преди. Ще се оправя.

— Тя...

— Не е направила нищо лошо. — Ашлин не беше сигурна откъде е придобила тази смелост. Знаеше само, че е там и нямаше желание да позволи на Мадокс да вилнее и заплашва.

Тя вече знаеше, че той няма да я нарани — факт, който тя все още не можеше да проумее. Освен чудото да накара гласовете да спрат, този суров мъж нежно се беше погрижил за нуждите ѝ. Не беше избягал, когато беше повърнала, както щяха да направят повечето. Беше останал с нея, грижеше се за нея, държеше я близо до себе си, сякаш тя беше ценна.

Но колкото и чудесно да се беше отнасял с нея, Ашлин не знаеше какво можеше да причини на някой друг. Тя знаеше на какво изглежда способен — на тъмни и зли дела. Но нямаше да му позволи да нарани Даника, която също ѝ беше помогнала.

— Ашлин! — каза той с въздишка.

— Мадокс!

Пръстите му спряха върху корема ѝ. Слава Богу, не ги махна. Можеше да остане в ръцете му завинаги. Наистина никой, нито дори Макинтош, не я беше карал да се чувства толкова специална.

Смътно си спомняше родителите си. Те също не я бяха глезили така. Всъщност бяха повече от щастливи да се отърват от своето плачещо и пищящо малко момиче. Малко момиче, което постоянно умоляваше гласовете да спрат и никога не позволяваше на хората около него да спят или да работят, или да си почиват.

Беше научила в същия ден, когато бяха решили да я дадат, но не го беше разбрала по това време. Беше влязла в стаята им и сега си спомни целия разговор.

Повече не мога да се грижа за нея. Прекалено тежко е. Не мога да ям, не мога да спя, не мога да мисля.

Не може просто да я изоставим, но по дяволите! Аз също не мога повече. Плачът никога не спира.

Искам отново нормален живот. Както преди да се роди — пауза. — Направих някои проучвания и намерих едно място, на което могат да ѝ помогнат. Аз... обадох им се. Искат да се срещнат с нея. Може би... не знам... може би те могат да ѝ дадат това, което ние не можем.

Бяха я пратили в Института ден след петия ѝ рожден ден. Там тя беше станала известна като „обект“. Иглите, електродите и мониторите бяха ежедневните ѝ другари, да не споменаваме страха, самотата и болката. Денят, в който стана „Ашлин“ в очите на екипа, беше три години по-късно, когато се бяха научили как да използват способността ѝ в своя полза.

Това беше денят, в който Макинтош се беше появил в живота ѝ.

Той беше амбициозен млад парапсихолог, който бързо се изкачваше в йерархията благодарение на своите далновидност, енергия и страст към работата. Беше я придружавал до всяко място, на което гласовете я отвеждаха. Беше стоял до нея, докато тя слушаше, и беше записвал всичко, което тя изричаше.

След това той изследваше чутото от нея и ѝ казваше резултатите. Като онзи път, когато беше чула за намерението на един вампир да пресуши цяло градче. Институтът беше успял да го намери, да го спре и накрая да го изучи. В такива времена тя наистина се чувстваше специална и надарена като героите, за които Макинтош ѝ четеше всяка вечер.

— Ашлин! — повтори Мадокс. Погледите им се преплетоха и очите му пламнаха с виолетов огън. — Кажете ми отново!

— Мадокс.

Очите му се затвориха за част от секундата и за този толкова кратък момент на лицето му се изписа изражение на истински екстаз.

— Харесва ми, когато го казваш.

Харесваше ѝ радостта, която той извличаше от нещо толкова просто. По гръбнака ѝ премина тръпка. Но в следващия миг (този толкова кратък момент вече беше минал) изражението му се върна към нормалното. Намекът за удоволствие беше изчезнал от чертите му, сякаш той не се доверяваше на себе си в тази емоция.

— Даника ще...

— Ми донесе вода — довърши Ашлин вместо него. — За лекарствата.

— Да. Ще донеса. — Даника вдигна празната чаша от пода и тръгна с препъване към банята. Звукът от течаща вода изпълни ушите на Ашлин, а после Даника стоеше отново до нея и ѝ подаваше чашата.

Мадокс отново я грабна. Той хвърли подозрителен поглед към Даника, после повдигна главата на Ашлин и задържа чашата до устните ѝ. Тя постави хапчетата на езика си и ги преглътна с хладната освежителна течност. Всичко се плъзна надолу по гърлото ѝ, като ѝ причини много лека болка.

— Благодаря — каза им.

— Тогава е свършено. Ще придружа момичето до Лушън — каза Аерон накрая, а гласът му беше толкова суров, че едва не проглуши тъпанчетата ѝ.

— Момичето си има име — сопна се Даника.

— Какво е? Досада? — промърмори той, грабна я за ръката и я измъкна от стаята. Очевидно нямаше никакви обноси, нито някаква представа как да се отнася с жена.

Ако Ашлин наистина решише да остане тук, трябваше да оправи това.

— Чакайте! — извика тя.

Не изчакаха.

— Всичко ли ще бъде наред с нея?

Последва леко колебание.

— Да — каза Мадокс.

— Добре — каза тя и гласът ѝ отека от стените. Това беше моментът, в който тя осъзна, че е сама с Мадокс. Разбира се, това беше и моментът, в който усети ужасния вкус в устата си. Боже, сигурно

изглеждаше като прегазена и миришеше още по-лошо. Бузите ѝ пламнаха от унижение.

— Аз... ъ... трябва да използвам банята.

— Ще ти помогна. — Той я вдигна, сякаш тя беше просто торба с перушина и се изправи. Тя обви ръце около врата му, неговата сила и топлината му се вляха в нея чак до костите ѝ.

Мадокс я пренесе през прага и спря в центъра на банята. Подозирайки, че той иска да остане, тя поклати глава и се пребори с вълната замайване.

— Мога да го направя сама.

— Може да паднеш.

Можеше, но нямаше да му позволи да остане с нея и да гледа.

— Добре съм.

По лицето му се четеше съмнение, но той каза:

— Повикай ме, ако имаш нужда от мен! Ще чакам до вратата.

Той бавно плъзна краката ѝ по твърдото си тяло. Когато стъпи на пода, коленете ѝ едва не поддадоха. „Няма да падна. Мамка му, няма да падна!“ Тя се пресегна покрай Мадокс и сграбчи бравата, използвайки я за да се закрепим.

— Назад, моля! — каза.

Той се дръпна, но не го направи с радост. Когато застана отвън, тя тръшна дебелото полирано дърво в лицето му.

— Пет минути — каза той.

Тя завъртя ключа и промърмори:

— Ще се бавя колкото трябва.

— Не, няма. След пет минути влизам, независимо дали си готова или не. Ключалката не означава нищо.

— Упорит си.

— Загрижен.

Мило. Почти усмихната, тя се изми колкото може и използва една от четките, които намери в шкафчето, за да почисти зъбите си. На два пъти едва не падна. Използва тоалетната, среса заплетената си коса и след като проучи бледото си отражение в огледалото, реши, че не може да направи нищо повече за външния си вид без пудра.

Оставаше ѝ една минута, когато отключи вратата и повика Мадокс. Гласът ѝ беше слаб, но той отвори вратата, сякаш беше

изкрещяла. Изражението му беше напрегнато. Тя затвори очи от засилващото се замайване.

— Претоварила си се — той цъкна с език. Отново я вдигна на ръце. Пренесе я на леглото и я положи върху мекия матрак, преди да се излегне до нея.

Тя го погледна с премрежен поглед. Освен че се отнасяше с нея грижливо, Мадокс беше първият мъж, който лежеше в легло с нея. Първият, който я желаше, всъщност.

Беше се опитвала да излиза на срещи, но гласовете я бяха обстрелвали всеки проклет път. За да ги накара да млъкнат, тя беше опитвала дълбокото дишане и медитацията, които беше научила. Мъжете винаги приемаха, че ги пренебрегва, решаваха, че има пристъп на паника и повече не искаха да имат нищо общо с нея.

Веднъж беше отишла на среща с колега от института, мислейки, че той поне ще я разбере и че дори може би ще ѝ съчувства. На следващия ден беше чула прошепнатия му разговор с друг колега. „Изрод — беше я нарекъл. — Не можеш да ѝ разтвориш краката и с лост.“

След това тя изобщо се беше отказала от срещите.

— По-добре ли си? — попита Мадокс. Той я придърпа в скута си — точно там, където тя искаше да бъде.

Обгърна я приятна топлина и тя изпусна доволна въздишка. Беше търсила цял живот, но беше нужен безсмъртен, за да ѝ покаже тази част от тихия, изпълнен с желание рай на земята.

— По-добре ли си? — повтори той.

— Много. — Тя се прозя. Стоплена, чиста и в безопасност, почти забравила за болката, тя усети как изтощението я завладява и я потапя в сън. Клепачите ѝ трепнаха и се затвориха. Отвори ги насила. Не беше готова да сложи край на този миг на одих с Мадокс.

— Имаме още много да обсъждаме — каза той.

Гласът му прозвуча далечен и тя се помъчи да се измъкне от опияняващото изтощение, което я заливаше от глава до пети.

— Знам.

Ако беше отговорил, тя не го чу. Потъваше все по-дълбоко и по-дълбоко. Той нежно целуна бузата ѝ. Устните му бяха плътни, но меки и между двамата лумна огън при допира. „Отвори очи, Дароу! Може

би ще те целуне по устните.“ Тя се опита, наистина опита. Но въпреки че умът ѝ искаше, тялото ѝ беше слабо.

— Ще говорим по-късно — каза тихо Мадокс. — Сега спи!

— Ще останеш ли?

„Как може да се нуждая толкова много от неговата близост? Та аз не го познавам и от един ден!“

— Да. Сега спи, моля те, заради мен!

Безсилна да направи друго, тя се подчини.

— Видях ги — каза мрачно Аерон на другите. — Мадокс не е убил всички, а Парис и Рейес сигурно са ги пропуснали, когато отидоха да разузнават. Има още Ловци и са събрани в града. Мисля, че чух един от тях да казва „тази вечер“, но бях твърде високо във въздуха, за да съм сигурен.

За втори път в рамките на два дни Аерон седеше на дивана в стаята за забавления и войните го обкръжаваха. Той рядко идваше тук. Предпочиташе да търси забавленията си навън. От покрайнините на града и в безопасността на сенките той тайно наблюдаваше действията на смъртните и се чудеше защо не са повече загрижени за своите слабости.

Сега, изглежда, не можеше да се измъкне от тази стая.

Парис се беше върнал и гледаше друг филм. Рейес пухтеше при боксовия чувал, Торин се беше облегал в далечния ъгъл на стаята, а Лушън играеше бiliarд, след като беше барикадирал вратата на стаята си, като я беше заковал с дъски, за да не се налага да дежури непрестанно. Само Мадокс отсъстваше, но Аерон беше доволен.

Той беше твърде непредвидим днес, да не споменаваме колко беше увлечен по онази жена. Аерон изсумтя. Не и той. Той никога не би изпаднал в такова положение. Харесваше му да изучава глупавия вид, но никога не се присъединяваше към тях. Дори красивата блондинка не го беше изкушила. Хората бяха твърде слаби, а демонът му постоянно го подтикваше да ги унищожава по начини, които отразяваха собствените им грехове.

Изнасилвачът губеше члена си. Този, който биеше жена си, оставаше без ръце. И така нататък, и така нататък. Аерон харесваше

това, което правеше, харесваше му да налага собствената си форма на отмъщение. Ето защо беше толкова близо до ръба.

Момичето, обаче...

Когато се бяха върнали от града, той я беше оставил в стаята на Лушън. Формите ѝ бяха запечатани в ума му, но тялото му беше напълно незасегнато. Нищо не му причиняваше. Никой от тези жалки хора не можеше. Твърде лесно се пречупваха, твърде лесно се плашеха. Твърде лесно можеше да бъдат отнети от тези, които ги обичаха. Но той все още не искаше да я нарани.

— Откъде знаеш, че са Ловци? — попита го Лушън. Чертите му бяха обтегнати, спокойствието му всеки момент щеше да бъде нарушено, докато той вкарваше осмата топка в ъгловия джоб.

— Имаха оръжия и ножове, закачени по телата им, и видях знака на безкрайността на китката на единия. Беше глупаво да се маркират, ако питаха него. Все едно да сложат неонов знак на вратовете си, на който пише „Стреляй тук!“.

— Колко?

— Шестима.

— Е, това е гадост. — Парис отпусна глава в дланите си. Носеше чифт незакопчани дънки и нищо друго. Аерон го беше забелязал в града да чука някаква жена в сенчестия ъгъл на сграда и му беше казал да свършва бързо и да се връща у дома. Безразборност явно беше приел молбата присърце. — Където има шестима, има още шестима, а където има още шестима... и така нататък.

— Проклети Ловци! — изръмжа Рейес, удрайки чувала с още сила.

Болка беше в мрачно настроение. По-мрачно от обичайното, помисли си Аерон.

— Не искам да събираме багажа и да си тръгваме този път. Това е нашият дом. Не сме направили нищо лошо — все още. Ако са дошли за бой, казвам да се бием.

— Не са ни предизвикали. — Лушън прокара два пръста по брадичката си по навик. — Защо?

— Качиха се на хълма. Това е достатъчно предизвикателство. Ами момичето на Мадокс? Ловците може да чакат нейния сигнал.

— Сега тя е по-голямо усложнение от всякога — прошепна Торин. — Все още се чудя каква роля играят боговете в това.

Аерон дръпна сребърната халкичка във веждата си.

— Ще трябва да кажем на Мадокс.

Торин поклати глава.

— За него няма да има значение. Видя как се отнася с нея.

— Да. — Все още беше отвратен. Що за воин се обръщаше срещу приятелите си заради жена, която накрая щеше да го предаде?

Лушън остави щеката си и хвърли една топка във въздуха. Хващане. Хвърляне. Хващане.

— Ще наблюдаваме и този път ще оставим Ловците да изкачат хълма. Не искам невинни да бъдат убити по време на битката.

Рейес удари злобно чувала с дясната си ръка.

— Не искам Ловци тук. Не и в нашия дом. Нека разходим жената на Мадокс през града, като използваме тяхната Стръв за наша Стръв. Те ще ни последват, за да я спасят и ще нападнат. Ще ги вкараме в капан далеч от жителите на града и ще ги унищожим.

Всички го изгледаха остро.

— Ако бъдем видени — каза Аерон, — градът ще се обърне срещу нас и отново ще се повтори случилото се в Гърция.

— Няма да ни видят — настоя Рейес. — Торин може да наблюдава района с камерите си и да ни се обади по радиостанцията, когато някой приближи.

Аерон го обмисли, после кимна одобрително. Ловците щяха да бъдат разсеяни, докато се опитваха да спасят Ашлин и да позволят на войните да ги очистят един по един. По-важното беше, че нямаше да се налага Аерон да чисти кръвта им от стените.

Той погледна към Лушън, който изглеждаше примирен.

— Много добре. Ще използваме момичето.

Парис разтри тила си и Аерон помисли, че възнамерява да протестира. За негова изненада той не го направи.

— Предполагам сега трябва само да измислим как да попречим на Мадокс да не ни одере задниците, когато открие.

Даника се взираше в майка си, в сестра си и в баба си. Познатите им лица я наблюдаваха с надежда и любопитство, с ужас и страх. Тя беше най-младата, но някак беше станала техен водач.

— Какво стана? — Майка ѝ стисна ръцете си. — Какво ти направиха?

Какво трябваше да им каже? Даника се съмняваше, че ще повярват на истината. Че е дала първа помощ, че е помогнала да спасят една жена от смърт и че после е отлетяла (отлетяла!) в града с крилат мъж, откъдето е взела чантата си, слушала е Аерон, докато нарежда на друг воин да се върне у дома (воин, който беше подпрял една жена около четирийсетте на някаква стена и я чукаше до безумие) и после се беше върнала тук. И това за трийсет минути. На всичкото отгоре имаше един глас, който мистериозно се беше появил в главата ѝ по-рано сутринта, но тя дори не искаше да мисли за това.

Беше изживяла всичко това, но то все още беше невероятно дори за нея. Освен това, истината щеше да ги уплаши. А те бяха достатъчно уплашени.

— Мисля, че скоро ще ни пуснат — излъга тя.

Баба Малъри започна да плаче и да хлипа от облекчение. Джинджър — по-голямата сестра на Даника, се срина на леглото с едно тихо: „Слава Богу!“. Само майка ѝ остана неподвижна.

— Нараниха ли те, бебче? — Сълзи изпълваха очите ѝ. — Всичко е наред, можеш да ми кажеш. Мога да го понеса.

— Не, не са — отговори Даника честно.

— Все пак трябва да ни кажеш какво стана. — Майка ѝ хвана ръцете ѝ и ги стисна. — Нали? Нали? Щях да полудея. Представях си какви ли не неща.

Тя осъзна, че всъщност щяха да се тревожат повече, ако ги остави в неведение и им разказа какво се беше случило. Воините я бяха ужасили, да. А тъмноокият дори беше успял да (Боже, тя не искаше да признава това) събуди нещо вътре в нея с този напрегнат негов поглед, карайки я да го моли за помощ.

Молба, която той беше пренебрегнал, копелето.

Но трябваше да признае, че мъжете я бяха изненадали толкова, колкото я бяха уплашили. Все пак чернокосият мъж със странни виолетови очи се беше отнасял с болната жена — Ашлин — като със съкровище. Беше я държал нежно. Не изглеждаше разтревожен от повръщаното в купата и от миризмата в стаята. Тревогата му беше единствено за Ашлин.

О, само да има някой, който да се отнася с нея по този начин!

Не можеше да си представи коравият Рейес да омекне дотолкова. Или да я гали толкова нежно, дори докато прави любов. Моментално си представи как Рейес е гол върху нея. Тя потрепери и побърза да отпъди тази мисъл. Беше посегнала към него, беше го молила да ѝ помогне, а той ѝ беше отказал. Нямаше да забрави, че Рейес не е мъж, на когото може да се разчита.

— Ами ако тези... неща не ни пуснат? — попита майка ѝ със задавен хлип. — Ако решат да ни убият, както говореха?

„Бъди силна! Не им позволявай да видят, че тези същите страхове се отразяват и в теб!“

— Обещаха да ни оставят живи, ако помогна да излекуват жената и аз го направих.

— Мъжете лъжат непрекъснато — каза сестра ѝ и седна. Джинджър беше на двайсет и девет години, инструкторка по аеробика. Обикновено спокойна и резервирана. Никоя от тях не се беше озовавала в такава ситуация и никоя не знаеше как да се справи с нея.

До този момент бяха водили нормален живот. Ставаха всяка сутрин и отиваха на работа безгрижни и спокойни, заблудени, че нищо лошо не може да се случи с тях. Преди това най-лошото, с което някога си беше имала работа Даника, беше смъртта на дядо ѝ преди два месеца. Той беше любящ мъж с добър вкус към живота и тя изживяваше тежко загубата му. Всички тъгуваха. Все още.

Бяха мислили, бяха се надявали ваканцията да им помогне да преодолеят скръбта и да ги накара да се почувстват по-близки до мъжа, когото повече никога нямаше да видят. Дядо обичаше този град. Постоянно беше говорил за вълшебните две седмици, които беше прекарал тук, преди да се ожени за баба.

Никога не беше споменавал за група убийствено настроени воини с крила.

— Претърсвахме стаята отново и отново — каза баба ѝ. Обруленото ѝ лице имаше повече бръчки от обичайното. — Единственият път навън е през вратата или през прозореца, но ние не успяхме да ги отворим.

— Защо искат да ни наранят? — извика Джинджър. Сините ѝ очи бяха насълзени, а светлата ѝ коса беше мокра от многото пристъпи на плач. Червени петна изпъстриха кожата ѝ от челото до брадичката.

Плачът не разкрасяваше никоя от тях.

— Не казаха — въздъхна Даника. Боже, какъв кошмар. Точно преди да ги хванат, тя и семейството ѝ бяха обикаляли района на замъка. Никога не беше виждала нещо толкова прекрасно, като многоцветните светлини от стотици години величествена архитектура. Беше копняла за боите и за платната си, беше искала да улови гледките.

Смяташе да прави точно това, когато се върна в хотела. Да рисува.

Но щом беше влязла в стаята, един мъж — голям, белязан мъж с тъмна коса и странно оцветени очи, я беше заговорил. Миришеше на цветя, спомни си тя и този аромат някак я утешаваше дори наред с най-големия пристъп на паника в живота ѝ. Крилатият мъж също беше там, само че в онзи момент крилата му бяха останали скрити под тениската.

Колко лесно ги бяха усмирили. Още я изпълваше срам от мисълта. Четири жени срещу двама мъже и все пак жените бяха изгубили, без да окажат почти никаква съпротива. Бяха ги докарали тук в безсъзнание и се бяха събудили в тази същата стая.

— Може би трябва да се опитаме да съблазним някой от тях, за да вземем ключа — прошепна Джинджър.

Мургавият черноок воин моментално си проби път в мислите на Даника. Всеки път, когато го видеше, той кървеше. Беше ли непохватен? Не изглеждаше такъв, но... Може би трябваше да му предложи да „излекува“ раните му. Може би той щеше да е по-мил с нея. Може би тогава щеше да ѝ помогне.

Може би щеше да я целуне.

Самата мисъл я възбуждаше, по дяволите.

— Някоя жена не трябва да предлага тялото си, за да избяга от затвор — каза тя ядосана на себе си. Образът на Рейес отново заплува пред очите ѝ и несъзнателно добави: — Но ще си помисля.

[1] Генерични лекарства са тези, които са произведени по рецепта, подобна на рецептата на оригиналните и имат същата основна съставка като оригиналните, но обикновено са по-неефективни. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадокс държа Ашлин няколко часа, докато тя дремеше, възстановявайки тялото и душата си. Времето беше негов враг. Полунощ наближаваше все повече и повече, но той не я събуди. Не я събуди дори когато свали обувките и пуловера ѝ. Пред погледа му се разкриха деликатни стъпала и тениска, която се опъваше върху кръглите ѝ гърди. Кръвта му кипеше от възбуда.

Обядът мина и замина отдавна. Беше гладен, но искаше Ашлин повече, отколкото храната. Да я държи... да слуша мелодичните ѝ сънени въздишки... Това беше рай.

Гърдите ѝ, притиснати до него, бяха невероятно меки. Една от ръцете ѝ лежеше върху корема му, прилепвайки я към него в стегната прегръдка, сякаш тя се страхуваше дори в съня, че той може да се изплъзне.

По-спокоен, отколкото беше от векове, той не се изненада, когато клепачите му започнаха да натежават и умът му започна да се отнася.

Събуди се, войне! Аз се върнах — каза един глас в ума му. Твърде познат глас. Ето това го изненада.

Мадокс се наежи. Клепачите му се отвориха и го заля ярост, която напълно прогони сънливостта. Той бързо претърси стаята с остър поглед. Не видя никой да се крие в нея, нямаше и подозрителни сенки.

Предпочиташе да си има работа с натрапник, с Ловец, отколкото с този Титан, който беше обещал да помогне на Ашлин, а после я беше изоставил. Щеше ли сега съществото да се опита да я изтръгне от ръцете му?

Къде са благодарностите ми, войне?

Мадокс усети леко бръмчене на сила, въздухът се беше сгъстил и сякаш изкривил. Ашлин въздъхна и той се принуди да се отпусне. Искеше да я събуди, но не преди богът да си отиде. Ако тя ядосаше съществото, дори неволно, можеше да пострада.

— Кой си ти? — прошепна той.

Не трябва да ти казвам — беше раздразненият отговор.

Мадокс вирна брадичка, старейки се да остане спокоен. Никакво насилие, никаква ярост. Колко беше жесток Титанът, щом го караше да гадае.

— Какво искаш от мен... велики?

Ти ми обеща всичко. Всичко.

— Обещах ти всичко, което искаш, ако спасиш момичето. Ти не я спаси — каза той, въпреки че умът му крещеше да не предизвиква бога. — Ние я спасихме.

И все пак тя е жива.

— Но ти не направи нищо. — Той стисна устни. Да се противопоставя на бог, не беше мъдро. Но се боеше от това, което ще бъде накаран да направи, ако се съгласи със съществото. Защото това щеше да бъде отплата за помощ, която не беше дадена.

Сигурен ли си? Гласът сега беше копринен, предизвиквайки го да го опровергае.

Беше ли сигурен? Даника беше помогнала с нейното странно притискане на гърдите на Ашлин и с вдишването на живот в дробовете й. Рейес и Аерон също бяха свършили тяхната част. Мадокс я беше държал, беше я почистил и утешавал.

Какво можеше да е направило това същество? „Има ли значение?“ — помисли.

— Какво искаш да направя? — попита той примирен.

Последва доволно мъркане.

Кажи на приятелите си да посетят гробището Керепеши в полунощ. Няма да вземат оръжия. Няма да казват на никого какво правят. Ще дойдат сами и аз ще ги посетя. Ще им покажа точно кой съм.

— В полунощ ще бъдем заети другаде.

Твоето смъртно проклятие. Да, знам. Лушън и Рейес имат позволението ми да закъснеят.

— Но...

Без „но“. Полунощ. Невъоръжени.

Мадокс примигна. Това нямаше смисъл. Защо той настояваше мъжете да дойдат невъоръжени? Един бог би могъл да ги смаже независимо колко оръжия бяха окачили по телата си.

Ще им кажеш ли?

Очите му се присвиха. Или това не беше бог, а съществото искаше да ги вкара в засада. Вече смяташе Титаните за жестоки, така че не се съмняваше, че са способни на такова действие. Но и в двата случая беше обречен. Ако това беше бог, Мадокс щеше да бъде наказан, защото не можеше да се принуди да помоли приятелите си да влязат в потенциално опасна ситуация без оръжия. А ако това не беше бог, значи някой друг — нещо друго, имаше силата да нахлува в мислите му.

До него Ашлин размърда устни и се претърколи по гръб. Едната ѝ ръка беше върху очите, а другата беше свита върху корема ѝ. Скоро ще се събуди, осъзна той.

Ще им кажеш ли? — настоя гласът отново, вече твърде нетърпелив, твърде несигурен.

В този момент Мадокс разбра. Това не беше бог. Не можеше да е. Едно всемогъщо същество можеше просто да отнесе Повелителите на гробището. Едно всемогъщо същество не би издало и частица несигурност. Мадокс стисна зъби.

Не ме карай да питам отново!

— Разбира се, че ще им кажа — отвърна той и това не беше лъжа. Щеше да им каже просто не това, което съществото искаше да им каже.

Тогава до довечера — каза гласът, на практика бръмчейки от задоволство.

„Докато научим истината.“ Разбира се, Мадокс не изказа мисълта гласно. Когато не последва отговор, нито реакция, той се ухили бавно. Съществото можеше да насили думите си в ума му, но не можеше да чуе мислите му. Добре. Много, много добре.

Потокът сила внезапно изчезна от въздуха.

В ума на Мадокс се завъртяха възможности. Вероятно съществото можеше да чуе разговор от разстояние. Вероятно като Мадокс и останалите говорещият беше безсмъртен със специални способности.

Безсмъртен Ловец?

Внимателно, за да не смути Ашлин, Мадокс изпълзя от леглото и тръгна из крепостта, докато не намери Лушън. Воинът седеше на дивана в стаята за развлечения сам, мълчалив и с чаша скоч в ръката.

Мадокс каза на приятеля си какво се беше случило и Лушън пребледня. Дори белезите му побеляха.

— Ловци. Титани. Жени. Сега неизвестни същества с неопределени сили? Кога ще свърши това?

Мадокс прокара ръка през косата си.

— Изглежда всяка минута се надига нещо ново.

И като си помислиш, че едва вчера Мадокс се оплакваше от монотонността на живота.

— Остават ни поне няколко часа, за да решим какво да правим. Трябва да помисля, преди да кажем на другите. Твърде много неща се случиха наведнъж, твърде много промени.

Мадокс кимна.

— Знаеш къде да ме намериш, когато ти потрябвам.

Той се върна в стаята си, доволен от отлагането. Не беше готов да остави Ашлин.

Тя лежеше точно там, където я беше оставил, като видение в голата му стая. Покатери се до нея, като без да иска избута матрака.

— Мадокс — прошепна тя.

Тази единствена дума беше произнесена сънено — стон, подпалващ кръвта му така сигурно, както щеше да го направи ласка от нейните нежни пръсти. С подновеното му желание Насилие отново се появи, а настроението му беше мрачно и гладно. Нуждаеше се... от нещо. Кръв? Болка? Писъци? Мадокс не знаеше и не можеше да каже. „Ще се контролирам. Няма да нараня тази жена.“

Ашлин потри буза в страната му и измърка като доволно коте.

— Мадокс?

Насилие измърка в отговор.

Мадокс стисна чаршафите. Хладната материя се разкъса от допира му. Какво се опитваше да го принуди да направи Насилие? Желанията му бяха неясни. По кожата на Мадокс изби пот. Стисна челюсти толкова здраво, че усети как сухожилията по врата му се напрягат.

— Мадокс? — повтори Ашлин. Този път звучеше загрижено. Тя се надигна. Възхитителните ѝ букли с цвят на пчелен мед се спускаха по раменете ѝ. Слънчеви лъчи струяха от прозореца и я къпеха в ярък кехлибарен ореол. Тя го изглежда изпитателно. — Какво има?

Той не можа да отговори. Не можеше да говори от буцата, заседнала в гърлото му.

С видимо усиливаща се тревога, тя се наведе и бръкна под тениската му, прокарвайки длан по голите му гърди. Докосването беше ободряващо и поглъщащо. Между тях винаги имаше такава енергия. Той никога не беше усещал нищо подобно.

На духа също му харесваше, осъзна той. Насилие изрева не с гняв, а от възбуда. Още! Неясните му копнежи от преди малко се надигнаха отново и най-после се разкриха. Удоволствие и страст. Екстаз и силен копнеж.

— Как се чувстваш? — попита Мадокс, а буцата в гърлото му изчезна. Беше удивително да копнее за нещо, за някого, без да чувства дълбок подтик да наранява.

— По-добре.

— Радвам се. — Той не помръдна дълго, наслаждавайки се на усещането, което Ашлин предизвикваше у него, докато галеше гърдите му. Меко и сладко, като еротичен сън, който Мадокс не искаше да свършва. Той вибрираше, а може би духът вибрираше. „Опасно.“ Щеше да я съблече и да я обладае съвсем скоро, ако не я спреше.

— Лицето ти изглежда по-добре — каза тя. — Не толкова пребито.

— Оздравявам бързо. Ела! — Той се изтърколи от леглото и протегна ръка.

Светлокафявият ѝ поглед премина от лицето до ръката му, после обратно до лицето му, търсейки някакъв отговор.

— Ти променяш настроенятия си по-бързо от всеки, когото съм срещала — оплака се тя, но колебливо протегна ръка, сякаш не можеше да се спре. Пръстите им се сплетоха.

Още една тръпка.

Очевидно тя я почувства също, защото ахна при контакта.

Треперейки от желание да я има, той я издърпа на краката ѝ. Тя залитна и стисна ръката му.

— Къде отиваме?

В рая, ако станеше неговото.

— Под душа. — Той не изчака отговора ѝ, а я подкара към банята.

Изненадващо, но тя не протестира.

— Сигурно изглеждам ужасно. — Тя приглади с ръка косата си и направи гримаса. — Уф! Прическа на възглавница.

— Ти не може да изглеждаш ужасно.

Бузите ѝ се изчервиха.

— Напротив, може. Просто... не знам. Не ме гледай, докато се мия!

— Опитах се да не те гледам. Повярвай ми! — Но очите му винаги я търсеха притеглени от сила, много по-мощна от неговата.

Стигнаха до банята и той я пусна. Изпълни го остро чувство на загуба. „Почти е време. Само още малко.“

С гръб към нея той отвори кранчетата на ваната. Първоначално потече студена вода, която постепенно започна да се затопля. Скоро в банята се понесе пара, която се изви към тавана, а после се кондензира и започна да пада като фини капки дъжд.

Той се стегна и се обърна с лице към Ашлин.

— Съжалявам за стаята ти. Аз... ъ... ще почистя по-късно — каза тя, гледайки в босите си крака. Ноктите ѝ не бяха лакирани, но пръстите ѝ бяха прелестни с квадратни върхове.

— Аз ще почистя — каза ѝ той дрезгаво.

Погледът ѝ срещна неговия.

— Не, предпочитам да не го правиш. Достатъчно се срамувам. Искам да кажа, аз повърнах пред теб. Няколко пъти. Може би дори върху теб. Всичко... о, Боже, това е унижително. Всичко, което е върху пода, е моя отговорност.

— Вината е моя. Както и стаята. Аз ще почистя. — Не му харесваше представата тя да върши физическа работа. Искаше я в леглото. Спокойна. И гола. Да, гола. Може би не точно отпусната, в такъв случай. Мадокс си представи как тя го ближе и хапе.

Членът му потрепна в отговор.

— Свали си дрехите! — гласът му беше по-суров, отколкото възнамеряваше.

Тя примигна към него. Миглите ѝ хвърляха сенки върху бузите ѝ.

— К-какво?

— Свали си дрехите!

— Сега ли? — изписка тя.

Веждите му се сбърчиха.

— С дрехи ли се къпеш обикновено?

— Не, но обикновено се къпя сама.

— Не и днес. — Той имаше чувството, че е чакал цяла вечност този момент. Ашлин. Гола. И негова. Готова да му позволи да прави каквото му харесва. Извивките ѝ молеха да бъдат изследвани.

— Защо не днес? — попита тя. Думите бяха дрезгави и умоляващи.

— Защото — упорит, той скръсти ръце на гърдите си.

— Мадокс!...

— Ашлин! Свали си дрехите! Мръсни са.

Зад него водата продължаваше да плющи по белите плочки. Пред него Ашлин продължаваше да го гледа втренчено, сякаш смутена.

— Не — каза тя. Отстъпи назад към изхода. Една стъпка, две.

Мадокс се наведе напред и носът му доближи нейния. Но не я целуна. Не я докосна. Просто се пресегна зад нея и затвори вратата, блокирайки изхода ѝ.

Мекото щракване отекна от стените и тя преглътна. Пребледня.

Той въздъхна. Не искаше да я плаши. Искаше я възбудена.

— Не се плаши!

— Не... не се плаша.

Той не ѝ вярваше. Не знаеше какви мисли се въртят в главата ѝ. Не знаеше защо се съпротивлява срещу нещо, което изглежда искаше само преди минути. Затова каза:

— Как се чувстваш? Излъга ли ме, когато ми каза, че си по-добре?

Да излъже или не, мислеше Ашлин. Ако му кажеше, че още е болна, той щеше да я остави и да ѝ позволи да се изкъпе сама. Ако му кажеше, че наистина е оздравяла, щеше да настоява да я гледа как се съблича. Нещо, което тя не беше правила за никой мъж, още повече непознат. И при това безсмъртен.

„Той вече не е точно непознат. Той те държеше в ръцете си и спа до теб, грижеше се за теб.“ Всичко това беше вярно, но тя не знаеше почти нищо за него. Какво харесва и какво не, не знаеше историята на връзките му, която сигурно беше прекалено обширна, като се имаше предвид колко беше стар. Тя не знаеше дали той иска просто да бъде с нея днес или нещо повече.

Тя беше чувала толкова много пъти на десетки езици мъже да казват на някоя жена това, която тя искаше да чуе, а по-късно да я

изоставят. Беше ги чувала да мамят, равнодушни към чувствата на партньорката, която ги чакаше у дома. Беше чувала красиви лъжи и дори натрапчива сила.

Как щеше да се държи с тялото ѝ обладаният от демон Мадокс? Как щеше да се държи с нея, щом свършеше любовенето?

Колкото и плашеща да изглеждаше перспективата да бъде с него обаче, тя трябваше да признае, че беше и вълнуваща. Възбуждаща. В очите на Мадокс имаше силно желание, като виолетов огън, толкова бурен, колкото и парещ.

Никой никога не я беше гледал така.

Тя беше странното момиче, изродът. Лудото момиче, което не можеше да проведе нормален разговор, защото беше твърде заета да слуша как говорят други хора. „Рискувай, Дароу! Осмели се да живееш поне веднъж! Знаеш, че го искаш.“

Тя погледна Мадокс. Парата се виеше около него, придавайки му призрачна аура. Лицето му беше грубо, но сексапилно. Косата му беше накълцана на черни кичури, които падаха до брадичката му. Ашлин винаги беше искала да има мъж, връзка. Беше любопитна да разбере какво представлява страстта, за която беше чувала толкова много. Но също така искаше мъж, който щеше да я обича и който нямаше да я остави, когато страстта прегореше.

— Как се чувстваш, Ашлин? — повтори Мадокс.

Всяко частица от тялото ѝ се протегна към него, умолявайки за внимание.

— Добре — най-накрая призна тя. — Чувствам се добре. Не те излъгах.

— Тогава защо стоиш там? Събличай се!

— Не ми заповядвай! — Ако му позволише сега да ѝ нарежда, винаги щеше да ѝ нарежда. „Винаги ли? Колко дълго ще останеш?“

Той замълча за миг.

— Моля те!

„Наистина ли ще го направиш?“

Да. Наистина. Той не я обичаше и тя не беше сигурна как ще се държи с нея след това, но щеше да го направи. Искеше го още от самото начало.

Ръката ѝ трепереше, когато тя посегна към ципа на розовото яке. Но откри, че вече не носи якето. Нито пък пуловера. Сигурно Мадокс

ги беше свалил, докато тя спеше. Бузите ѝ пламнаха, когато сви пръсти около ръба на тениската си. Вдигна материята през глава и я захвърли, като остана само по бял потник, сутиен и дънки.

Мадокс кимна одобрително.

— Толкова много пластове. Още! Махни още! Моля те!

Тя постави ръце в края на потника. Спря.

— Нервна съм — призна тя.

Той вдигна въпросително веждата си.

— Защо?

— Ами ако... ами ако не харесаш това, което видиш?

— Ще го харесам — каза той дрезгаво.

Толкова примитивен тон. Тя потрепери. Беше я уплашил в гората. Сега подхранваше пламъците на желанието ѝ.

— Как може да си сигурен?

Погледът му премина през нея разгорещено.

— Харесва ми това, което виждам сега. Онова, което е отдолу, ще бъде още по-хубаво.

Ашлин не беше сигурна. Тя не тренираше, не спазваше диети. Не беше имало нужда. Когато не пътуваше по работа на Института, беше доволна да си седи у дома, да гледа телевизия, да чете списания и да играе в интернет. Това не бяха дейности, които извайваха тяло, за което мъжете копнеят.

Бедрата ѝ бяха малко по-широки, отколкото повечето признаваха, че харесват, коремът ѝ беше малко по-закръглен. С какви жени беше свикнал Мадокс? Той все пак беше безсмъртен и вероятно беше спал с хиляди красиви жени.

Юмруците ѝ се свиха. Колкото и нерационална да изглеждаше, мисълта, че той е бил с друга, я вбеси.

— Ашлин — каза Мадокс, откъсвайки я от мислите ѝ.

— Какво?

— Концентрирай се върху задачата! — каза той сухо.

Устните ѝ се извиха в усмивка.

— Извинявай! Разсеях се. — Трябваше да се научи да контролира мислите си, след като тишината вече беше част от живота ѝ.

— Нека ти помогна! Моля те!

Всеки път, когато той изрече думите „моля те“, тя се разтапяше и изгаряше от желание да му даде всичко, което той искаше и дори повече. Тя кимна.

Постави ръце върху нейните и отново се появи тръпката, която винаги последваше докосването му. Този път тя я очакваше, но не беше подготвена за ефекта ѝ. За набъбналите зърна и топлината между краката ѝ.

Той не изчака позволение, а сграбчи потника и го вдигна.

— Чакай! — каза тя.

Той незабавно спря движението.

— Трябва да те подготвя. — Той щеше да види бельото ѝ. Още една унизителна тема. То беше от прост бял памук. Бабешко облекло, беше чула от един мъж. Тя никога не носеше секси дрехи, дори бельо, докато беше на работа. Просто не беше практично. — Наистина имам секси бельо, кълна се, но не го нося точно сега.

— И се предполага, че това ще ме отврати ли? — попита Мадокс, звучейки искрено объркан. — Това, че не носиш секси бельо?

— Не знам. — Тя задъвка долната си устна. — Може би. Отвратен ли си?

— Ашлин, за мен няма значение какво носиш. То няма да остане на теб още дълго. Готова ли си вече? — попита той.

Тя преглътна и кимна.

Той дръпна потника през главата ѝ и го хвърли на пода до тениската ѝ. Тя потрепери.

— Ее?

— Е?

— Грозно ли е? — попита тя.

— Прекрасно — отвърна Мадокс. Той пое въздух (благоговейно?) и кръвта ѝ пламна. Мадокс протегна трепереща ръка и проследи памука, който покриваше зърната ѝ. Въпреки че вече бяха доста твърди, те се напрегнаха още.

Ашлин изстена.

Той прокара пръсти надолу по корема ѝ и сграбчи колана на дънките ѝ. С едно извъртане на китката те бяха разкопчани, а тя можеше да усети горещината на кожата му чак до костите си.

Той плъзна дънките надолу по бедрата и колената ѝ и те паднаха на пода.

— Измъкни се от тях!

С треперещи крака тя изпълни нареждането. Погледът му се спря върху белите ѝ памучни гащи. Тя се помъчи да спре подтика да ги покрие, като отново ѝ се прииска той да можеше да я види в нещо секси.

— Знам, че мъжете обичат игрите — каза му тя, опитвайки се нервно да запълни тишината. Колко пъти ги беше слушала да се хвалят на приятелите си? — У дома имам костюми на ченге, на момиче от харем и на зайчето на Плейбой. — Не че някога ги беше използвала. Но ѝ харесваше да ги има за всеки случай.

— Много хубаво. — Мадокс не изглеждаше впечатлен.

— Вероятно мога, не знам, да ти ги покажа някой път.

— Свали сутиена и бикините! — Изражението му беше разочаровашо празно, когато се изправи.

Може би наистина не го интересуваше какво носи тя.

Докато я чакаше да се подчини, той се пресегна назад и издърпа тениската през главата си. Тя ахна от изненада и наслада и забрави колко грозни бяха бикините ѝ. Тя не ги свали, не свали и сутиена. Беше твърде заета да гледа.

Мадокс беше абсолютно великолепен. Коричките вече бяха изчезнали, оставяйки само бледи червени линии. Бронзовите му мускули предлагаха пир за очите ѝ. Той имаше малък пъп и смътна пъточка от черни косми, която се скриваше под колана на панталоните му.

Без да откъсва поглед от лицето ѝ, той разкопча панталоните си и ги избута по цялата дължина на краката си, докато и те не се превърнаха в купчинка на пода.

Не носеше никакво бельо.

Очите ѝ се разшириха и устата ѝ пресъхна. Членът му беше огромен. Дълъг, дебел и страхотно възбуден. Беше виждала мъжки пениси в книги, в интернет сайтове, които не трябваше да посещава, и във филми, които не трябваше да гледа, но никога лично. Никога така. Тестисите му бяха стегнати и обградени от груби тъмни косми.

— Вярвам, че ти дадох определена задача — каза той, погледът му беше насочен между краката ѝ, което я накара да потрепери възхитително.

Копнежът я заля по-силно от всякога. Погълна я желанието да докосва и да бъде докосвана, да вкусва и да бъде вкусвана. Остра болка туптеше в нея.

— Наистина ли ще правим секс? — попита тя без дъх и с надежда.

— О, да — отвърна той, приближавайки я. — О, да, прекрасна, ще правим.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадокс хвана Ашлин под мишниците и я вдигна от пода. Разкъса сутиена ѝ със зъби. Материята се разпра лесно и разкри най-сексапилния чифт гърди, който някога беше виждал.

Бяха малко по-пълни от шепа и имаха розови зърна, които умоляваха да бъдат вкусени. Той не можеше да се сдържа нито миг повече. Всичко в него пицеше от нуждата от контакт. Повече от отчаяно.

Той засмука едната твърда пъпка в уста, обграждайки я с горещо и влажно напрежение. Ашлин изстена. Тя отметна глава назад и се изви към него в безмълвна молба за още. Мадокс остави езика си да се стрелка напред-назад известно време, после опита и другото зърно, отдавайки му същото внимание.

Кръвта му се сгорещи още, но той я вдигна отново на крака и я бутна към мивката. Без да каже и дума, той ѝ подаде четката за зъби, която беше приготвил за нея по-рано и взе своята. Искаше да е съвършен за нея.

Тя изглеждаше замаяна и трепереща, докато се взираше в четката объркано. Бузите ѝ бавно порозовяха от смущение. Защо? Те измиха зъбите си в мълчание. След това Ашлин застана пред огледалото, стискайки мивката, сякаш не знаеше какво да прави и се боеше да попита.

— Сваляй! — каза той, заципал върха на бикините ѝ. — Моля те!

Тя изглеждаше нервна, когато ги смъкна по бедрата си и ги събу.

Богове! Той едва не се срина на пода в хленчеца, благодарна купчина. Малък триъгълник от косми с цвят на пчелен мен и възхитително заоблени бедра. Ноздрите му потрепваха от красотата ѝ, когато отново я вдигна. Но този път я постави права във ваната и дръпна завесата около тях. Тя ахна, когато душът я заля, и изстена в екстаз, когато горещината обви кожата ѝ. Искаше му се той да е причинил този стон.

Скоро, обеща си той отново. Скоро.

Той влезе във ваната зад нея. Тя вече беше мокра, а косата ѝ покриваше елегантната извивка на гърба ѝ. Задникът ѝ беше съвършено извит и достатъчно пълен, за да прелее в ръцете му. Това му харесваше, харесваше му, че тя не е кожа и кости.

— Толкова прекрасна — каза той, но внезапно го изпълни съмнение. Трябваше ли да я обърне към себе си, или да я задържи така? Трябваше ли да я положи да легне, или да я остави да стои? Първият му душ с жена, а той не беше съвсем сигурен за най-добрия начин как да го направи.

„Моя е. Ще правя... всичко!“

Когато инстинктът и хилядите години фантазии поеха контрола, той не остави дори намек за разстояние между тях и потри ерекцията си в цепката на задника ѝ. Тя ахна разтреперана. Мадокс се пресегна покрай нея и взе сапуна с аромат на бор, който използваше всяка сутрин, за да отмие ефекта от полунощните му изпитания.

Ашлин опита да се завърти с лице към него, но той я задържа на място, като постави брадичката си върху главата ѝ. В началото тя се стегна. Но постепенно се отпусна до него. Той вече беше на ръба и не искаше да се насилва твърде много. Все още. И без това едва удържаше духа, който изглежда искаше да изскочи от тялото му и да я докосне сам.

— Създадена си за секс, нали? — измърка той в ухото ѝ и погали нежната ушна мида с езика си.

— Предполагам, че ще разберем — отвърна тя с треперещ глас.

Тя наистина беше създадена за него. По-съвършена Стръв нямаше как да бъде избрана. Ако беше пратена да го разсее, успяваше. Ако беше пратена да научи повече за него и за приятелите му, е, успяваше и в това. Беше ѝ казал повече, отколкото някога беше казвал на някого.

Ако беше изпратена да го накаже, е, беше направила и това. Никога не се беше чувствал по-засрамен от себе си. Трябваше да е навсякъде, но не и тук, трябваше да прави каквото и да е друго. Вместо това той беше тук. Щеше да прави любов с Ашлин. И не се интересуваше от последиците.

Все още обгърнал раменете ѝ, той насапуниса дланите си. Остави сапуна и започна бавно, наистина бавно да го втрива в кожата ѝ

от глава до пети. Сапунисаните му пръсти запълзяха около зърната ѝ, по меката извивка на бедрата ѝ и около сладката закръгленост на корема ѝ.

Тя отново изстена нетърпеливо и стонът ѝ този път беше само за него. Тя сгуши глава на рамото му в открита покана — действие, което казваше: „Прави с мен каквото искаш!“

— Харесва ли ти някой да те къпе? — попита той.

— Да.

— Още ли си мръсна?

— Да.

— Къде?

— Навсякъде — беше дрезгавият отговор.

Той едва не се усмихна. Едва. Желанието му беше твърде мрачно за хумор. Но смесени с мрака бяха чудо и благоговение.

Докосването му, докато сапунисваше ръцете ѝ, беше по-грубо, отколкото възнамеряваше. Тя изглежда не възразяваше. Видя, че затваря и гризе долната си устна. Въздишаше леко на всеки няколко секунди.

— Къпала ли си се с мъж преди? — Той се отпусна на колене със сапуна в ръка.

Тя застина и прошепна:

— Не.

Беше доволен. Щяха заедно да открият това удоволствие. Дори преди демонът да стане част от него, той не показваше много нежност към жените. Дори тогава ги обладаваше бързо. Те бяха приятно удобство, нищо повече. Нещо, което искаше, но от което не се нуждаеше постоянно.

След проклятието привързаността стана още по-немислима. Винаги се беше страхувал, че духът ще се прояви, ако се задържи за повече време с някоя жена. Едва след като беше прокълнат, той осъзна колко безценно е времето и как е трябвало да се наслаждава на живота си, когато беше имал възможност.

Мадокс никога не се беше чувствал по-уплашен от духа, отколкото в този момент, но не позволи това да го спре да се задържи и да вкуси. Да се наслади. Той беше твърде груб, твърде суров за повечето жени, но се закле, че няма да бъде такъв с Ашлин.

„Ще се контролирам, каквото и да ми струва. Ще контролирам духа.“ Той целуна извивката под кръста ѝ, после прокара език нагоре по гръбнака ѝ.

— Ммм — въздъхна тя. — Ха-харесва ми това.

На него също му харесваше.

Харесваше му всичко в нея.

След като насапуниса бедрата и прасците ѝ, и захапа вътрешната страна на бузата си, за да не захапе нея, той отми пяната от ръцете си. Неспособен да устои и един миг повече, той постави два пръста в центъра на горещината ѝ.

— О! О! — Тя подскочи от еротичното му докосване, но бързо се облегна отново на него, разтваряйки крака по-широко, мълчаливо молейки за още.

Пяната беше хлъзгава, а сега и Ашлин беше такава. Той я погали и нежно стисна подутата ѝ сърцевина. Разтърси я тръпка.

— Харесва ли ти това? — попита той. Напрежението го разкъсваше.

Вземи я! Вземи я сега!

— Обожавам го. Обожавам го — пропя тя.

Той притисна дълбоко, толкова дълбоко, колкото можеше. Тя извика неговото име.

— Стегната — каза той през стиснати зъби. Стори му се, че усети... Не, със сигурност, не. — Гореща.

— Хубаво е. Толкова е хубаво.

Всеки момент щеше да бъде погълнат от пламъци, по-горещи от тези, които го къпеха в ада. Той трепереше повече от преди. Беше твърд, болезнено твърд. Беше на позиция и готов да нападне.

Ако реагираше така силно само като я изпълни с пръстите си, какво щеше да направи, когато я изпълнеше с члена си?

„Не спирай! Не може да спреш!“ Стискайки зъби, той пъкна още един пръст в нея, разтваряйки я... и точно тогава вече не можеше да отрича бариерата, която я бележеше като девствена. Гримаса на учудване се изписа на лицето му. Главата му се наклони настрана и той откри, че се е вторачил между краката ѝ объркано.

Девствена? Със сигурност не. Тя беше възрастна жена. Но бариерата не можеше да бъде пренебрегната.

Той се оттегли от нея и се изправи. Не я докосна повече, само я оглеждаше от горе до долу. И тя трепереше също като него.

Хиляди мисли се премятаха в трескавия му ум. Как би могла толкова красива жена все още да е девствена? И защо Ловците биха пратили неопитна жена да го изкуши?

Нямаше да знае как.

Защо боговете биха пратили девственица, за да го накажат? Нямаше ли така просто да накаже девственицата?

Очевидно объркана от внезапното му отдръпване, Ашлин изви глава, докато очите ѝ срещнаха неговите. Удоволствие и болка се бореха за надмощие.

— Нещо лошо ли направих?

Той поклати глава. Още не беше готов да говори. Чувството на притежание пламтеше във всяка негова клетка. Никой мъж не беше прониквал в нея. Никой мъж не беше вкусвал сладостта ѝ.

— Тогава защо спря? — Тя се обърна към него и той видя, че зърната ѝ бяха твърди, розови и мокри. Те сякаш го умоляваха.

Щеше да отнеме девствеността ѝ, а дори не я беше целунал, осъзна той. Всяка жена, дори Стръв, дори божествено наказание, заслужаваше нещо по-добро. А точно сега той не вярваше, че тя е някое от тези неща.

Но беше в гората онази нощ и четирима Ловци я преследваха. Двете ситуации бяха свързани, той беше сигурен, но сега мислеше... какво? Може ли Ашлин да е била тяхната мишена?

Ако беше така, защо? Тя не държеше демон в себе си, той щеше да го усети. Нали? Вече не знаеше. Не знаеше нищо друго, освен че иска тази жена с всяка фибра на тялото си. Искаше я от първия миг, в който я беше видял. Нещо в нея го беше развълнувало дълбоко. Беше развълнувало дори духа.

— Мадокс?

Отчаяно искаше да отнеме девствеността ѝ, но нямаше да го направи. Не и днес. Само преди няколко часа тя беше болна. Не и когато не беше сигурен как би реагирал да е вътре в нея и да ѝ е първият. За него тя също щеше да е първата. Никога не беше отнемал девственост преди. Трябваше да намери най-добрия начин да го направи. Най-добрия начин да задържи Насилие затворен. Духът би се

насладил да причини на Ашлин дори моментна болка. Нали? Можеше да се наложи да се окове.

Но сега...

Той я облегна на студените плочки. Големите ѝ красиви кафяви очи се разшириха. Устните му още не бяха заздравели напълно, но той я целуна. Устните ѝ се отвориха от изненада, после се разшириха с нетърпение, приветствайки езика му. Той го вкара вътре, а после промени позицията на устните си, за да навлезе по-дълбоко, да вземе повече и да ѝ даде толкова, колкото тя искаше. Вкусът ѝ, ментов и женствен, го измъчваше.

Между тях отново премина искра.

Тя ахна и той погълна звука. Гърдите му се притиснаха към нейните. Зърната ѝ бяха толкова твърди, че прободоха кожата му. Усещаше обезумелите удари на сърцето ѝ.

Той сви колене, притисна се, потривайки ерекцията си в нея. Тя отново ахна. Потрепери. Ръцете ѝ се вплетоха в косата му, стискаха и го придърпваха по-близо. Зъбите им се удариха. Целувката продължи... не спря... продължи вечно... целувка от магия, мечти и огън.

Да, огън. Имаше твърде много огън. Нажежен до бяло. Разтопяващ. Ад вътре в него. Той ухапа долната ѝ устна. Сега не можеше да се спре, дори да искаше, а вече не искаше. Капка кръв се стече по езика му. Той се наслади на металния вкус.

Хубаво, толкова хубаво.

Тя изстена и също го ухапа, отвързвайки на мрака на страстта му със страст, която го изненада. „Нежно, спокойно!“ Той хвана бузите ѝ и нежно и спокойно обърна главата ѝ настрани. Опитът му да прокара пътя си с език и леки ухапвания надолу по шията ѝ едва не го погуби. Кожата ѝ беше като наркотик и едно опитване го призоваваше да вземе още, да направи повече. Да изпита всичко.

Тя се изви към него, после се отдръпна, все още дишайки тежко и отново се изви към него. Възбуденият му член му пулсираше между краката ѝ, отчаяно жадувайки да навлезе в нея.

Не. Още не. „Тя е невинна, забрави ли? Невинна е.“

Зъбите ѝ потънаха в рамото му и той едва не свърши. Едва не се изпразни на мига. Тя беше дива, обезумяла за освобождение. Пръстите

й се преместиха на гърба му, стискаха и мачкаха. Ноктите й белязаха кожата му.

Той не мислеше, че тя е наясно с действията си. Главата й се мяташе и очите й бяха затворени.

— Ще те накарам да свършиш — каза й той, борейки се за собствения си контрол.

— Да. Да свърша. — Тя го пусна и стисна зърната на гърдите си с пръстите си.

Никога не беше виждал по-еротична гледка.

— Само ме докосвай! — заповяда тя дрезгаво. — Не спирай да ме докосваш!

— Да. Нужен ми е... един миг — той обви ръка около члена си с пълното съзнание, че в противен случай би положил Ашлин на пода и би я обладал на мига. Той прокара ръка напред и назад веднъж, два пъти. Издиша тежко.

— Мадокс! Побързай!

— С ръка или с уста — попита той едва чуто. Водата падаше по нея и се плъзгаше по корема й, предизвиквайки го да я последва и да пие.

— К-какво? — Тя отвори очи, погледна го и погледна себе си. Когато осъзна какво прави с ръцете си, тя ги отпусна отстрани и се изчерви.

— С ръце ли да те докосна или с уста? — Той продължаваше да движи ръката си по цялата дължина на члена си, жадувайки това да е нейната ръка. Или уста. Тялото й.

— С ръце.

Той не знаеше много за хората, но разпозна истинското й желание. Тя би предпочела устата му. Той също го искаше. Желанието вероятно я смущаваше. Е, той щеше да се справи с това скоро.

Отпусна се на колене за втори път.

— Какво правиш? — прошепна тя скандализирана. Но в гласа й се чуваха нотки на възбуда.

Вместо да отговори, той я облиза там, където тя се нуждаеше от допира му най-силно. Беше нещо, което той искаше да направи на жена от години, но не се беше осмелил да рискува, твърде уплашен от реакцията на Насилие. В този момент Мадокс беше прекалено увлечен, за да бъде уплашен и внезапно се зарадва, че беше изчакал. Ашлин

имаше вкус на чиста, невинна жена. Имаше вкус на мед. Страст и жар. Опияняваща. Пристрастяваща. Негова.

— С устни — каза задъхана тя. — С устни. Размислих.

Той я облиза отново и коремът ѝ потрепери. Тя долепи длани на ръба на ваната зад себе си, за да се повдигне. Бедрата ѝ се извиха напред в опит да осигурят повече достъп за езика му. Той се възползва. Разтваряйки я с една ръка и нежно галейки члена си с другата, той засмука горещия ѝ център. Тя изстена. Олюля се. Сгърчи се.

— Още? — попита той.

— Още. Да. Моля!

Ашлин беше близо, толкова близо. Той можеше да усети как тя се стреми към освобождението, можеше да вкуси изобилието от сладост. „Захапи!“ Поривът го уплаши. Мадокс спря да се движи. Ашлин извика от безсилие и тогава той стисна зъби в болезнена възбуда.

Капки вода падаха от клепачите върху брадичката му. Той искаше да ги избърше, за да вижда Ашлин по-ясно, но не искаше да помръдне нито една от ръцете си. Въздухът гореше гърлото и дробовете му.

— Кажи, че ме искаш! — „Докато се успокоя.“

— Искam те — направо изкрещя Ашлин. Тя се взря в него, сякаш не можеше да повярва, че водят този разговор тук и сега.

— Кажи, че се нуждаеш от мен!

— Нуждая се от теб.

— Кажи, че никога няма да ме предадеш!

— Никога няма да те предам.

Поне не се поколеба. Нещо в него омекна и се стопи.

— Къде искаш да бъдеш? — попита той, а думите му бяха почти молба. „Нуждаеш се от мен толкова, колкото и аз от теб.“

Може би беше от водата. Може би беше от парата. Очите ѝ сякаш се замъглиха и върху лицето ѝ падна завеса от уязвимост.

— С теб — отвърна тя. — Само с теб.

Мъж и дух бяха изумени от магията на думите ѝ. Смирени. Мадокс отново зарови лице между краката ѝ. Езикът му проникна по-дълбоко от преди. Тя въздъхна в екстаз и един от краката ѝ обгърна гърба му. Петата ѝ се заби в рамото му, но той не възразяваше. Дори му хареса.

Сладка течност се стече по гърлото му, когато я гризна. Вече не можеше да се спре. Беше безпомощен в действията си. Не искаше да я нарани и дори духът не искаше. За първи път в хармония и двамата искаха само да й доставят удоволствие.

Тя стигна до ръба. И падна. Оргазмът разтърси цялото ѝ тяло. Той усети как тя се стегна, задържайки езика му в плен в тези порти на рая. И когато Ашлин извика името му, той свърши.

Горещо семе бликна от него във ваната. Тялото му се сгърчи. Никога не беше усещал нещо толкова силно. Нищо толкова свършено.

Минаха секунди (минути? часове?). В тази безвременна вечност той изпита чисто удоволствие. Не беше управляван от Насилие. Беше просто мъж, който копнееше за тази жена. В свят, в който светлината винаги стъпкваше мрака и доброто винаги побеждаваше злото.

Само ако можеше...

Когато отвори очи, той отново беше Мадокс. Отново беше мъж, управляван от мрака, живеещ в свят, в който полунощ винаги триумфираше и злото се смееше в лицето на доброто.

Все още беше на колене. Ашлин все още беше пред него. Чуваше дрезгавото ѝ дишане и осъзна, че и той диша тежко. Изправи се и смутено забеляза, че краката му не са спрели да треперят.

Нито пък тези на Ашлин. Клепачите ѝ бяха затворени, а миглите ѝ бяха като мокри шипове. Обкръжаваше я блажена аура, но той не можеше да разкара внезапната мисъл, че беше твърде груб, че можеше да е по-нежен. Че трябваше да се опита по-силно.

— Моля те, погледни ме! — каза той.

Миглите ѝ трепнаха като крила на пеперуди и се отвориха. Кехлибарените ѝ очи се взряха в него и тя прехапа долната си устна с несигурно изражение.

— Да?

— Нараних ли те? — И по-лошото: — Съжаляваш ли?

— Не и не. — Тя му се усмихна с онази нейна сияйна усмивка като слънчева светлина в сумрачните недра на нощта.

— Как така още си девствена? — попита той зашеметен.

Усмивката ѝ бавно избледня. Срам замъгли очите ѝ и кехлибарът потъмня до кипяща черна буря.

— Не искам да говоря за това.

— Моля те!

Тя се загледа в краката си, за да скрие вълнението и страстта.

— Не трябваше да ти казвам да молиш, вместо да настояваш. Неустойимо е.

Трябваше да запомни това.

— Може би трябваше да ти кажа по-рано, преди да... Но...

Стомахът му се сви. Искаше ли да чуе признанието ѝ, каквото и да беше? Да. Наистина ли? Не. Не сега. Той спря водата и притисна Ашлин до стената. Не можеше да предвиди реакцията на духа, когато разбере, че това сочно красиво създание е заговорничело срещу него.

— Ашлин...

— Не — каза тя с поклащане на главата. — Изслушай ме! Само обещавай да не ме намразиш и се опитай да разбереш, че не мога да го спра. — Пауза. Разтреперано вдишване. — Така. Ти не си единственият, обладан от нещо, което не можеш да контролираш. Аз чувам гласове. Когато застана на място, където се е провел разговор, мога да чуя всяка изречена дума, независимо колко време е минало. — Очите ѝ го отбягваха, докато говореше.

Мадокс слушаше потресен. Тя не беше признала, че има връзка с Ловци, нито с богове, не беше разкрила вендата срещу него. Беше признала, че чува гласове. Дълбоко в себе си той знаеше, че думите ѝ не са лъжа. Бяха твърде сложни и твърде лесно можеше да бъдат опровергани. Истинската Стръв щеше да използва нещо по-малко опровержимо. Още повече че това, което тя описваше, имаше смисъл и няколко части от снощния пъзел си дойдоха на мястото.

Което значеше, че тя се беше опитала да го защити по-рано. Не със скрити мотиви, а защото беше искала. Изпълни го удивление. Удивление и облекчение. И радост.

Сега разбираше защо тя не беше изпитала мъка, когато ѝ беше признал, че е убил онези мъже. Най-вероятно тя дори не ги познаваше. Той подозираше, че те са се надявали да я заловят и да използват способността ѝ в своя полза.

Пръстите го сърбяха за нож. Искаше да убие мъжете отново. „Успокой се!“ Те можеше да работят за нейния Институт, а тя просто да не го беше осъзнала. Не, това не можеше да е така. Те щяха да ѝ се покажат, защото бяха достатъчно близо, за да я чуят и видят.

— Защо се страхуваше, че ще те намразя? — попита той.

— Аз чувам тайни — прошепна тя. — Трудно е да се сприятеля. Хората, които знаят какво мога, не искат да имат нищо общо с мен, а хората, които не знаят, не могат да разберат как да се справят с мен.

Самотата в гласа ѝ го трогна дълбоко. И Мадокс я разбра. Но дори той не харесваше мисълта тя да знае — да чуе жестоките неща, които беше направил през годините.

— Какви мои тайни си чула? — Той се опита да запази самообладание, но не успя съвсем.

— Никакви. Кълна се. — Тя погледна към него с големи очи. — Когато съм с теб, светът е тих.

Беше го казала и преди. Той си спомни изражението на лицето ѝ, когато за първи път я беше доближил. Пълно блаженство. Беше се наслаждавала на тишината, точно както беше заявила. Знанието го смири и обърка, но под двете емоции имаше несъмнена гордост. Той ѝ беше помогнал. Той, който беше неспособен да се освободи от собственото си мъчение, някак беше освободил нея.

— Каза, че чуваш тайни. Какво чу за нас?

— Вече ти казах. Повечето хора в града ви смятат за ангели. Някои ви смятат за демони. Но всички благоговейт пред вас.

— И не правят планове за нападение?

— Не съм чула.

— Добре. — Той постави длани на кръста ѝ, вдигна я и я постави извън ваната. Застана до нея и извади кърпа от шкафчето. След като я уви около раменете на Ашлин, за да я стопли, той грабна една и за себе си.

— Добре? Това ли е всичко, което имаш да ми казваш? — попита тя.

— Да.

От изненада ченето ѝ увисна.

— Е, след като вече ти казах, искам да се обадя на шефа си и да му кажа, че съм добре.

Мадокс поклати глава.

— За съжаление това е невъзможно. Никой не трябва да знае, че си тук. Заради твоята сигурност и заради нашата.

— Но...

— Това не подлежи на обсъждане. Отговорът сега и винаги ще бъде не.

Тя отвори уста, за да спори, но само каза:

— Добре.

От тона ѝ разбра, че не е добре. Вероятно планираше да потърси телефон в мига, в който той си обърнеше гърба. Жени. За първи път разбра какво имаше предвид Парис, когато изричаше тази дума като проклятие. Въздъхна.

— Кълна ти се, Ашлин, това е най-добрият начин на действие за всички замесени.

Тя се извърна от него и подсуши ръцете си. Движенията ѝ бяха малко твърде бавни, твърде премерени, сякаш умът ѝ беше някъде далеч.

— Какво не е наред?

— Много неща. Трябва да се обадя на шефа си и ще го направя в мига, в който намеря телефон. Не можеш да ме спреш.

— Това е...

Сега тя отрязва него.

— И дори ти — един безсмъртен, вероятно мислиш, че съм странна, след това, което ти казах, така че не знам защо го отричаш.

Той избърса влагата от косата си и уви кърпата около врата си.

— Ти не си странна. Мисля, че си красива, умна, смела и най-важното — възхитителна.

Тя уви кърпата около тялото си, закривайки гледката.

— Наистина ли?

Тази силна несигурност вероятно ѝ беше внушена. Той се намръщи, решен да убие този, който беше размахал словесните юмруци.

— Наистина. — Мадокс постави ръце на раменете ѝ и я обърна. Погледите им се срещнаха. — Ако знаеше половината от нещата, които са се случили тук, ти... — той стисна устни. Проклятие, не трябваше да казва това.

— Имаш предвид, че има повече от намушкванията и възкресенията? — попита тя студено.

Много повече.

— Е, какво ще правим сега? — вдигна ръце тя.

Искаше му се да прекара остатъка от деня с нея, но знаеше, че не може. Все още имаше задължения и все още беше воин, чийто дом трябваше да бъде защитен сега повече от всякога. След като я отведе в

стаята, той се облече, вдигна от пода тениската, боксерките и анцуга и ѝ ги хвърли.

— Облечи това!

Тя изпусна всяка една от дрехите и трябваше да се наведе, за да ги вдигне. С всяко навеждане бялата кърпа се вдигаше нагоре по бедрата ѝ. Членът му се втвърди. Отново. Трябваше да е уморен, но не беше. Не и с Ашлин. Тя го възбуждаше въпреки... е, всичко.

— Трябва да свърша няколко неща — каза той повече, за да напомни на себе си, отколкото в отговор на въпроса ѝ.

— И ще ме вземеш с теб? — попита тя, стискайки вързопа.

— Да и не.

— Какво значи това?

Нямаше смисъл да лъже, предполагаше той. Тя щеше да разбере скоро.

— Ще те заключа с Даника, докато свърша някои... задачи. Така ще имаш компания и ще има някой, който да ме повика, ако отново ти стане лошо.

По лицето ѝ първо премина паника. После гняв. Веждите ѝ се вдигнаха и върхът на езика ѝ проследи външната страна на устните ѝ.

— Първо — няма нужда да ме заключваш. Казах, че ще остана. И второ — казваш ми, че Даника е заключена? Значи тя е затворничка? — последната дума излезе като писък.

— Да. — Перверзно се надяваше потвърждението да я ядоса още повече. Искаше да види езика отново.

— Но, Мадокс, ти ми каза, че съм първата жена, която си...

— Не съм я заключил аз. И не те излъгах. Сега без повече думи! Моля те! — Ако го помолеше да освободи Даника, той щеше да поиска да го направи. Щеше да поиска да тръгне срещу останалите и да изпълни молбата ѝ. — Облечи се или ще те измъкна от стаята гола!

Тя го изучаваше безмълвно. Безмълвно го умоляваше да... какво? Той не знаеше. Не каза нищо. Не можеше. Времето не беше негов приятел.

— Какво да бъде? Облечена или гола?

Тя му се намръщи и му предложи гърба си. Това беше първата ѝ истинска проява на раздразнение. Със сковани и нервни движения тя позволи на кърпата да падне на пода. Елегантно извит гръб, закръглен задник. Устата му пресъхна.

— Би трябвало да споря с теб за това, но няма. Знаеш ли защо?
— Не му даде време да отговори. — Не защото ти ми нареди, а защото искам да видя как е Даника.

Тя се облече бързо и той трябваше да е щастлив, че сочните извивки бяха скрити. Никой друг нямаше да може да я види. Никой друг нямаше да има възможността да се наслаждава на гледката. Но това значеше също, че той няма да ги вижда и че и той няма да им се наслаждава.

— Твърде са големи — каза тя, като се обърна към него.

Беше права. Дрехите ѝ висяха, но Мадокс смяташе, че изглежда възхитително. Знаеше какво има под тази материя. Знаеше какво ще докосне и че е само негово.

— Само това имам. Засега ще трябва да свършат работа.

Хрумна му една мисъл. Торин поръчваше неща, които се доставяха в пощенска кутия и Парис ги прибираще. Вероятно Мадокс можеше да го накара да поръча дрехи като тези, които беше виждал, докато гледаше един от глупавите филми на Парис. Изрязани. Може би високи токчета също така и бижута. И може би секси... как го беше нарекъл Парис? — бельо, което Ашлин искаше.

— Ще говорим по-късно — каза тя, крачейки до него. Не въпрос, забеляза той, а искане.

— Да — той се опита да не се усмихне. — Ще говорим.

— Ще отговориш на всичките ми въпроси. Без увъртане. — Тя го изгледа с присвити очи.

Вероятно.

— Най-добре се дръж прилично, докато ме няма. Помниш ли, че ти казах, че е опасно да ме вбесяваш?

— Защо? Ще ме напляскаш, ако съм лошо момиче ли?

Предизвикателният коментар го изненада. Богове, откъде се беше появил този малък фишек? Беше я виждал уплашена, шокирана, болна, възбудена, но не и огнена, каквато беше в този момент. Учудващо, но духът не избухна при нейното неподчинение. На Мадокс му се стори, че той може би... Не. Невъзможно.

Духът на Насилие не се усмихваше.

— Не искаш да знаеш какво ще направя — каза Мадокс, когато чу гласа духа, — затова не ме изкушавай!

Тя се вдигна на пръсти и топлият ѝ дъх погали ухото му. Твърдите върхове на зърната ѝ се отриха в гърдите му. Той зачака, неспособен да диша, докато очакваше следващия ѝ ход. Може да не знаеше откъде се е появил фишекът, но знаеше, че тя го възбужда.

— Може би ми харесва да те изкушавам — прошепна тя и ухапа ухото му. — Мисли за това, докато съм заключена!

И той щеше. О, да. Щеше да мисли.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ашлин зяпна нацепената врата, която току-що беше хлопната в лицето ѝ от Мадокс, който я затвори в друга стая. Друг затвор. О! Този мъж беше вбесяващ. Нежно и диво я беше задоволил по начин, който трябваше да я засрами (беше се срамувала до първото чудесно погалване на горещия му език), а после отново беше станал воин — твърд и суров, и решителен.

Но тя все още го желаше.

Беше заплашил да я заключи с друга невинна жена — жена, която вече беше заключил. Срамно поведение със сигурност.

Но тя все още го желаше. Дори беше ухапала ухото му и се беше опитала да го изкуши да довършат това, което бяха започнали под душа. Но той беше устоял, беше я придружил по коридора до тази стая, където я беше захвърлил без целувка или друга дума.

А тя все още глупаво го желаше.

Искаше той да я държи, да я прегръща така, както тя винаги си беше мечтала, че някой ще я прегръща. Искаше той да говори с нея и да я опознае. А после искаше той да я обладае, по дяволите! Както трябва, този път. Без задръжки.

Желанието, което изпитваше към него, беше твърде силно и тя не го разбираше. Той беше безмилостен и потаен, и темпераментен. Беше изчадие от самия ад. Но беше също така мил, грижовен и ѝ подари най-хубавото изживяване, което се беше случвало с тялото ѝ. О, да. И ѝ донесе тишина. Сякаш тя можеше да забрави за това. Проклятие!

— Коя си ти? — внезапно попита женски глас.

Изтръгната от мислите си, Ашлин се обърна рязко. Даника и три други жени на възраст от седемдесет до двадесет и нещо се взираха в нея със загриженост и страх. Боже мой! Мадокс държеше четири жени заключени? Това да не беше харем на безсмъртен?

„Е, ти имаш подходящ костюм.“

Даника пристъпи напред.

— Тя е болната. Тази, която аз... — тя се покашля, — излекувах.

— Благодаря ти — каза Ашлин тихо. Не беше сигурна какво друго да каже на тази непозната, която не беше непозната.

Даника кимна.

— Изглеждаш по-добре — погледът ѝ обходи Ашлин, преди очите ѝ да се присвият подозрително. — Като по чудо, ако трябва да бъде честна.

— Искан ми се да мога да го обясня, но не мога. След като гаденето премина, силите ми се върнаха. Изглежда „малките камъчета“ свършиха работа, все пак. — Ашлин също огледа Даника. — Ти също изглеждаш по-добре. Изгубила си онзи прекрасен зеленикав оттенък.

— За първи път яздих мъж, за да донеса болкоуспокояващи. — Даника постави ръце на хълбоците си. — Какво те води в Страшния замък? И ти ли беше отвлечена?

Ашлин нямаше време да отговори.

— Кои са тези хора? — попита малко по-голямото момиче, което имаше прилика с Даника. — Какво са те? Даника каза, че един от тях имал крила.

Ако все още не знаеха, Ашлин не беше тази, която ще им каже.

Почти без да изчака, най-старата от групата попита:

— Знаеш ли как може да се излезе оттук?

Всички жени я приближиха, докато говореха, и я обградиха в кръг. Гледаха я с надежда, сякаш тя държеше всички отговори и можеше да ги спаси от най-противната съдба.

Ашлин вдигна ръце с дланите напред.

— По-полека! — Отвлечена, беше казала Даника. Защо Мадокс беше направил такова нещо? — Има ли някоя сред вас, която да е Ловец или Стръв? — всеки път, щом Мадокс кажеше тези две думи, в гласа му имаше погнуса.

— Тоест дали сме ловци на съкровища? Или стръв на кукичката? — Лицето на Даника беше объркано, но в зелените ѝ очи имаше твърд блясък. — Не.

— Нямам представа. Надявах се някоя от вас да знае. — Гласовете от миналото започнаха да си проправят път в ума ѝ. Един разговор след друг. — Не! Не отново! — Тя усети как пребледнява и топлината се изпарява от кожата ѝ, оставяйки само студена, трепереща черупка. „Дишай! Просто дишай!“

— Мисля, че отново ѝ става лошо — каза Даника загрижена. — Можеш ли да стигнеш до леглото? — попита тя Ашлин.

— Нне. Искам само да седна.

Внезапно чифт ръце се настаняха върху раменете ѝ, притискайки я към пода. Ашлин се подчини — краката ѝ бяха твърде слаби, за да я удържат. Треперейки, тя пое въздух в дробовете си.

Те ще ни убият.

Трябва да избягаме.

Как? — истеричен смях.

Ако трябва да скочим от прозореца, ще скочим. Те искат да ни заразят с някаква болест.

Ако скочим, умираме.

Ако останем, умираме.

Гласовете бяха на тези жени, осъзна Ашлин. Всяка дума, която бяха изrekli в тази стая, щеше да се превърти в главата ѝ. Проклятие, тя беше свикнала с тишината.

Беше приела, че ще има спокойствие, стига да стои вън от тъмницата. Надяваше се, че не са били тук достатъчно дълго, за да проведат твърде много разговори.

Липсва ми дядо. Той щеше да знае какво да правим.

Но него го няма, нали? Трябва да разберем сами.

Под носа ѝ бяха бутнати хлебче и чаша ябълков сок.

— Ето! — каза нежно Даника. — Може да помогнат.

Кой говори? Кой каза това?

С кого говориш, Дани?

Ъ... с никого.

Ашлин прие и двете с треперещи ръце. Разговорите им продължаваха и продължаваха да звучат в главата ѝ. Понякога, както беше в тъмницата, разговорите изглеждаха едностранни. Тя не можеше да чуе с кого говореха жените, само знаеше, че говорят с някой друг, освен помежду си.

Тя чу Даника да казва:

Ако... ако аз съм лечител, ще пощадиш ли майка ми, сестра ми и баба ми? Те не са направили нищо лошо. Дойдохме в Будапеща, за да се сбогуваме с дядо ми. Ние...

Но не чу коментара преди това. Или след. Защо?

Мъжете бяха безсмъртни, но тя беше чувала безсмъртни създания да говорят и преди. Вампири, таласъми, дори сменящи формата си същества. Защо не демоните тук? Сигурно те бяха тези, с които говореше Даника.

Ашлин загриза хляба и сръбна от сока, опитвайки се да отдели репликите на всеки един. Започна да си тананика. Да медитира. Жените се опитваха да я заговорят, но тя просто не можеше да отговори. Имаше твърде много гласове, състезаващи се за вниманието ѝ.

Жените се отказаха една по една. Тя не знаеше колко минути или часове са минали след това. Толкова много пъти едва не беше повикала Мадокс, но беше задържала молбите си, прехапвайки език, докато не усети вкуса на кръв. Той имаше задачи, беше казал. Освен това тя не искаше да е в тежест. Не искаше да му причинява неудобство.

„Ти затова дойде тук — напомни си тя. — Да настояваш тези мъже да те научат как да контролираш силите си, дори ако това означава да се превърнеш в неудобство за тях.“

Но това беше преди Мадокс да влезе в живота ѝ. Сега искаше той да бъде неин любовник (ако го направеше, тъпакът), а не нейна болногледачка. Отново.

Чуваш... глас? В ума си?

Да.

И не е твоят собствен?

Може би, вероятно. Не знам.

Благословено, но мърморенето наистина спря, свършвайки в мига на влизането на Ашлин. Колкото и да беше облекчена, трябваше да признае, че е получила няколко нови частици информация. Първата и най-значителна — Даника беше чувала за ловци. Беше разказала на семейството си за тях.

— Ловци — каза Ашлин, повдигайки поглед. Даника гледаше през единствения прозорец на стаята, прозорец, който никоя от жените не беше успяла да отвори. Ашлин ги беше чула да се опитват без успех. — Какво са те? Този път не ме лъжи! Моля те!

Стресната, Даника подскочи и се обърна с ръка на сърцето.

— По-добре си, значи? Защо да ти вярваме? Ти може да работиш за тези мъже. Може да са те пратили тук, за да научиш нещо от нас, а когато го научиш, да връхлетят вътре и да ни убият.

— Така е. — Все пак тези жени знаеха единствено, че е била болна и прегърната от техния враг. — Но ти ме спаси. Защо бих искала да те нараня?

Даника я изгледа, но не каза нищо.

— Просто трябва да ми се доверите, че не съм тук, за да ви вкарам в капан или да ви нараня. Ние сме в една и съща ситуация.

— Ами онзи ядосаният? Мадокс? Ти се срещаш с него.

„Среща“ не беше думата, която тя би използвала. Ашлин се опита да си представи как Мадокс седи срещу нея в осветен от свещи ресторант, пие вино и слуша тиха музика. Тя се усмихна.

— Може би. И какво?

— Това те прави една от тях.

— Не съм — настоя Ашлин. — Аз съм тук съвсем отскоро. От вчера, всъщност.

Очите на Даника се разшириха и златните ѝ мигли докоснаха също толкова златните вежди.

— Сега знам, че лъжеш. Той е загрижен за теб, това беше очевидно. Един мъж не показва такова състрадание към жена, която е срещнал току-що.

Да, той беше състрадателен. Да, беше мил. Нежен. Безспорно сладък. Най-свирепият мъж, когото някога беше срещала, беше попивал челото ѝ и почиствал лицето ѝ.

— Не мога да обясня и това. Но не лъжа.

Една минута мина в мълчание.

— Добре — раменете на Даника се вдигнаха в привидно небрежен жест. — Искаш да знаеш за ловците. Ще ти кажа. И без това не е някаква съдбоносна информация — вдишване, издишване. — Когато крилатият мъж — Аерон, ме отведе в града, забеляза група мъже. Бяха въоръжени като войници и се промъкваха по задни улички, сякаш не искаха да бъдат видени.

Дотук това не ѝ говореше нищо.

— Аерон промърмори „Ловци“ под нос и измъкна кама. — В мекия тембър на Даника започна да се прокрадва гняв. Споменът очевидно не беше от любимите ѝ. — Щеше да се бие с тях, ако не ме разнасяше наоколо. Така каза. Също така каза, че тези мъже са дошли да убият него и приятелите му — тя каза последното с дълбок и мрачен тон, подражавайки Аерон. Ашлин едва не се усмихна на мрачната и

обречена интонация. — Исках да се бият, за да отвлечат вниманието му и да избягам. Но не се получи. Те не ни видяха.

Ашлин се намръщи. Ловци на безсмъртните. Тя не правеше ли основно това за Института? Слушаше разговори, за да открие (лови) тези, които не бяха точно хора. „Спри! Институтът изучава, наблюдава, оказва помощ, когато е необходимо, и действа крайно само когато е заплашен.“

Тя се утеши с това. Служителите действаха крайно научно, когато си имаха работа със съществата, които намираха, а не хищнически.

Те невинаги бяха толкова безпристрастни с нея.

Първия път, когато беше направен опит за покушение срещу нея, тя беше дочула скорошен разговор, който нейн колега беше водил с дете. Беше подмамил едно сладко, невинно момиче... беше го заплашил... и беше правил ужасни неща. Отвратена, Ашлин го беше издала. Той беше отвърнал, като се беше опитал да я застреля. Макинтош беше както винаги близо до нея, и я беше бутнал, и така ѝ беше спасил живота.

Втория път едва не беше намушкана в гърба — буквално — от жена, която възнамеряваше да запази връзката си в тайна. Макинтош отново се беше държал като нейн телохранител, спасявайки живота ѝ.

Третият и последен път, преди около единайсет месеца, беше отровена. Късметът беше на нейна страна. Беше успяла да повърне повечето от погълнатото. А, скъпи спомени! До ден-дневен тя не знаеше защо, не знаеше кое от дочутите от нея неща беше подтикнало някой да я убие, за да запази тайната си.

Макинтош направи всичко по силите си, за да я защити. Но понякога това не беше достатъчно, затова тя се научи да разчита на себе си и да не вярва на никого, което правеше внезапната ѝ готовност да зависи от Мадокс още по-объркваща.

— Аерон говореше лошо и за теб — каза Даника, прекъсвайки мислите ѝ.

Ашлин примигна от изненада.

— За мен? Защо?

— Каза, че си стръв, каквото и да значи това.

Раменете ѝ се смъкнаха, когато каза:

— Мадокс също ме нарича стръв. Все още не знам какво е това — как можеше да опровергае нещо, което не разбираше? Освен ако... чакай! Ако беше права, че ловците дебнеха безсмъртни, това трябваше да означава, че стръвта е примамка. Развей я пред някой безсмъртен и ловецът лесно може да го хване в капан.

О, този... този... задник! Тя беше дошла тук за помощ, а не за да го подмамва извън бърлогата му, така че да бъде убит.

— Идиотка! — ядоса се тя.

— Не ме наричай така! — сопна се Даника.

— Не говорех за теб. Говорех за себе си — беше позволила на Мадокс да я целуне, беше му позволила да пхне пръстите и езика си в нея, дори отчаяно искаше още. А през цялото време той беше мислил, че тя е способна на такова долно, двулично деяние. Вероятно беше смятал и че е лесна и от там изненадата му, когато беше открил, че още е девствена.

Сълзи на срам опариха очите ѝ.

— Изиграли са те, а? — попита нежно Даника.

Ашлин кимна. Беше ли я искал Мадокс поне малко, или просто искаше да я прелъсти, за да измъкне информация за нейния очевидно нечестив план? Тя подозираше, че е второто и от това я заболя. Засегна я дълбоко. Колко пъти я беше обвинил или я беше разпитвал с подозрение в очите?

Нищо чудно, че толкова лесно беше устоял на несръчния ѝ опит да го уговори да довършат това, което бяха започнали. Нищо чудно, че я беше зарязал тук. „Идиотка!“ — помисли тя отново. Да, такава беше. Единственото ѝ извинение беше, че нямаше голям личен опит с мъже. „И ето защо!“ Те бяха копелета. Използвачи и прелъстителите.

— Кажи ми за гласа, който чуваш! — каза тя на Даника. Беше готова на всичко, за да откъсне мисълта си от Мадокс, преди да се разплаче от разочарование и обида.

Изражението на Даника се вледени.

— Не съм ти споменавала никакъв глас. Те ни наблюдават, нали? Има ли скрита камера или нещо такова?

— Не знам. — Ашлин вдигна колене и подпря брадичка във вдлъбнатината между тях. — Може би има камера, може би няма. Като се сетя колко объркани бяха от Тиленола, не съм сигурна, че някой от

тях знае как да борава с камера. Във всеки случай не научих за гласа по този начин.

Дали Даника имаше способност, подобно на Ашлин? Ашлин никога не беше срещала друг човек с подобна дарба, но се учеше да очаква неочакваното тук.

— Кажи ми останалото, моля те! Заедно сме тук и в тази ситуация. Можем да си помогнем взаимно.

— Няма нищо за казване. — Даника крачеше из стаята, опипвайки стените. — Полудявам. Ето, това искаше да призная, нали? Някакъв започна да говори в главата ми тази сутрин. Проведохме наистина стимулиращ разговор.

Един глас. На мъж. Не много гласове, мъжки и женски. Явно това не беше способността на Ашлин.

— Разкажи ми! — подкани я отново. Стомахът ѝ избра този момент да изкурка като гръмовен концерт в неловката тишина, която последва. — Какво ти каза?

Даника се намръщи и грабна парче сирене от чинията, поставена на тоалетната масичка. Хвърли го на Ашлин, преди да нареди на семейството си да ѝ помогне да търсят камери. За всеки случай.

— Попита ме за подробности за пленителите ни.

— Например?

— Например за ежедневната им програма, какви оръжия имат и каква охранителна система има крепостта — тя се засмя, но саркастично. — Мисля, че това е откаченият начин на ума ми да се справи със станалото.

Ашлин не мислеше така. Тези въпроси бяха твърде агресивни, твърде специфични и бяха от типа информация, която един войник би искал да има за врага си.

Значи... ако Даника не беше тази, която искаше информация за мъжете, кой беше? И кой имаше силата да пита, без помощта на тяло?

— Писна ми от тези глупости — оплака се Парис. Поне веднъж днес бих искал да остана в града и да отдъхна след чукане, вместо да тичам обратно тук. Ехо, аз не мога да се пренасям като Лушън. — Той се тръсна пред телевизора и включи любимата си Ексбокс игра. Гола борба в кал. Беше възвърнал цвета си и напрежението беше изчезнало

от лицето му. — За какво е срещата този път? И за ваша информация, не видях никакви Ловци.

— Защото виждаш единствено потенциални партньорки за леглото — възрази Аерон.

— И това има лоша страна, така ли? — попита Парис невъзмутим.

— Спрете да спорите! — каза Лушън. — Имаме работа, за която трябва да се погрижим, и не мисля, че на някой ще му хареса това, което ще чуете.

Мадокс се облегна на дивана и прокара ръка по лицето си. Насилие блъскаше в него разгорещен и мрачен. По-разгорещен от обикновено. По-мрачен от обикновено. Едва сдържан. Не му харесваше да е далеч от Ашлин. Жената, която се беше опитала да го подмами в леглото. Жената, която той беше отпратил. Що за идиот отправяше жена като нея?

Тя го беше пожелала, в името на боговете!

Той също я беше пожелал силно. Все още я искаше. Искаше мекото ѝ тяло притиснато в неговото. Искаше устните ѝ върху неговите. Или върху члена му. Не беше придирчив. Искаше виковете ѝ на страст в ушите си и сладкия ѝ вкус в устата си.

Трябваше да я обладае, когато имаше възможност.

Вместо това я беше оставил в стаята на Лушън, след като беше премахнал барикадата (прекалена, ако питаха него, при положение че имаше добра ключалка на бравата) и беше почистил своята стая. После се оказа призован в залата за развлечения, където очевидно нямаше нищо друго, освен лоши новини.

— Кажи им, Аерон! — каза Лушън с въздишка.

Пауза. После:

— Почувствах първите вълнения на Ярост. Нищо драстично. Все още. — Той се подпря на далечната стена. Удари с юмрук камъка зад себе си, сякаш за да подчертае признанието си. — Може да бъде укротен, но не съм сигурен колко дълго ще продължи.

— Сега той може да подуши хората и миризмата им не напуска носа му — каза Рейес.

Мадокс се зачуди на гневния тон на мъжа.

Парис пребледня.

— Мамка му! Това беше бързо.

— Никой не знае по-добре от мен — отвърна Аерон.

Мадокс потисна ръмженето си. Колко още щяха да бъдат принудени да изтърпят? Току-що беше научил, че има други Ловци, криещи се в града. Според Аерон те изглеждали дори по-силни и по-способни от предшествениците им.

След всичко, което Ашлин му беше казала за способностите си, Мадокс се чудеше дали не са тук и заради нея. Жена, чиято работа е да се ослушва за нечовешки същества, би била наистина ценен инструмент. Самата идея вбеси демона му и накара и двамата да искат да измъчват, да осакатяват и да убиват.

— Не знам колко време мога да изкарам, без да ги нараня. — Аерон потри врата си. — Вече си представям окървавените им тела и това ми харесва.

— Някой има ли идея? — Рейес хвърли ножа си във въздуха, хвана го и пак го хвърли. — Нещо, което може да ги спаси.

Мълчание.

— Да говорим за това, е безсмислено — каза накрая Торин. — Само се измъчваме, опитвайки се да намерим решение, което не съществува. Ако се обърнем към Титаните, те ще дадат на всички ни друго проклятие. Не можем да освободим жените и да им кажем да се скрият. Аерон само ще бъде принуден да ги последва. Затова казвам да го оставим да го направи.

Рейес го изгледа кръвнишки.

— Това е малко безчувствено дори за теб, Болест.

Какво би направил той, ако на Аерон някога бъде наредено да убие Ашлин? Мадокс се чудеше. Новите богове бяха изключително жестоки и той подозираше, че биха издали заповедта без колебание. Той скочи на крака с рев, забивайки юмрук в стената.

Всички разговори спряха.

Почувства се добре от действието, затова го повтори. И отново. Ръцете му не бяха напълно заздравели от битката му с Аерон и това не помогна. Духът също трябва да се чувстваше истински обвързан с Ашлин, защото дори той искаше да убие нещо при мисълта да я загуби. Иди я вземи! Тя е наша. Тя принадлежи на нас.

Преди това той и духът никога не се разбираха. Мъж и звяр винаги бяха един срещу друг. Беше шокиращо да споделят общо желание. Мадокс удари отново стената и по пода се порони камък.

— Малката жена не ни успокоява, виждам — каза Торин с кратък смях.

Мадокс се обърна навреме, за да улови размяната на заредени погледи между Аерон и Лушън.

— Какво? — сопна им се той.

Лушън вдигна ръце — целият невинност.

— Нищо — каза Аерон. — Просто... нищо.

— Колко пъти трябва да ти се казва? Тя е Стръв, човече. — Рейес хвърли камата си за последен път и тя се заби точно над рамото на Мадокс. — Със сигурност досега си го разбрал.

— Ако не си, значи си глупак — каза Аерон, поддържайки обикновения тон. — Може би ще убия безценната ти Ашлин, когато убия другите и ще премахна магията ѝ върху теб веднъж завинаги.

Просто така духът изригна напълно, поглъщайки го. Никой не заплашва нашата жена! Никой. Черни петна замъглиха зрението му, последвани бързо от червени.

— А, по дяволите! — каза Лушън. — Погледни лицето му! Знаеше, че така ще стане, Аерон.

Избутвайки масички и ритайки столове, Мадокс си проправи път към Аерон. След себе си оставяше следа от разрушение, дори взе плазмения екран и го хвърли на земята, разбивайки го.

— Хей! — възмути се Парис, когато играта му замлъкна. — Аз печелех!

Само една дума се носеше в ума му: Убий. Убий, убий, убий! Убий! Проклятие за всеки, достатъчно глупав да застане на пътя му. Когато стигна до Аерон, мъжът вече беше извадил два ножа. Мадокс дори не потърси оръжие. Щеше да одере копелето с голите си ръце. Искаше кръв да накисне пръстите му. Искаше кости, пръснати по... Лицето на Ашлин внезапно премина през ума му.

Главата ѝ беше отметната назад, златната ѝ коса беше мокра и падаше по гърба ѝ. Капки вода се плъзгаха по стомаха ѝ и се спираха в пъпа ѝ. Разтърси я удоволствие.

Рейес и Лушън скочиха върху него, събориха го на земята и изместиха Ашлин от мислите му. Той изрева толкова силно, че очакваше стъклата наоколо да се пръснат. Полетяха юмруци — негови, техни, той не знаеше. Някой го ритна с коляно в корема, изкарвайки въздуха от дробовете му, но той не спря.

Убий! Убий!

Ако имаше зъби на звяр, щеше да ухапе — толкова силно копнееше за вкуса на кръв. Щеше да пресуши някого. Но сега само вдигна обут в ботуш крак и ритна някого в бузата. Изгрухтя доволно, когато чу вой.

— Хвани шибаните му крака!

— Не мога. Държа ръцете му.

— Зашемети го, Парис!

— Разбира се. А не искаш ли да изкарам диаманти от задника си, докато го правя?

Един юмрук се заби в челюстта му. Зъбите му изтракаха и той вкуси кръвта, за която копнееше.

— Това е задето ми съсипа играта — извика Парис. — Бъни тъкмо щеше да намаже с олио Електра.

— Ще те убия. Ще... — Образът на изпълнената с удоволствие Ашлин отново се появи. Очите ѝ пламтяха от страст. Главата ѝ беше отметната назад, докато се наслаждаваше на устата му, която поглъщаше всяка капка от нейната женственост.

Той замръзна, когато изцяло осъзна всичко. Какво правеше той? Какво правеше, по дяволите? Той не искаше кръв и смърт. Не искаше. Не беше чудовище. Той не беше Насилие.

Внезапно се засрами от действията си. Трябваше да бъде устойчив. Знаеше го.

Дишайки тежко, той се опита да седне. Мъжете усилиха захвата си. Той се отпусна, без да се насилва. „Край — закле се той. — Няма повече да нападам приятелите си.“

Трябва да защитим Ашлин — изръмжа Насилие.

Желание да защитава? У демон?

„Ще я защитим, но не по този начин. Не така.“ Колкото повече се отдаваше на духа, толкова повече се превръщаше в Насилие. Кога беше спрял да се бори с него толкова ревностно?

Понякога, когато беше сам, обичаше да мисли, че ако е бил роден човек, разрушението щеше да е много далеч от ума му. Щеше да е женен, да има любяща съпруга и смеещи се деца, които да играят до него, докато той деля нещо. Да деля мебели — сандъци, скринове, легла — това беше удоволствие за него някога.

След като беше унищожил всичко, което беше създал, се беше отказал от хобито си.

— Той спря да се движи — каза Рейес изненадано.

— Вече не виждам духа — потвърди Аерон объркан.

— Хей! Дори нямаше нужда да го оковаваме — каза Парис.

— За първи път — възкликна Торин, смеейки се.

Те го пуснаха и отстъпиха заедно. Мадокс поклати глава, опитвайки се да проясни съзнанието си и да разбере какво се беше случило. Беше погълнат от Насилие, но не беше убил всички по пътя си. Нито приятелите му бяха принудени да го оковат, за да го задържат.

Седна внимателно и огледа стаята. Посрещна го тотално разрушение. Дървени трески, изкормени възглавници и черни късчета от телевизора. Да, беше погълнат.

Веждите му се свиха от объркване. Обикновено трябваше да бъде зашеметен и окован. Или пребит толкова лошо, че да може само да чака в леглото, докато Болка и Смърт дойдат за него. Но мисълта за Ашлин го беше успокоила напълно.

Как?

— Добре ли си сега? — попита го Рейес.

— Да — думите бяха казани грубо, с пресипнал глас. Някой трябва да го беше душил.

Той се изправи на крака и се запрепъва към дивана. Вече нямаше възглавници, но не му пукаше. Падна върху твърдите пружини. Те изскърцаха под тежестта му.

— Добре че Торин знае как да инвестира — каза Парис, оглеждайки се наоколо, докато седаше до Мадокс. — Изглежда е време да се бръкне в джоба за нови мебели.

— Докъде бяхме стигнали? — попита Лушън, връщайки ги към наболения въпрос. На челото му имаше рана, която не беше там преди няколко минути.

Вълна от вина заля Мадокс.

— Съжалявам — каза той.

Лушън примигна към него от изненада, но кимна.

— Жените — измърмори Рейес, намествайки се от другата страна на Мадокс. — Казвам да изчакаме още. За разлика от някои от нас — той подчертано погледна към Мадокс, — Аерон държи духа си под контрол в момента, независимо дали се вълнува или не.

— Съгласен съм. — Лушън отиде до обърнатата билиардна маса. От него се носеше миризма на рози.

Приятен аромат, но не толкова хубав, като този на Ашлин — топъл мед, подправен с тайни и лунна светлина. Ашлин. Мисълта за нея отново накара тялото му да се втвърди, да се подготви. Трябваше да я обладае, когато имаше възможност, помисли той отново. Трябваше да проникне в тази тясна, влажна обвивка.

— Ъ... Щастлив съм да седя близо до теб, но нямах представа, че на теб ти харесва толкова много — измърмори Парис.

За първи път от стотици години Мадокс усети, че се изчервява.

— Не е за теб.

— Слава на боговете! — беше отговорът на приятеля му.

— Като говорим за богове, Мадокс, може би сега е добър момент да кажеш на другите за гласа, който си чул — подсети го Лушън.

Мадокс не искаше да ги натоварва, но знаеше, че няма друг избор.

— Добре. Някой проникна в ума ми и ми заповяда да пратя всички вас на едно гробище довечера в полунощ, невъоръжени.

Лушън кимна към Аерон.

— Ти познаваш тези нови богове по-добре от нас. Какво мислиш за това? Прилича ли на нещо, което Титаните биха направили?

— Не съм експерт по тях, но не мисля така. Не. Няма да има смисъл да се тревожат с нашите оръжия. Колкото и да са полезни, когато се бием с Ловци, оръжията ни са напразни в една война с боговете.

Парис извика възторжено и всички му хвърлиха изненадани погледи. Той сви рамене смутено.

— Пуснах си играта на малкия телевизор, който бях прибрал, в случай че се случи нещо подобно.

Мадокс извъртя очи.

— Да приемем за миг, че този глас принадлежи на Ловец! — каза Лушън, връщайки ги на основната тема. Отново. — Това означава, че сега имаме работа с Ловец, който има значителна способност. И тъй като е съмнително да работи сам, трябва да се запитаме дали приятелите му имат подобни сили.

— Ние сме по-силни от простосмъртните, със специални сили или не. Можем да ги победим — каза Аерон.

— Да, ако можем да ги надхитрим. Помниш ли Гърция? Ловците не бяха толкова силни, колкото нас, но успяваха да ни нараняват отново и отново. Сега най-вероятно в гробището е заложен капан. — Мадокс огледа всички подред. — Аз не мога да отида. Ще бъда мъртъв. Но всички останали могат. Можете техния капан да го използвате срещу тях и да ги убиеете.

Лушън поклати глава.

— В полунощ Рейес и аз ще бъдем тук с теб. Тогава остават Парис и Аерон, тъй като Торин също не може да напусне. Не можем да пратим тях двамата да водят битка, при положение че не знаем какви са шансовете.

— Да отидем сега, тогава! — предложи Мадокс. Той мразеше да напуска крепостта, но щеше да го направи. Щеше да направи всичко, за да защити Ашлин. Ако тази нова порода Ловец искаше да я нарани... — Остават седем часа до полунощ. Достатъчно време да се бия и да се върна.

Всички примигнаха към него в тихо изумление. Никога не беше предлагал да отиде в града преди.

— Някой трябва да остане и да защитава жените — каза накрая Рейес.

— Съгласен съм. — Той не можеше и нямаше да остави Ашлин сама и беззащитна. Ами ако отново се разболееше? Ами ако Ловците успееш да влязат в крепостта и да наранят Ашлин?

— Е, аз не съм съгласен. — Лушън се усмихна извинително на двамата. — Убиването на Ловците е по-важно от пазенето на жените.

„И без това ще са мъртви скоро.“ Нямаше нужда да го казва, след като всички го мислеха.

Рейес сви юмруци. Мадокс стисна зъби.

— Някой остава да пази — каза той — или ще се биете без мен.

Аерон може да беше Ярост, а Лушън Смърт, но никой не се биеше като Насилие. Участието му в битката гарантираше победа.

— Ще отидем без теб — каза Лушън с решителен тон.

Така да бъде. Той нямаше да остави Ашлин незащитена. Крепостта беше добре укрепена, да, но не можеше без тях да намушка противник и да го обезсили. Не можеше да измъкне Ашлин от опасност и да я заведе на сигурно място.

— Тогава ми кажи какво възнамерявате да направите, за да постигнете победа!

Мълчание. Лушън и Аерон размениха напрегнати погледи. Преди да може да коментира, Лушън се наведе и вдигна дълга, навита на руло хартия, която беше паднала на пода по време на избухването на Мадокс. Отиде до дивана и я разви, притискайки краищата ѝ.

— Щеше да е хубаво да го направя на масичката за кафе — измърмори той. — Дори на билиардната маса. Но какъвто си усърден, ти обърна и счупи и двете.

— Вече се извиних — каза Мадокс с усилено чувство на вина. — И утре ще ги поправа.

— Добре. — Лушън посочи хартията. — Както виждаш, това е карта на града. По-рано, когато планирахме, ти беше зает другаде. Решихме да устроим капан в този изоставен район. — Пръстът му огради неравно изглеждащо парче земя на юг. — Хълмисто е и няма никакви къщи, което прави мястото идеално за нападение. Ще чакаме там и ще оставим Ловците да дойдат при нас.

— Това ли е? Това ли е твоят план?

— Това. Както и да ги убием. — Ароматът на рози стана посилен, когато очите на Лушън проблеснаха заплашително. — Планът е добър.

— Може да не дойдат. Може да са на гробището.

— Ще дойдат — настоя Лушън.

— Откъде знаеш?

Лушън замълча и погледна отново Аерон.

— Имам предчувствие.

Мадокс изсумтя.

— Предчувствието ти може да греши. Трябва поне да подсигури хълма, преди да отидете, за да не може никой да се промъкне тук, докато вас ви няма, а аз съм мъртъв.

— Добре — каза Лушън с въздишка. — Да се захващаме за работа!

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Хотел „Таверна“, Будапеща

Сейбин — пазителят на Съмнение, лежеше в леглото си и се взираше в снежнобелия таван. Бяха пристигнали от Ню Йорк в Будапеща с една цел — да намерят кутията на Пандора и да я унищожат. Добре де, с две цели. Дотук нямаха късмет. Но трябваше да намери воините, които ги бяха изоставили преди хиляди години. Мъже, до които някога се беше бил. Мъже, които някога беше обичал.

Мъже, които сега го мразеха.

Той въздъхна. От пристигането си преди три дни беше зървал Парис тук и там, но не беше издал присъствието си, защото не беше сигурен как ще го приемат. Щеше ли да бъде нападат на мига, или прегърнат като блудния син?

Проклятие! Той се страхуваше да разбере. Почти беше обезглавил Аерон, когато воинът се беше опитал да го спре да изгори Атина до основи, в усилието си да измъкне Ловците, отговорни за смъртта на приятеля им Баден.

Няколко пъти, откакто беше дошъл тук, Сейбин се беше опитвал тайно да се промъкне сред тях, за да научи всичко, което може, за тези воини, които някога смяташе за братя, но които сега бяха непознати за него. Не беше разкрил нищо. Затова отделяше внимание на хората, които ги обграждаха. Само един го беше чул. Жена. И тя не му беше дала никаква нова информация.

Той знаеше само, че шестимата воини бяха живи и здрави в онази масивна крепост на хълма и че са въоръжени до зъби.

Това вече го беше научил от Ловец, когото беше разпитал преди месец. Самият Ловец му беше казал с голяма неохота за търсенето на кутията на Пандора. Според него намирането ѝ означаваше край на Повелителите на ада, защото демоните щяха да бъдат засмукани обратно в кутията, а воините нямаше да бъдат в състояние да оцелеят без тях.

Очевидно още преди седмици Ловците бяха планирали да нападнат крепостта и да заловят воините вътре, но още не бяха намерили начин да влязат. Фактът, че искаха да ги заловят, вместо да ги унищожат, заливаше Сейбин с въпроси. Дали воините знаеха къде е кутията? Дали им пукаше? Какво изпитваха към Ловците напоследък? Веднъж се бяха отказали от битка. Щяха ли да го направят отново?

Той въздъхна отново. Щеше да има време да мисли за това по-късно. Точно сега трябваше да разгадае още една мистерия. Смяната на караула, така да се каже. От безгрижните гърци до вманиачените на тема контрол Титани — тревога, която го беше обсебила.

Не познаваше тези нови богове, но не мислеше, че ги харесва. Из целите небеса се носеха слухове за война и господство, когато го бяха призовали, принуждавайки го да застане в средата на кръг от непознати лица и да отговаря на въпросите им.

Каква е крайната ти цел?

Какво си готов да направиш, за да я постигнеш?

Боиш ли се да умреш?

Той не знаеше защо бяха призовали него, а не другите. Не знаеше нищо всъщност. Вече не. Дори не беше сигурен, че Мадокс ще каже на приятелите си да отидат на гробището.

Надяваше се да го направят. Беше дошло времето да обяви присъствието си, но просто искаше да има предимство, когато го направеше.

„Само ако можех да излъжа...“ Щеше да направи нещата много по-лесни.

Но Сейбин не можеше да лъже. Ако опиташе, демонът му полудяваше и Сейбин припаднаше. Странна реакция на злото, но не можеше да я спре. Това, което можеше да направи, беше да проектира мислите си в ума на друг и да го изпълни с недоверие и тревога, докато плетеше паяжина на съмнение чрез въпроси и наблюдения.

Нито въпросите, нито наблюденията бяха лъжи, нали?

Докато се опитваше да настани демона на съмнението в нечий ум, Сейбин беше чул Мадокс да се моли за човешкото момиче и се беше вмъкнал, задълбочавайки съмнението дали тя ще оцелее без помощта на бог. Това, че беше оцеляла, беше в полза на Сейбин и му позволяваше да настоява за отплата.

Имаше малка вероятност войните да пристигнат (при това беше сигурен, че щяха да бъдат въоръжени, въпреки заповедта му). Сейбин и неговите хора щяха да бъдат там и да ги чакат. Да се надяват. Как щяха да реагират на неочакваното събиране?

С омраза, най-вероятно.

— Млъкни, по дяволите! — каза той на духа. Нямаше нищо против да използва силата му срещу други, но мразеше, когато глупавото нещо се опитваше да отслаби него.

Вратата на апартамента му се отвори.

Той сграбчи ножа, закрепен на врата му, готов да удари. Когато видя гостите си, се успокои.

— Що за посрещане е това? — попита Кейн.

Камео, Амън и Гидиън бяха до него. Бяха заедно от смъртта на Баден, когато се бяха отдали на демоните си, и направиха всичко по силите си, за да накажат тези, които бяха отнели живота на един от техните.

Разрушението, което бяха причинили, хората, които бяха ранени... Сейбин потрепери при спомена. Беше отнело много време да намерят себе си отново, но вече беше твърде късно. Никога нямаше да могат да се впишат в общество, никога нямаше да могат да са нещо друго, освен войни.

Ловците нямаше да им позволят.

Те бяха погубили не само Баден. Бяха убили всеки човек, когото войните бяха подкрепяли, и бяха унищожили всеки дом, който те бяха съградили. За това Сейбин щеше да се бие с тях до края на дните си. Тоест, вечно. Щеше да се бие, докато и последният от тях падне победен.

Сейбин се надигна на лакти и се облегна на таблата на леглото.

— Научихте ли нещо?

— Много — каза Гидиън.

— Нищо — възрази Кейн и извъртя очи.

Гидиън беше обсебен от духа на Лъжа. За разлика от Сейбин, мъжът не можеше да изрече и една истина.

Всички в стаята знаеха, че трябва да вярват на обратното на това, което той кажеше.

Сейбин закова Гидиън с поглед, който красноречиво казваше: „следващия път просто си дръж устата затворена“. Мъжът вдигна

рамене, сякаш казваше, че ще прави каквото иска и когато иска. Не „сякаш“, а наистина Гидиън правеше това, което искаше. Винаги. В кръвта му течеше недоволство.

Беше висок воин, като Сейбин. Но с това приликите свършваха. Докато Сейбин имаше кестенява коса, кафяви очи и грубо изсечено лице, Гидиън беше чист пънк, прегърнал модерния готически вид, хвърлил малко гръндж и смесил всичко заедно с усета на филмова звезда.

Беше боядисал косата си в ярко металическо синьо. Каза, че го е направил, защото така очите му да изпъквали. Разбира се, това беше лъжа. Вероятно беше си придал този вид като предупреждение към хората. „Приближавате на свой риск!“

Имаше татуировки и пиърсинг по цялото тяло. Обличаше се единствено в черно и никога не излизаше от дома си без пълен арсенал, окачен по тялото му.

Всъщност никой от тях не го правеше.

— Къде е Страйдър? — попита Сейбин.

Гидиън отвори уста да отговори — с лъжа, но Кейн, притежател на Бедствие го прекъсна.

— Не можа да приеме поражението. Все още търси.

Разбира се. Сейбин трябваше да се сети. Страйдър трябваше да спечели независимо какво правеше (война, карти, тенис на маса), защото държеше Поражение вътре в себе си. В противен случай страдеше физически, неспособен да се помръдне от леглото с дни.

Сейбин беше казал на хората си да говорят с местните, за да научат новини за Повелителите или за кутията, затова Страйдър нямаше да се върне, докато не откриеше нещо.

Камео, единствената жена в прокълнатата им група, се тръсна на плюшеното канапе срещу него. Някога тя също беше безсмъртен воин на боговете. И също като другите беше обидена, когато Пандора беше избрана да пази димУниак. Но за разлика от тях, тя негодуваше не от факта, че е била избрана жена, а само че избраната жена не е самата тя. Той още помнеше широката ѝ усмивка в деня, в който бяха решили да съборят Пандора. Беше последната усмивка, която Сейбин беше видял на лицето ѝ.

— Местните нямат желание да ни дават информация — каза тя.
— По някаква причина те смятат воините — само чуй! — за ангели и

не искат да ги предадат.

На Сейбин му беше трудно да я слуша. Тя беше най-тъжната жена, която беше виждал.

О, не беше грозна. Далеч не беше грозна. Беше дребна и нежна с черна коса и удивително ярки сиви очи. Но сега тя държеше духа на Нещастие в себе си, така че смехът, лекомислието и радостта не бяха част от нейния живот.

Сейбин се беше опитвал стотици години да я развесели. Независимо какво казваше или правеше той, тя винаги изглеждаше готова да се самоубие. Сякаш цялата печал на света плуваше в тези сребристи очи и се наслаяваше в гласа ѝ. Винаги се беше чудил как устоява, без да полудее.

Той разтри брадичката си, докато погледът му търсеше Амън.

— Ти научи ли нещо?

Амън се беше облегал на стената — той контрастираше с чистата белота на стаята. Тъмна кожа, тъмни очи, у него всичко беше тъмно. Амън можеше да усеща тайни — дълбоки, дълбоки тайни, когато беше съвсем близо до някого.

Сигурно беше време да знае най-грозните тайни на тези около себе си.

Може би затова Амън рядко говореше. Боеше се да не изпусне някоя немислима истина. Боеше се да не стане причина за широко разпространяване на паника.

— Нищо, което да помогне на нашата кауза — отговори Камео вместо него с онзи неин студен като смъртта тон. — Освен жените, които са спали с Парис и Мадокс и които знаят само размера на пенисите им, жителите на града винаги са се държали на разстояние от воините и не знаят достатъчно, за да може Амън да надуши тайна.

Добре. Сериозно. Тя го караше да иска да забие нож в сърцето ѝ тук и сега, вместо да я чака да го направи сама. Би направил всичко, за да спре тъгата ѝ.

Преди да може да каже каквото и да било, вратата се отвори втори път и Страйдър влезе, приковавайки вниманието на всички.

Светлата му коса беше сплътена около лицето, а сините му очи блестяха. Кал се стичаше по остриите му скули, а брадичката му беше опръскана с кръв. Но крачката му беше равна и Сейбин знаеше, че мъжът е открил нещо.

Сейбин се изправи рязко.

— Кажи ни!

Страйдър спря в центъра на стаята и се ухили.

— Както подозирахме, Ловците са вече тук.

Камео се премести с грациозно и елегантно движение, в пълен контраст със самоубийственото ѝ изражение.

— Да ги хванем и да ги разпитаме! Така ще разберем дали знаят повече от нас.

— Няма нужда — каза Страйдър. — Вече задържах един.

— И? — попита Сейбин възбудено.

— Както ти каза онзи Ловец миналия месец, те са тук, за да заловят Повелителите на хълма. Имат човек вътре.

— Възхитен съм да го чуя — каза Гидиън.

Страйдър го пренебрегна. Както и останалите.

— Не спомена ли нещо за кутията? — попита Кейн. Докато говореше, една крушка изгоря в лампата зад него, пръскайки искри във всички посоки.

— Нищо.

Лампата се катурна и улучи Кейн по главата.

Сейбин поклати глава. Мъжът винаги носеше бедствие със себе си. Буквално. Когато Кейн влезеше в стая, нещата отиваха по дяволите доста бързо. Сейбин очакваше таванът да се срути всеки момент. Да, беше се случвало преди.

Кейн забърса малките пламъчета от косата си и разтри слепоочието си, а лешниковите му очи не показваха никаква емоция. Без нито дума той се отдалечи от опасната лампа и се отпусна на пода толкова далеч от всички, колкото можеше да отиде.

Сейбин хвърли поглед към френските прозорци, които се отваряха към удобен балкон с романтична гледка към града. Не че в живота му имаше място за романтика.

Жените бягаха с писъци от него. Ако той не избягаше пръв.

Той нямаше такова намерение, но ги караше да се съмняват в себе си по всеки възобразим начин. В избора им в живота, във външния вид, във всичко. Те плачеха. Винаги. Понякога се опитваха да се самоубият. И той просто не можеше да поема повече. Не можеше да поеме вината, която следваше действията му. Затова сега стоеше далеч. Много, много далеч.

Сейбин потисна чувството на съжаление. Нощта беше паднала и той виждаше примигващите градски светлини. Луната беше пълна, ярка и ясна. Златен маяк в черното кадифено небе. Студен въздух нахлу в стаята и белите завеси затанцуваха до стената.

Нощ за любовници.

Или за смърт.

— Къде са Ловците сега? — попита той.

— Срещат се в един клуб според моя източник. Вече го проверих. На около пет минути оттука е — каза Страйдър.

Сейбин искаше да е в гробището, а сега искаше да е и в клуба. За съжаление не можеше да е на двете места. Като ехо от избора, пред който беше изправен преди векове, той отново се озова разкъсван между Ловците и старите си приятели.

Той отново огледа стаята, сякаш отговорът се криеше някъде в сенките.

— Нуждая се един от вас да отиде на гробището тази нощ. Напълно въоръжен. Направих каквото можах, за да привлека воините там. Този, който отиде там, може да реши какво да прави, когато ги види. Останалите ще посетим клуба.

— Аз ще поема гробището — каза Кейн. Не изглеждаше въодушевен. По-скоро изглеждаше примирен. — Клубът може да се срине, ако отида.

Вярно.

Парче мазилка избра точно този момент, за да се откърти от стената и да се забие в черепа на Кейн. Добре че мъжът имаше грива от гъста прошарена коса, която да омекоти удара. Дори така той трепна.

Сейбин въздъхна.

— Ако всичко мине добре, може да получим отговорите, които чакахме, и най-после веднъж завинаги да успеем да унищожим кутията на Пандора. — „Преди Ловците да я намерят и да засмучат нашите демони обратно вътре с което да ни убият.“ — Сега да излизаме!

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Проклятие, проклятие, проклятие!

Времето му се беше изплъзнало. Мадокс беше напълно погълнат, докато поставяше капани по хълма — ями, в които да падат нарушителите, опънати телове и мрежи. Трябваше да го направят много отдавна, но не искаха да наранят някой от доставчиците, които носеха провизии или жените, които идваха да търсят Парис.

Всеки път, щом Мадокс помислеше, че е свършил, Лушън му даваше нова задача.

Вече беше единайсет и половина и нямаше време да види Ашлин. Нямаше време да я целуне или да я държи в обятията си. „Ако решеше да я види отново — помисли си мрачно, — след избухването си днес, щеше да е глупак да приближи такава невинност отново.“ Но все пак искаше да е близо до нея. Копнееше за това. Със сигурност имаше начин. Досега се беше контролирал, когато беше с нея.

Но какво щеше да се случи, когато тя го притиснеше отвъд границата на разума? Когато, не ако. Какво щеше да направи той, когато духът избухнеше, както щеше да стане неизбежно?

— Дано боговете ни се усмихнат тази нощ! — измърмори Лушън.

Мадокс, Рейес и Лушън бързаха през заплетените коридори на крепостта към стаята на Мадокс. Винаги беше по-добре да го оковат рано. Така имаше по-малка вероятност за разрушение. Стомахът вече го болеше.

Рейес беше взел меча — същия този меч, който Мадокс беше използвал, за да убие Пандора преди толкова години. Той висеше на кръста на воина и проблясваше на лунната светлина, която се процеждаше през прозореца и сякаш се присмиваше на Мадокс.

Той подмина стаята на Лушън и прокара пръсти по вратата. Ашлин беше вътре. Какво ли правеше? Мислеше ли за него?

Завиха зад един ъгъл, по-близо... по-близо... Не съм готов — изхленчи духът. За първи път. Досега жаждата за кръв винаги го

засищаше. Мадокс също не беше готов да умре. Не и този път.

Стъпките отекваха като злокобен военен ритъм.

Минаха покрай последния прозорец в коридора — най-големия. Той гледаше към хълма, надолу към покритите със сняг дървета. Какво ли не би дал да тича през тези дървета, да усеща как снегът докосва кожата му. Какво ли не би дал, да заведе Ашлин там точно сега и да прави любов с нея на студената твърда земя, където щеше да е окъпана в лунна светлина като горска нимфа. Без насилие. Само страст.

— Вероятно можем да убедим тези Титани да те освободят от проклятието — каза Лушън, изтръгвайки го от мислите му.

За първи път от стотици години насам той усети вълнението от надеждата. Може би, въпреки всичко, Титаните щяха да го освободят, ако ги помолеше. Някога бяха копнели за мир и хармония по света. Със сигурност те... „Не се заблуждавай!“ Виж какво поискаха от Аерон!

Надеждата на Мадокс започна да го напуска малко по малко, като малки листенца, падащи от есенно дърво. Титаните вече бяха доказали, че са по-гадни, отколкото гърците някога са били.

— Не искам да рискувам.

— Може би има алтернатива на боговете — каза Рейес.

Ако беше така, щяха да са я открили досега, но той не го каза гласно. След няколко секунди триото влезе в стаята му, избутвайки дебелия дървен врата.

Страх разгорещи кръвта на Мадокс, докато се качваше на леглото и лягаше. Чистите памучни чаршафи бяха студени, без миризма и не пазеха и следа от присъствието на Ашлин. Но той пазеше спомена.

Последния път, когато беше лежал тук, я беше държал в обятията си и я беше утешавал. Беше я вдишвал. Беше планирал да прави любов с нея. Беше се наслаждавал на вкуса ѝ в устата си.

Страхът му се усили, когато Рейес окова китките му, а Лушън глезените.

— Когато това свърши — каза той, — проверете Ашлин! Ако е добре, я оставете в стаята с другите жени! Ако не е, я заключете в друга стая и аз ще се погрижа за нея на сутринта! Но без повече тъмници! Без повече жестокост! Нахранете я, но не ѝ давайте вино! Разбрано?

Двамата мъже отново си размениха напрегнати погледи и се отдалечиха от леглото.

— Рейес — каза Мадокс предупредително. — Лушън — добави като проклятие. — Какво става?

— Колкото до жената — започна Лушън, отказвайки да го погледне. Последва отровно мълчание.

— Опитвам се да остана спокоен — каза Мадокс, въпреки черната мъгла, която започваше да пада пред очите му. — Кажете ми, че не сте й направили нищо!

— Не сме.

Мадокс издиша и зрението му се върна към нормалното.

— Не сме й направили нищо — продължи Лушън, — но ще направим.

Обещанието зашлеви Мадокс, после миг по-късно се вряза в ума му. Той се изви във веригите.

— Освободете ме! Веднага!

— Тя е Стръв, Мадокс — каза Рейес тихо.

— Не. Не е. — Усещайки паника, сякаш беше впримчен в кошмар, от който не можеше да се събуди, той им разказа за способността ѝ и за неговите подозрения, че е била проследена, без да знае. — Тя също е прокълната като нас. Прокълната да чува древни разговори.

Лушън поклати глава.

— Ти си твърде увлечен по нея, за да признаеш истината. Това, че тя може да има странна способност, само затвърждава вярата ми, че е Стръв, точно както гласа, който си чул днес в главата си. Как по-добре да научи за нас? Как по-добре да научи най-добрия начин да ни победи?

Мадокс опъна врата си напред, като едва не скъса сухожилията си.

— Наранете я и ще ви убия. Това не е заплаха, а клетва. Ще прекарам остатъка от дните си, да видя мъчението ви и смъртта ви.

Рейес заплете ръка в косата си и черните къдрици застанаха нагоре като шипове.

— Не мислиш ясно сега, но един ден ще ни благодариш. Ще я заведем в града. Ще я използваме, за да изкараме Ловците. Не ти споменахме за тази част от плана.

Копелета. Предатели. Никога не беше подозирал, че приятелите му, същите воители, които споделяха нещастията му, бяха способни на

това.

— Защо ми казвате сега? Защо го правите?

Рейес извърна поглед, но не отговори.

— Ще направим всичко по силите си, да я върнем в същото състояние, в което напусне.

Мадокс отново се изви в дебелиите вериги, използвайки цялата си сила. Не успя да счупи силните брънки (самите богове бяха направили тези вериги), но изкриви металната табла на леглото. Ярост избухна в него, толкова жарка и зловеща, че не можеше да вижда, не можеше да диша. Трябваше да стигне до Ашлин. Трябваше да я защити. Тя беше невинна, крехка и нямаше да оцелее, ако се разгореше битка.

А ако я хванеше врагът...

Той се метна, изрева и отново се изви.

— Ашлин! — извика той. — Ашлин!

— Не мога да разбера как може да е толкова ожесточен за една жена — чу той Лушън да казва тихо.

— Такава отдаденост е опасна — отвърна Рейес.

Той прекъсна разговора им.

— Ашлин! — ако го чуеше, тя можеше да изтича при него, да го отключи и той щеше да я защити. Той можеше... не. Тя беше заключена в стаята на Лушън и той я беше сложил там. Беше се погрижил да не може да избяга. И дори да стигнеше до тук, щяха ли двамата мъже, които той някога смяташе за приятели, да я нападнат?

Мадокс стисна устни и захапа езика си. Бореше се тихо часове (минути? секунди?), за да се освободи, но се провали. Лушън и Рейес гледаха без дума, но и без да отстъпят. Той ги проклинаше с очи и обещавахе възмездие.

„Помогнете на Ашлин да се скрие! — молеше се той. — Нека остане скрита, докато се върна при нея!“

Прониза го остра болка.

Полунощ най-после беше настъпила.

Той изстена. Духът кипеше вътре в него като отровна градушка, като купчина светкавици, като буря от разрушение. Мъж и демон се обединиха от обща цел. Да преживеят предстоящото, за да могат да защитят своята жена.

Но Рейес се издигна над него с меч в ръка. Лицето му беше лишено от емоция.

— Съжалявам — прошепна той.

Когато острието се заби в стомаха на Мадокс, срязвайки кожа, органи и кост, той вече не можеше да сдържа писъците си.

Вратата на стаята изскърца и се отвори бавно. Всички, освен Ашлин и Даника се свиха, колкото можеха по-далеч. Двете стиснаха ръцете си. Цяла вечер Ашлин кипеше от желание да се изправи срещу Мадокс. Даника искаше да се изправи срещу Рейес. Вместо това бяха споделили една с друга собствените си истории.

Вместо да уплаши Даника, миналото на Ашлин изглежда успокои подозренията на момичето. В замяна Ашлин беше вбесена от отвличането на Даника. Колко странно бе да мисли, че на това място на смърт и страх Ашлин беше открила не само първия си вероятен любовник, но също и първата си истинска приятелка.

В стаята влезе ангел.

Сребърната коса създаваше ореол около главата му, а зелените му очи блестяха като изумруди. Един демон не трябваше да е толкова красив. Но той беше покрит с черно, както Ашлин можеше да очаква, с черна риза, черни панталони и черни ръкавици. Лошото беше, че държеше пистолет в една от протегнатите си ръце.

Беше го видяла преди в стаята на Мадокс. Снощи (едва снощи ли беше?), когато Мадокс беше намушкан. Този мъж не беше участвал, но беше гледал. И не се беше опитал да помогне.

— Ашлин — каза той и очите му я затърсиха.

Страх стегна гърлото ѝ. Той знаеше името ѝ? Защо не беше дошъл Мадокс? Беше ли си измил ръцете от нея вече? Искеше ли я мъртва?

Опитвайки се да не хленчи, тя избута Даника зад себе си.

— Тук съм — успя да проговори тя. Тя очакваше да бъде застреляна на секундата.

Не беше.

Мъжът остана на място, въпреки че погледът му обходи стаята покрай леглото и тоалетката, докато не се срещна с нейния.

— Ела с мен!

Тя се усети като вкоренена в пода, вледенена.

— Защо?

Той хвърли разтревожен поглед през рамо.

— Ще ти обясня по пътя. Сега побързай! Ако те видят, няма да мога да те спася.

Даника внезапно се озова пред нея като вързоп ярост.

— Тя няма да дойде с теб. Никоя от нас няма да го направи, независимо колко оръжия ще насочиш към нас. Ти и твоите другарчета можете да идете да се шибате!

— Може би по-късно — отговори той студено, задържайки погледа си върху Ашлин. — Моля те! Нямаме много време. Искаш ли да видиш Мадокс, или не?

Мадокс. Само като чу името му, пулсът ѝ се ускори. „Сигурно съм най-тъпата жена на света.“ Тя прегърна Даника и ѝ прошепна:

— Всичко ще бъде наред. — Надяваше се.

— Но...

— Довери ми се! — Тя се освободи от прегръдката и тръгна напред. Белокосият ангел отстъпи от нея, сякаш беше пръчка динамит.

— Никой друг да не мърда! — каза той, като едва не се преметна настрана в бързината си да запази разстоянието между тях. — Първо ще стрелям, а после ще задавам въпроси. — Той спря в коридора, като още я гледаше.

Когато Ашлин застана до него, той добави:

— Не ме докосвай! Случват се лоши неща, когато хората ме докосват. Дори не приближавай така, че да паднеш върху мен, ако се спънеш! — видът му беше смъртно сериозен, а гласът му беше равен.

— Добре — каза тя объркана. Но затъкна ръце зад гърба си, в случай че забрави и изчака той да я поведе.

Той направи широк кръг около нея, оставяйки пистолета насочен право напред, а после затвори и заключи вратата. Ашлин не се опита да му избяга. Страхът отново я държеше закована на място.

— Какви лоши неща? — Тя не можеше да се въздържи да не попита, когато той се обърна отново към нея.

Той тръгна бързо и подхвърли през рамо:

— Болест. Агония. Смърт. — Прибра пистолета на кръста си. — Кожата ми не може да докосва кожата на друго живо същество, без да причини епидемия.

Боже мой! Независимо дали беше вярно или не, самата идея беше достатъчна, за да я задържи далеч от него. Но тя подозираше, че

той говори истината. Всеки път, когато го беше виждала, той се беше старал да остане далеч от всички около него. Това не беше поведение на зъл човек, а на по-загрижен за другите, отколкото за себе си. Сърцето ѝ омекна към него. „Тъпа идиотка!“

— Как се казваш?

— Торин — каза той, очевидно изненадан, че я интересува.

— Ти не планираш да ме убиеш, нали, Торин?

Той изсумтя.

— Едва ли. Ако го направя, Мадокс би ми изтръгнал сърцето и би го изпържил за закуска.

— Добре, това беше малко повече информация, отколкото ми трябваше — каза тя, но почувства глупав ученически прилив на щастие. Дали това значеше, че Мадокс беше загрижен за нея? Поне малко? Ако беше така, къде беше той? Защо не беше дошъл за нея?

Торин я водеше по коридорите тихо, дори стъпките му бяха заглушени. Няколко пъти спираше и се заслушваше, после ѝ кимаше да се скрие в сенките.

— Говори тихо! — каза ѝ той, когато тя отвори уста да зададе въпрос.

— Когато си готов да говориш, аз съм готова да чуя какво става — прошепна тя.

Той не обърна внимание на думите ѝ.

— Почти стигнахме.

— Къде? — Колкото повече вървяха, толкова повече тя мислеше, че чува... какво беше това?

Секунда по-късно знаеше.

Стомахът ѝ се сви. Звукът ставаше твърде ясен. Писъци. Изпълнени с болка, агонизиращи писъци. Беше чула това мъчително страдание само веднъж преди и ѝ беше достатъчно.

— Мадокс — ахна тя. Не отново!

Тя беше вече толкова близо, че можеше да разпознае дълбокия тембър на гласа му. Чувахе и другия глас, който понякога се промъкваше — и двата бяха отчаяни и разбити. Прииска ѝ се да повърне. Искеше да побърза. Едва не изтича пред пазача си, но се задържа, уплашена той да не се пресегне да я спре.

— Побързай, Торин! Моля те, побързай! Трябва да му помогна. Трябва да ги спрем.

— Тук вътре! — каза той, отвори една врата и отстъпи. Тя се втурна в стаята, като вече търсеше Мадокс. Видя антикварен сандък, меча кожа и легло с балдахин, но Мадокс не беше там. Объркана и със засилваща се тревога, тя се завъртя наоколо.

— Къде е той? — Тя трябваше да стигне до него. Нямаше значение какво ѝ беше направил или какво чувстваше към нея.

Не трябваше да страда така.

— Не се тревожи за Мадокс! Знаеш, че ще бъде добре. Тревожи се за себе си! Щяха да те отведат в града, а не можех да им позволя. Мадокс щеше да ни убие всички в леглата ни. Така че, заради моя живот, ако не заради твоя, бъди тиха! Те нямат много време да те търсят. Дръж се добре и може да оцелееш! — и той тихо затвори вратата в лицето ѝ.

Чу се прещракване, когато ключът се превъртя.

Ужас, страх и несигурност се бореха за надмощие в нея. Тя не знаеше дали Торин казва истината, а и не я интересуваеше. Трябваше да стигне до Мадокс. Още един писък разцепи въздуха и сякаш премина през мазилката и се вряза в Ашлин.

Сълзи опариха очите ѝ. Тя изтича до вратата и се опита да завърти бравата с трепереща ръка. Не поддаде. Проклятие! Тя щеше да е тиха, но нямаше да стои в тази стая.

Ашлин се завъртя и отново проучи помещението, опитвайки се да го види с очите на крадец. Прах покриваше всичко, сякаш стаята е била забравена от години. Нямаше и украшения. Нищо, което да използва, за да разбие ключалката.

Тя отиде до прозореца и дръпна завесите. Пред нея се разкри гледка на планината — бяла и величествена. Един балкон водеше... тя погледна и ахна. Надолу, надолу, надолу. „Ами ако паднеш.“ Слава Богу, двойният прозорец се отвори лесно. Не обърна внимание на внезапния вихър на леден въздух и надзърна надясно, после наляво. На няколко стъпки имаше друг балкон.

Мадокс изкрещя силно и дълго.

С потящи се длани тя изтича до леглото. Тя вече имаше идея. Опасна идея. Глупава идея. „Единствената идея“ — промърмори тя, издърпвайки покривките и чаршафите от леглото.

Носът и устата ѝ се изпълниха с прах, но тя не забави движенията си. Завърза края на чаршафа за единия край на юргана.

— Правили са го във филмите. Ще се справиш. — Може би. Актьорите имаха мрежи и каскадьори. Тя нямаше.

Още един крясък.

Стомахът ѝ се бунтуваше, когато се върна до прозореца. Огромната тениска и анцуг не правеха нищо, за да я предпазят от стихията, но тя излезе на балкона без никакво колебание и пое въздух. Камъкът беше леденостуден под босите ѝ крака, а вятърът хапеше.

Пръстите ѝ трепереха и дъхът ѝ излизаше на облачета, но тя върза края на импровизираното въже за парапета на балкона. Двоен възел. Троен. Дръпна.

Удържа.

Но дали щеше да удържи тежестта ѝ? След като си изповръща червата, беше олекнала с няколко килограма и това беше в нейна полза.

Треперейки още по-силно, тя се покатери по металните решетки. Ръждата остави мръсна следа по дрехите ѝ. Тя задържа погледа си напред.

— Няма за какво да се тревожиш. Няма падане от милиони метри.

Спусна се по одеялото. Скърцане. Тракане. Сърцето ѝ почти спря.

— Мадокс се нуждае от теб. Може дори да си пада по теб. Или може да мисли, че си лъжкиня и убийца, може дори да не те харесва и може да се е опитал да те прелъсти, за да получи отговори от теб, но дори така да е, не заслужава това. Ти си единствената в това място, която мисли така, затова е твой ред. Ти си единствената му надежда.

„Боже! Звуча като принцесата от «Междузвездни войни».“

Но тя отчаяно искаше да запълни тишината, която толкова ценеше. Иначе щеше да мисли за падане и смърт или по-лошо — за провал.

— Справяш се добре. Продължавай!

Гласът ѝ секна, когато увисна свободно. В гърлото ѝ се оформи буца. „Моля те, Боже! Не позволявай да падна! Не позволявай на ръцете ми да се изпотят повече, отколкото вече са!“

Тя се наведе напред, разклащайки чаршафа... сантиметър. Проклятие! Наведе се назад. Сантиметър. Напред, назад. Напред,

назад. Скоро се залюляла добре. Но чаршафът се изплъзна малко (или може би тя) и Ашлин изпищя.

„Само още малко! Мога да го направя.“ Тя продължи да се люлее напред и назад, набирайки скорост. Накрая се озова достатъчно близо до втория балкон, за да се пресегне и да сграбчи... проклятие! Изпусна.

На следващото залюляване напред тя се пресегна отново. Пръстите ѝ удариха парапета, но не успяха да се захванат. Тя отлетя назад, изплъзвайки се още малко.

„Концентрирай се, Дароу!“ Тя се пресегна отново и този път успя да захване парапета с пръстите си здраво, без да пуска, дори когато въжето се опита да я дръпне назад. Ашлин изпъшка и прехвърли цялата си тежест напред, като сграбчи перилата с другата си ръка и пусна чаршафа. После направи грешката да погледне надолу.

Долната половина на тялото ѝ висеше от петнайсет метра над нащърбени скали.

Тя не можа да се спре и изпищя отново.

Няколко изпълнени с напрежение мига тя риташе с крака и се опитваше да ги обвие около парапета, както беше направила с пръстите си. Изплъзваха се... изплъзваха се... Най-последно коляното ѝ се закачи.

Напрегна до краен предел мускулите си и успя да се издърпа нагоре. Навън беше студено, да, но тя се потеше. Краката ѝ трепереха, когато се опита да отвори прозореца, който водеше в новата стая. Запъна се. Няколко минути минаха в удряне и ритане, преди да успее. Покатери се вътре и едва не се срина от облекчение.

Стаята беше тъмна и прашна, точно като другата, но тя отново чуваше стенанията и борбата на Мадокс. „Моля те, нека не съм закъсняла!“ Вече беше по-близо... толкова близо...

Тя отиде на пръсти до вратата и я откряна. В коридора нямаше никой. Внезапно гласът на Мадокс утихна. Тя покри устата си с ръка, за да не извика. Чу се шепот...

— ... не трябваше да му казваме.

— Нуждаеше се от време, да се успокои. Сега го има.

— Може никога да не се успокои.

— Няма значение. Постъпихме правилно — мълчание. Въздишка. — Нямам търпение да свършим с това и да премахнем поне

една тежест от живота си. Да вземем момичето и да вървим!

Разтреперана, тя се притисна към стената и се скри в сянката. Отекнаха стъпки. Врата изскърца и се отвори, после се затвори. Още стъпки, но този път те се отдалечаваха от нея.

Ашлин тихо запристъпва. Изтича в коридора, зърна двамата мъже, които завиваха вече зад ъгъла, и отвори вратата на стаята на Мадокс.

Едва не повърна.

Той лежеше в леглото, на което я беше държал толкова нежно едва преди няколко часа, и плуваше в кръв. Гърдите му бяха голи и тя виждаше шест зеещи рани, където го беше пронизал мечът. Виждаше вътрешностите му. О, Боже! Тя покри уста с ръцете си.

Като в транс тръгна към него. „Не отново! — помисли тя. — Не отново!“ Жестокостта беше поразителна.

Защо тези копелета продължаваха да му причиняват това? Той беше демон, те бяха демони, но това не беше достатъчна причина.

— Няма достатъчно добра причина — изхълца тя. Жестоки и безсърдечни, такива бяха те.

Тя бавно се пресегна и постави ръка върху челото на Мадокс. Очите му бяха затворени. Кръв беше напръскала лицето му в произволна шарка. Не, не беше произволна. Ашлин помисли, че може би вижда формата на пеперуда.

Кръв течеше дори от китките и глезените му, където беше опъвал веригите си.

Още един хлип се надигна в гърлото ѝ и преля. Коленете ѝ поддадоха и тя внезапно се озова коленичила до него.

— Мадокс! — прошепна тя на пресекулки. — Тук съм. Няма да те оставя. — Тя се огледа за ключ, с който да го освободи, но не намери.

Пресегна се и стисна безжизнената му ръка. Той беше безсмъртен. Беше се събудил от това веднъж. Можеше да го направи отново. Нали?

Пламъците го облизваха. Горяха като киселина. Толкова горещи. Стопяваха го, унищожаваха го парче по парче. Въздухът беше тежък,

черен и гъст, докато тялото му се разпадаше. Имаше толкова много болка.

— Мадокс!

Той чу гласа, познат и сладък, и спря да се гърчи, внезапно забравил жегата.

— Ашлин? — Той огледа дълбините на ада, в който се беше върнал, но видя единствено пещери от пламък. Чу единствено хленчене и крясъци. Беше ли умряла Ашлин? Беше ли пратена и тя тук, за да страда?

Това можеше да означава само, че Лушън и Рейес са я убили.

— Копелета! — изрева Мадокс. Бяха я убили и сега той трябваше да убие тях. С удоволствие — изръмжа духът.

— Тук съм — каза тя. — Няма да те оставя — този път тя плачеше.

— Ашлин! — извика той. Щеше да се пазари с жестоките нови богове. Щеше да я измъкне от тук.

Каквото трябваше. Дори щеше да се съгласи да остане тук завинаги. Всичко, за да я освободи.

— Няма да те оставя. Ще бъда тук, когато се събудиш. Ако се събудиш. О, Боже!

Веждите му се свиха в недоумение, преди отново да потъне в ада. Гласът ѝ не беше ехо вътре в ада. Беше ехо в ума му. Но в това нямаше смисъл. Не беше възможно.

— Как можах да ти причиня това? Как?

Беше ли тя... с тялото му? Да, осъзна той миг по-късно. Да, беше. Почти усещаше ръката ѝ да стиска неговата и топлите ѝ сълзи да капят върху отворените му гърди. Почти усещаше нейния аромат на сладък пчелен мед.

Докато овъглената му плът гореше и се преобразяваше, гореше и се преобразяваше, Ашлин му шептеше и го успокояваше:

— Събуди се отново, Мадокс! Събуди се заради мен! Имаш много да обясняваш и няма да те оставя, докато не ми кажеш истината.

Той искаше да се подчини и се помъчи да избяга от дълбоката дупка, в която се намираше, направи всичко по силите си, за да прати духа си обратно в тялото си. Искаше да я види, да я държи и да я пази. Но огънят го обгърна в тлееща прегръдка. Мадокс стисна зъби и се

забори отново и отново. Щеше да се бори цяла нощ, ако трябваше. Щеше да се бори, докато Лушън дойде за него.

Щеше отново да бъде с Ашлин.

Връзката му с нея беше твърде силна, твърде дълбока и твърде вкоренена, за да бъде пренебрегната или отречена. За такъв кратък срок тя някак си беше станала център на неговата вселена. Единствената му причина да живее. Сякаш тя му принадлежеше. Сякаш беше родена само за него.

Сега, след като я беше намерил, нищо нямаше да застане между тях.

— Ще остана тук цяла нощ — каза тя. — Няма да те оставя.

Той се усмихваше, когато пламъците го погълнаха отново.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Времето за война беше настъпило.

Аерон се радваше. Той кипеше от необходимостта да се бие, да убива. Може би, ако осакатеше няколко Ловци, щеше да спре да си представя как ножът му срязва гърлото на Даника, последвано бързо от това на сестра й... на майка й... и накрая на баба й.

Не беше казал на другите, но нуждата да убива вече беше повече от пренебрежимо трепване в него. Започваше да доминира над всички други мисли и го побъркваше. Боговете не бяха преувеличили. Звярът в него гореше от нетърпение да последва заповедите, които му бяха дадени.

Още по-лошо — желанието изглежда се увеличаваше с всеки изминал час.

И само щеше да стане по-силно, той знаеше. Щеше да расте и да расте, и да расте, докато накрая той не унищожи тези четири невинни жени.

Той стисна зъби. Надяваше се да успее да потисне жаждата за кръв поне още малко. „Аз съм чудовище, толкова лошо, колкото духът в мен.“ Ако воините не успееха да измислят начин да спасят тези жени, е, Аерон знаеше, че ще се наложи да се сбогува с последните останки от достойнството си. И щеше да се превърне в демон.

А не си ли вече?

— Мислиш ли, че жената на Мадокс е някъде тук? — попита Парис, прекъсвайки мрачните му мисли.

— Възможно е. — Не бяха успели да я намерят и трябваше да се откажат да я търсят, за да дойдат в града. Беше вбесен, че тази Стръв можеше дори сега да е на свобода.

Дали Ловците вече бяха предупредени за идването на Повелителите?

Лушън се беше пренесъл първо на гробището, но не беше видял нищо подозрително. Все пак Торин беше пратен там след това, за да чака, да наблюдава и да направи снимки с няколко от неговите играчки.

Изпращането му там беше крайна мярка. Той беше протестираше, но накрая се беше съгласил да отиде. Поне обитателите на гробището бяха вече мъртви и появяването на Болест нямаше да им навреди.

Сега Аерон и другите се движеха бързо по павираните улици на Буда. Без Ашлин трябваше да привлечат Ловците по друг начин. Бяха избрали сами да бъдат Стръв.

Полунощ може да беше дошла и да си беше отишла, но градът изобщо не беше готов да спи. Хората седяха на осветени маси и невинно играеха шах, а други се забавляваха. Сгради се издигаха от двете страни в симфония от завои и върхове. Няколко коли минаха край тях.

Хората отскачаха от пътя на войните. Откъси от клюки и предположения се носеха на лунната светлина. „Ангелите са слезли от тяхната планина... мисля, че са тръгнали след мъжете, които питаха за тях — онези в клуб «Дестини»...”

— Мъже са питали за нас — каза Аерон и стисна зъби. Докато го казваше, една жена пресече улицата, за да ги поздрави и изражението ѝ се изцъкли, когато се взря в Парис.

— Една целувка — замоли го тя.

— Винаги. — Парис се усмихна и наведе глава, за да задоволи искането ѝ.

Аерон излая:

— По-късно! Заведи ни в този клуб „Дестини“!

Ако Безразборност започнеше да целува, нямаше да спре да целува, докато дрехите не бѣдеха разкъсани и не зазвѣняха викове на страст.

— Следващия път — каза Парис на жената със съжаление в гласа и продължи да ги води към клуба.

— Обещава ли? — извика тя. Но се изтръгна от опиянението на страстта, когато Лушън мина край нея. Тя пребледня при вида на белязаното му лице.

Няколко минути по-късно войните стояха на входа на клуба и проучваха сцената. Тълпа от хора танцуваше в бърз ритъм, а многоцветни лампи пулсираха около тях. Тези, които ги забелязаха, ахнаха. Повечето се отдръпнаха — ангели, наистина. Смели и глупави, неколцина пристъпиха по-близо.

Докато стоеше там, Аерон усещаше... нещо. Леко бръмчене на сила, вероятно. Намръщи се.

— Виждаш ли ги? — попита Рейес, докато сканираше. Стойката му беше напрегната. Болка тази вечер изглеждаше на ръба повече от всякога. Ръцете му бяха подути, сякаш беше последвал примера на Мадокс и беше разрушил цяла стая.

— Още не, но знам, че са тук. — Аерон прокара пръст по ножа, скрит на бедрото му. „Къде сте? Кой сте?“

— Здравей, рай! Виж тези сладки малки хапки! — каза Парис, а гласът му беше дрезгав от възбуда.

— Извади си ума от гащите им! — сопна се Рейес.

На Аерон му се искаше това да е неговата единствена грижа. Нуждата от секс. Човешките жени го гледаха със страх, като блондинката, която едва не припадна днес при мисълта да бъде докосната от него. И той беше щастлив от това. Те трябваше да се страхуват от него. Той нямаше да го иска, но щеше да ги сдъвче и да ги изплюе на една хапка.

— Пет минути — каза Парис, а думите му бяха наситени с удоволствие. — Само това ми трябва.

— По-късно.

— Сега.

— Ти да не си дете? Патката ти не е играчка, затова спри да си играеш с нея поне за една проклета нощ!

— Богове! Не е възможно! — каза внезапно Лушън и изуменият му тон сложи край на препирнята. Той посочи към задната част на клуба с мрачно вирване на брадичка. — Вижте!

Всички погледи проследиха неговия до група, която стоеше в задната част на клуба и ги наблюдаваше.

Аерон изсъска и стисна един от ножовете си. Изглежда изненадите този ден не бяха свършили.

— Сейбин. — Никога не е мислел, че някога отново ще види Съмнение. Мъжът, когото някога беше смятал за приятел, беше държал нож в гърлото му и беше срязал дълбоко. — Какво прави той тук? Защо сега... — думите му секнаха, когато отговорът го озари. — Той все още воюва с Ловците. Той вероятно ги е довел на нашата порта.

— Има един начин да разберем — каза Лушън, но никой от тях не тръгна напред.

Аерон знаеше защо неговите крака се бяха превърнали в олово. Онази мрачна съдбовна нощ се разиграваше в ума му.

— Трябва да ги убием — беше изкрещял Сейбин. — Виж какво направиха с Баден!

— Ние направихме достатъчно — беше отвърнал Лушън със спокоен глас. — Причинихме на тях и на любимите им много повече болка, отколкото те на нас.

Студена ярост беше окъпала лицето на Сейбин.

— Баден нищо ли не означава за вас?

— Обичах го толкова, колкото и ти, но още разрушение няма да го върне — беше изплюл Аерон, обръщайки гръб, неспособен да понесе болката в очите на Сейбин. Болка, която отразяваше тази вътре в него. — Не мога да понеса още много, защото сърцето ми става все по-черно с всеки изминал ден. Нуждая се от мир. От убежище.

— По-скоро ще умра, отколкото да позволя и един Ловец да живее.

— Ние убихме мъжа, който отрязва главата му. Нека това е достатъчно!

— Достатъчно? Аз държах безжизненото тяло на Баден в ръцете си, кръвта му се просмука в душата ми, а ти искаш да се махна? Ти си по-лош от Ловците. — И тогава Сейбин беше нападнал. Ножът се беше забил, преди Аерон да го усети, че идва.

Щеше да прости честен бой. Но нападение в гръб? По дяволите, не.

След като Аерон го беше отстранил от себе си, беше искал само да си тръгне. Да напусне Гърция, войната и омразните спомени. Но Сейбин и неколцина от другите бяха поискали още кръв.

Товага Повелителите се бяха разделили. Безвъзвратно.

Той ги изучаваше сега — тези воители, които познаваше и не познаваше. Изглеждаха същите, но облеклото им се беше променило с времето. Гидиън имаше синя коса и сатанински блясък в сините си очи — блясък, който беше повече от див, повече от хищнически. Напомни на Аерон за Лушън и единствения път, когато беше избухнал ядосан, никой не беше способен да го удържи.

Камео все още беше най-красивата жена, която беше виждал, но проклет да е, ако не искаше да се намушка в сърцето само като я гледаше. Страйдър все още беше красив, но годините бяха гравирани

безпощадност върху лицето му. Амън беше сменил робите си за черна тениска и дънки.

Къде беше Кейн? И него ли го бяха пипнали Ловците?

Сейбин и другите започнаха бавно да се приближават. Аерон ги гледаше, без да отмества погледа си от тях, докато и неговата група най-после тръгна напред. Воините се срещнаха в средата на дансинга и хората бързо се дръпнаха от пътя им.

— Какво правите тук? — настоя Лушън. Аерон забеляза, че говори на английски, вероятно за да не ги разберат танцуващите.

— Аз мога да попитам същото — отговори Сейбин на същия език.

— Дошъл си да намушкаш някой друг в гърба ли, Съмнение? — попита го Аерон.

Сейбин вирна брадичка.

— Минаха няколко хиляди години, Ярост. Да си чувал за нещо, наречено прошка?

— Странно е да чуя това от теб.

Под дясното око на воина заигра мускул.

— Не дойдохме тук, за да се бием с вас. Дойдохме, да се бием с Ловците. Те са в града, в случай че не сте чули.

Аерон изсумтя.

— Чухме. Вие ли ги доведохте тук?

— Не. — Сейбин прокара език по зъбите си. — Научили са за вас преди ние да научим.

— Как?

Сейбин сви рамене.

— Не знам.

— Силно се съмнявам, че сте пропътували целия път до Будапеща, за да се биете. Можехте да останете в Гърция за тази цел — каза Лушън с леко подигравателен тон.

— Добре. Искате истината? — Страйдър разпери ръце, за да покаже, че е без оръжие. — Трябва ни вашата помощ.

— По дяволите, не. — Парис поклати глава. — Дори няма нужда да чуваме защо или как, защото отговорът няма да се промени.

Нали не мислиш наистина, че можеш да победиш тези мъже? Нехарактерното съмнение премина като шепот в ума на Аерон, но бързо заби остри нокти в мислите му.

— Не сме същите воители, които бяхме — каза Камео, привличайки вниманието му към тъжните си очи. — Поне ни изслушайте!

Всички се присвиха. Тя говореше така, сякаш всяка мъка на света почиваше върху нежните ѝ рамене. И вероятно беше така. Като я слушаше, Аерон искаше да заплаче като човешко бебе.

— Нуждаем се от вашата помощ. Търсим димУниак. Кутията на Пандора. Знаете ли къде е? — попита Сейбин сковано.

— След всички тези години искате кутията? — Лушън изглеждаше объркан. — Защо?

Ако се сбиете, може да бъдеш убит. Или осакатен. Защо не им дадеш това, което искат, и не върнеш живота си към обичайното? Юмруците на Аерон се стегнаха. Проклятие! Той беше силен и способен. Нямаше причина да се съмнява в себе си по този начин. „Съмнение.“

В гърлото му изтътна ръмжение, когато си спомни способността на бившия си приятел.

— Разкарай се от главата ми, Сейбин!

— Съжалявам — каза воинът със слаба усмивка. — Навик.

Трябваше да метне камата си на мига.

— Значи ти си този, който се опита да ни подмами в гробището невъоръжени. — Не беше въпрос. — Мислех, че не искаш да се биете с нас — добави студено.

Усмивката на Сейбин стана смутена.

— Не бях сигурен как ще ни посрещнете и не исках да изкушавам Съдбата. А след като се провалих да ви подмамя там, Кейн ще прекара скучна нощ с труповете. Какво правите вие тук, между другото? И вие ли сте чули, че Ловците ще бъдат тук?

— Пратихме Торин на гробището, така че нощта на Кейн ще бъде всичко друго, но не и скучна — му каза Лушън, а погледът му обхождаше клуба. — И да, проследихме Ловците тук, но не ги виждам.

— Болест и Кейн? — Намръщен, Сейбин измъкна черна кутия от джоба си. Докато го правеше, Рейес вече беше насочил нож към гърлото му. Очевидно мислеше, че бърка за оръжие. Когато Рейес разбра, че е радиостанция, свали ножа.

Сейбин се намръщи още повече, когато вдигна радиото до устата си и каза:

— Кейн, отбой. Приятелски огън.

— Разбрано. Знам — беше пукацията отговор.

Сейбин сложи радиото в джоба си.

— Постигнахме ли примирие?

— Не — сопна се Аерон.

Страйдър стоеше там и трепереше ядосано, пламтящият му поглед обикаляше клуба. Няколко души бяха започнали отново да танцуват, пияни от алкохол и похот, докато се извиваха един срещу друг.

— Знаете ли за Титаните?

Лушън погледна към Аерон, преди да кимне.

— Да.

Камео прехапа устна.

— Някаква идея какво искат от нас?

Богове, Аерон искаше жената да държи устата си затворена.

— Не — отвърна той, преди някой да може да отговори вместо него. Не искаше никой друг да знае какво му е било наредено да направи.

— Слушайте, стари приятели, знам, че ни мразите — каза Сейбин. Знам, че искаме различни неща. Но това, което е общо между нас, е желанието ни да живеем. Преди около месец научихме, че Ловците търсят кутията на Пандора. Ако я намерят, има опасност демоните ни да бъдат засмукани вътре. Това означава, че има опасност да умрем.

— Откъде знаеш, че не е била унищожена? — попита Рейес намръщен.

Настъпи мълчание и единственият звук беше пулсирането на музиката.

— Не знам, но нямам желание да рискувам с може би е изчезнала завинаги.

През всичките тези години Аерон рядко се беше замислял за кутията. Демонът му преди беше в нея, сега не беше и той бе приел последиците от действията си — край на историята.

Сега се замисли отново за онази съдбова нощ, в която демонът му беше освободен, като се опитваше да си спомни какво се беше случило. Беше помогнал да преборят пазачите на Пандора, докато Лушън беше отворил кутията. Демоните бяха изскочили навън и

очевидно беше невъзможно да бъдат спрени, когато налетяха върху пазаците, просмуквайки се в плътта им.

Миризмата на кръв и смърт беше напоила въздуха, смесвайки се с крясъци. Нещо се беше увило около врата на Аерон (вече знаеше, че това е бил демон) и той беше изгубил дъха си. Беше паднал на колене, неспособен да издържи собственото си тегло и беше пълзял из цялата стая, търсейки отчаяно кутията. Но не беше успял. Кутията беше изчезнала, сякаш никога не е била там.

Лушън прокара ръка през черната си коса.

— Не знаем къде е. Ясно?

Една жена внезапно се залепи за Парис, облизвайки врата му. Парис затвори очи и Рейес поклати глава.

— Трябва да продължим разговора си другаде.

— Да отидем във вашата крепост! — предложи Сейбин. — Вероятно заедно ще си спомним нещо за начина, по който беше взета.

— Не — казаха едновременно Аерон и Рейес.

— Е, аз с радост бих останал тук цяла нощ — каза Гидиън, очевидно вбесен.

Аерон беше забравил колко бързо лъжите на Гидиън можеха да изпият нервите му.

— Вашата крепост? — напомни Сейбин. — Готов съм да тръгна, когато вие решите.

— Не — каза отново Аерон.

— Добре. Ще останем тук. Трябва ми минутка, за да пратя всички у дома! — Сейбин затвори очи и изражението му стана напрегнато.

Аерон го гледаше внимателно и стискаше камата си, без да знае какво да очаква. Музиката спря рязко, танцьорите спряха да се движат. Всички бяха учудени и започнаха да мърморят и да вървят към вратата. За минути цялата сграда беше опразнена.

Раменете на Сейбин се отпуснаха и той изпусна дълга, изтощена въздишка. Клепачите му се отвориха.

— Така. Сами сме.

Амън, който не беше проговорил през цялото време, наклони глава настрани и се взря в Аерон напрегнато. Очите му се забиха като лазерен лъч в челото му. Лицето на Амън беше неразгадаемо и това

изнерви Аерон. Можеше ли воинът, обладан от Тайни, да прочете тайните, които Аерон пазеше дълбоко в душата си?

Погледът на Амън внезапно срещна неговия и в тъмните му очи имаше знание и съжаление. Аерон се скова. О, да. Можеше да го прочете.

Сейбин вдиша дълбоко въздух и очевидно искаше да запази търпение.

— Защо не сключим сделка? Ние ще се погрижим за Ловците, които са нахлули в града ви, ако вие ни помогнете да намерим кутията. Размяната е честна. Ние се бием с тях от години и знам точно как да ударим.

— Аз намерих един по-рано и го разпитах — каза Страйдър. Така разбрахме, че трябва да дойдем в клуба, но досега не сме видели и следа от останалите.

Аерон засече проблясък от движение в далечните сенки и се намръщи.

— Някой е останал — промърмори той. Всички се вцепениха.

Тогава Аерон видя очертанията на още четирима души, всичките мъже и то доста мускулести, дори за силуети. Лицето му стана още по-сурово, когато до носа му стигна миризма на барут.

— Ловци — изръмжа той. — Как ти се струва това за следа?

Аерон беше готов да ги остави на мира, въпреки че бяха убили Баден. Все пак той също им беше причинил много болка преди векове. Но те бяха дошли тук. Щяха да започнат нова война, ако имаха възможност.

Когато осъзна, че са били забелязани, един от хората излезе напред.

Стробоскопът^[1] още се въртеше, пръскайки пречупени лъчи светлина във всяка посока. Те танцуваха по младото, решително лице на смъртния. Той се усмихваше. Разтри лявата си китка с тесния палец и на дивата светлина Аерон разпозна символа на безкрайността.

— Кой да помисли, че ще намерим цялото зло на света на едно и също място по едно и също време? — мъжът извади малка черна кутия, отстрани на която стърчаха две жици. — Сериозно, да не е Коледа?

Някои от воините се намръщиха. Някои извадиха пистолети, някои предпочетоха най-острите си ками. Всички бяха готови за битка.

Аерон не изчака. Откри, че не може и не иска, беше нетърпелив да действа. Ярост вече беше съдил този мъж и го беше намерил за виновен в престъплението да убива невинни, в задачата си да убива Повелители.

Аерон хвърли ножовете си и двата едновременно се забиха до дръжките в гърдите на мъжа.

Очите му се изцъклиха и белозъбата усмивка замръзна на устните му. Той не умря веднага, както щеше да се случи, ако това беше някой от филмите на Парис. Падна на колене, дишайки тежко от болка. Щеше да живее още малко, но никой вече не можеше да направи нищо, за да го спаси.

— Ще се молите за смърт, когато свършим с вас — каза той.

— Гори в ада, демоне! — извика един от другите смъртни, сам хвърляйки кама.

Един от войните стреля, когато острието промуши гърдите на Аерон. Аерон се намръщи. Погледна надолу към перлената дръжка, примигваща на светлината. Сърцето му продължаваше да помпа кръв, отваряйки раната все повече с всеки удар. Ох. Имаха бързи рефлексии. Трябваше да запомни това.

Лушън и другите скочиха напред.

Ловецът не се отдръпна.

— Надявам се огънят да ви зарадва! — каза той, дръпвайки черната кутия, която падналият му приятел беше изпуснал.

Бум!

Експлозия разтърси цялата сграда, взривявайки камък и метал. Аерон беше вдигнат и хвърлен във въздуха като чувал с пера.

„Победен от хора. Невероятно!“

Това беше последната мисъл, понесла се в ума му, преди светът му да стане черен.

[1] Стробоскоп — устройство, произвеждащо бързо повтарящи се светлинни импулси и позволяващо с помощта на цветовото светлинно излъчване да се наблюдават в забавен ход бързо движещи се обекти в тъмнината. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадокс усети обкръжението си с разтърсване. Мъртъв в един миг, напълно в съзнание в следващия. Ашлин спеше в извивката на ръката му, гъвкавото ѝ тяло беше сгушено около него.

Погледна надолу към себе си. Тя сигурно го беше почистила и дори беше успяла да смени чаршафите, въпреки веригите му, защото кръвта я нямаше. Коричките се бяха върнали и се простираха върху корема и ребрата му.

Меката коса на Ашлин с цвят на мед гъделичкаше брадичката му. Топлият ѝ дъх галеше кожата му. Жива и тук. С него. Не си го беше представял. „От ада, направо в рая.“

Сутрин обикновено изпитваше нужда да унищожи нещо. Да се бие. Да забрави пламъците и болката, като се отдаде на вкочанеността и мрака на духа. Сега не беше така.

Чувстваше се (смееше ли да повярва?) — спокоен.

Ашлин изглеждаше толкова отпусната, че той не искаше да я буди. Не, не беше отпусната, осъзна той след по-внимателен оглед. Петна от сълзи личаха по бузите ѝ и следи от зъби загрозяваха сочните ѝ устни, сякаш ги беше прехапвала силно и често.

Той копнееше да погали с пръст извивката на бузата ѝ, но не можеше. Проклети вериги!

— Ашлин! Прекрасна. Събуди се, моля те!

Тих стон отвори устните ѝ.

Слънчевата светлина я галеше така, както той копнееше да направи сам, къпейки светлата ѝ кожа и отдавайки ѝ абсолютна почит. Миглите ѝ бяха като пера, все още мокри от сълзите, като панделки, покрити с роса.

Беше плакала заради неговото страдание. Кога за последно някой беше плакал за него?

— Ашлин.

Тя изстена.

Той наведе глава и целуна върха на носа ѝ. Както винаги в него се забиха електрически копия. Тя сигурно ги беше усетила, защото извика името му и скочи. Завивката падна до кръста ѝ, разкривайки торбестата тениска, която носеше. Неговата тениска. Харесваше я в неговите дрехи, харесваше му, че е покрита с материя, която някога е покривала него. Къдриците ѝ паднаха по раменете и гърба ѝ.

Когато погледът ѝ спря върху него, тя изхълца разтреперано и се хвърли в широко отворените му обятия.

— Ти си жив. Върна се от мъртвите отново.

— Отключи ме, прекрасна!

— Нямам ключ.

— Под матрака е. — Лушън беше спрял да носи ключа преди години, когато Мадокс успя да го грабне от веригата около врата му. — Защо не те отведоха?

— Торин ме скри. О! — Тя забързано зарови под матрака, намери ключа и освободи Мадокс. Веднага се сгуши до него, а аромата на кожата ѝ отвличаше мислите му от това защо Торин би направил нещо такова. — Радвам се, че се върна при мен.

Той обви ръце около кръста ѝ, прокарайки длани нагоре-надолу по гърба ѝ успокоително. Ставите му протестираха, но той не спря.

— Върнах се. Винаги се връщам.

— Не разбирам — каза тя с треперещ глас. Тялото ѝ трепереше. — Защо продължават да ти причиняват това?

— Още едно проклятие — гласът му се пречупи от вълнение. — Убих жена и сега трябва да умирам така, както умря тя. — Не искаше Ашлин да знае какво е направил, но не беше честно да я държи в неведение, след като тя му беше разкрила всички свои тайни.

Ашлин го пристисна.

— Коя беше тя? Защо я уби?

— Жената, за която ти разказах. Воинът, на когото беше дадена задачата, която исках за себе си. Пандора.

Очите ѝ се разшириха.

— Онази Пандора?

— Да.

— Това е кутията, която сте отворили? Боже мой, не знам защо не съобразих това преди. Защо боговете просто не върнаха демоните обратно в кутията?

— Наказание. Но по-лошото е, че кутията беше изчезнала без възможност да бъде пресъздадена.

— Как уби...

— Демонът ми ме беше обзел и... — проговори с мъка и се зачуди какво ли мисли Ашлин. — Изгубих контрол. Отдадох се изцяло на Насилие и мечът ми ѝ нанесе непоправима рана. Оттогава съжалявам за деянието, не се съмнявай!

— Но безсмъртните не могат да бъдат убити завинаги. Нали? Искам да кажа, че ти си доказателство за това.

— Повечето могат да бъдат убити. Не е лесно, но е възможно.

— Всеки прави грешки, а ти си платил за твоите — каза тя. Състраданието и това, че тя го разбира, го изненада. Стопли го. Повали го. — Направо ми се иска да беше убил и онези богове, които са те проклели, защото те са долни, отвратителни...

Той трепна и сложи ръка върху устните ѝ, пресичайки думите ѝ.

— Тя не искаше да го каже — каза той, и погледна нагоре. — Доброволно ще поема всяко наказание за нея върху себе си.

Не ги удари мълния. Земята не изтътна.

Не изпълзяха скакалци, за да изгризат плътта им. Мадокс бавно се отпусна.

— Никога не проклинай боговете! Те чуват всичко — за съжаление.

Тя неохотно кимна и той дръпна ръката си.

— Аз не съм Стръв — каза тя.

— Знам, че не си.

— Наистина ли? — каза тя с надежда. Наклони глава и го загледа.

— Наистина.

Чертите ѝ омекнаха и тя дори се усмихна.

— Какво те убеди?

— Ти. — Той я погледна учудено, защото за него все още беше изненада. — Твоята сладост, твоята способност. Твоята девственост.

— Значи ти... ме искаше? — попита тя вече несигурна. — Не защото си искал отговори от мен, а защото...

— А защото — увери я той — ти ме караш да горя.

В очите ѝ проблесна щастие като слънчеви лъчи, стъпкващи нощта. Тя се сгуши още по-плътно в него, гърдите ѝ притискаха гърдта

му.

— Радвам се, че от моя Институт ме доведоха в Будапеща.

Тялото му беше започнало да се раздвижва, да се подготвя и да желае повече. Докато не беше споменат Институтът. Насилие изръмжа.

— Няма да се върнеш при тях.

— Ти и твоите настоявания! — Без да осъзнава внезапния му смут, тя продължи безгрижно: — Знаеш ли, чувала съм откъслечни разкази за кутията на Пандора. Казах ли ти, че Институтът винаги е търсил свръхестествени реликви, споменавани в историята, в митове и легенди?

Той се вцепени.

— Ще ми кажеш ли какво си чула за кутията?

— Да видим! — Тя потупа брадичката си. — Чух, че кутията е скрита. Къде — не знам. Но се предполага, че е пазена от Аргус и дори самите богове не могат да стигнат до нея.

Мадокс прие новината с шок. Аргус беше огромен звяр с повече от сто очи, които му позволяваха да види всичко по всяко време. Легендите твърдяха, че е бил убит от Хермес, но легендите често бяха лъжа, разказана от боговете, за да заблудят смъртните.

— Чух също и противоречива история — продължи Ашлин, — че кутията всъщност е пазена от Хидра, не от Аргус. Общото в двете истории обаче е, че... — тя ахна отново.

— Какво?

— Ако кутията се появи, демоните ще бъдат засмукани обратно вътре. Това е добре, нали?

Той поклати глава.

— За света, може би, но не и за мен. Без демона, ще умра.

— Как е възможно да го знаеш? Искам да кажа...

— Знам го — прекъсна я той, размишлявайки върху казаното от нея. Хидра. Отровна змия с много глави. Ако това беше истина, кутията беше погребана дълбоко в океана. Но на коя история да повярва? На едната? На двете? Или на никоя? Ако можеше да се вярва и на останалата част от това, което беше чула, а именно че демоните могат да бъдат засмукани обратно, ако кутията се намери...

— Бих могла, не знам, да направя по-щателно проучване за кутията. Да си поставя това за основна задача.

— Не! — Това щеше да я накара да напусне крепостта и да я изложи на опасност. — Знам, че ти казах да ми кажеш всичко, но сега трябва да изберем по-малко опасна тема. — Насилие дебнеше в ума му, все по-възбуден с всяка дума. Мадокс вече вярваше, че демонът не иска да нарани Ашлин, но нямаше желание да рискува. Щеше да говори за цветя и лунни лъчи (той се присви), ако това беше нужно, за да задържи възхитителния вътрешен мир.

— Има ли начин да развалим смъртното ти проклятие? — попита Ашлин. Дотук с цветята и с лунните лъчи.

— Не — той поклати глава. — Няма начин.

— Но...

— Не. — Той нямаше да й позволи да се опита да се пазари с боговете, надявайки се да намери начин да го спаси. Той не можеше да бъде спасен. Още повече че той не си струваше усилието. Той беше повече чудовище, отколкото мъж, въпреки че понякога се опитваше да се убеди в противоположното. — Най-добре да изоставим и тази тема.

Ашлин прокара пръст по гръдната му кост. Възхитително топлият ѝ дъх го обгърна.

— На каква тема можем да говорим тогава?

Мадокс разпери пръсти върху задника ѝ и го стисна.

— Чувала ли си още гласове по време на престоя си тук?

— За съжаление, не. — Тя се изви леко, почти неусетно, в опит да бъде по-близо до него. — Чух всяка дума, изречена от онези четири жени. Които, между другото, трябва да бъдат освободени незабавно.

— Те остават.

— Защо?

— Това не мога да ти кажа.

Тя забарабани с пръсти.

— Поне ми кажи какво планирате да правите с тях! Те са мили. Невинни са. И са уплашени.

— Знам, красива. Знам.

— Значи няма да ги нараните? — настоя тя.

— Не. Аз няма да ги нараня.

Тя отпусна длан точно над сърцето му.

— Това означава ли, че някой друг ще го направи?

Кръвта му кипна еротично, прогаряйки вените му.

— Ще направя всичко по силите си, за да се уверя, че няма да пострадат. Става ли?

Устните ѝ се притиснаха към врата му и езикът ѝ се стрелна по пулсиращото място.

— Добре, но и аз ще направя всичко по моите сили, за да съм сигурна, че няма.

Той мразеше да ѝ отказва нещо, затова стисна брадичката ѝ, повдигна лицето ѝ и ѝ каза:

— Съжалявам, че е трябвало да слушаш разговора им. Никога повече няма да те оставям в стая, където е имало хора.

— Не беше толкова зле този път. — Пръстите ѝ се свиха около китката му меки и нежни. — И не чувам нищо, когато ти си наоколо, независимо кой е говорил.

— Чудя се защо. Не се оплаквам, радвам се. Просто съм любопитен.

— Може би гласовете се страхуват от теб.

Той едва не се ухили.

— Всъщност, чудя се защо не мога да чуя никой от предишните разговори на приятелите ти. А винаги съм могла да чувам други свръхестествени същества.

— Може би функционираме на по-високо ниво на съществуване.

Тя обаче се засмя.

— Но ще се погрижа винаги да съм около теб — каза той и щеше да е удоволствие за него. — Така гласовете никога повече няма да те тормозят — „Ами когато си мъртъв?“ Мисълта го накара да се стегне. Нямахте кой да я пази тогава. Нямахте кой да я защитава.

Усетила гнева му, тя се намръщи.

— Какво не е наред?

— Нищо. — Сега нямаше да мисли за идващата смърт. Държеше Ашлин в ръцете си и щеше да ѝ се радва, щеше да се наслади на малкото време, което имаха заедно. — Без повече приказки за жените или за проклетия.

— Така сложи край на повечето ни общи теми. — Погледът ѝ се спусна върху устните му. Тя потрепери. — Пътувала съм по целия свят по работа на Института, но не съм и мечтала, че ще срещна някой като теб.

— Силен?

Тя се изкиска.

— Да.

— Красив?

— Разбира се.

— Остроумен и опитен с меч?

— Абсолютно. — Изкиска се отново. — Но имам предвид мъж... приятел... някой... О, не знам как да те наричам.

Той се наслади на веселото ѝ настроение и на искреността в думите ѝ.

— Просто ме наричай твой. Само това искам да бъда.

Тя се разнежи.

— Разкажи ми нещо за себе си! — Тя отдръпна лицето си от дланите му и отново се сгуши в скута му. Но не махна ръцете си от китките му, а ги плъзна нагоре по неговите и около врата му, сякаш се страхуваше да го пусне дори за секунда. Той се страхуваше от същото. Искаше я отчаяно. И щеше да я има, закле се той, след като се изкъпеха и премахнеха всички следи от кръв и смърт. — Нещо, което не си разказвал на никого.

Можеше да ѝ каже, че харесва повече класическа музика, отколкото рока, който приятелите му предпочитаха, но на тази информация ѝ липсваше дълбокият личен елемент, за който Ашлин очевидно копнееше. И Мадокс откри, че иска тя да го познава по-добре от всеки друг на света.

Чувството му за мир — истински мир — се задълбочи. Само защото тя беше тук с него. Защото беше плакала за него и беше загрижена за него. Защото не го съдеше за миналите му грехове и не го хокаше. Защото и тя искаше да научи всичко за него. Защото само той облекчаваше нейното мъчение.

Защото, когато го погледнеше, не виждаше Насилие. Той подозираше, че тя вижда мъж. Нейният мъж. Опияняваща мисъл. Упойваща. Шокираща. Достатъчна, за да спечели вечната му преданост.

— Няколко пъти през годините ми се искаше да съм човек. И да имам жена и... — той преглътна и призна — ... деца. — Никога не беше казвал на приятелите си, които щяха да се смеят. Той също щеше да се смее на такава нелепа мисъл.

Насилие? Близо до деца?

Ашлин не се смя, не му се скара.

— Това е красива мечта — каза тя и в гласа ѝ имаше тъжна нотка. — Ти ще бъдеш чудесен баща. Свиреп и грижовен.

Въпреки че никога нямаше да му бъде дадена възможност да докаже думите ѝ, той беше покорен от изявлението и. Мадокс очерта кръгове около всеки от гръбначните ѝ прешлени.

— Кажи ми една от твоите тайни сега!

Тя потрепери и прокара пръст по върха на зърното му. Членът му потрепна в отговор, а кръвта му закипя. Вече не беше просто сгорещена, а сякаш идваше направо от ада. Но дори сега той не я целуна, не се претърколи върху нея. Колкото и да го болеше тялото, сега беше време за разговор.

— Научих се да чета едва миналата година — призна тя засрамено. — Дотогава трябваше да давам докладите си устно, вместо да ги пиша и всички знаеха защо. Просто не можех да се концентрирам достатъчно дълго, за да разчета думите. Гласовете винаги бяха там и ме смущаваха. Когато бях дете, шефът ми четеше приказки, толкова вълшебни, че можех почти да блокирам шепотите. Тогава твърдо реших да се науча сама. Но ми отне много време, за да го постигна.

Него не го интересуваше много дали тя може да чете, или не. Но нея я интересуваше, затова той искаше да я утеши.

— Това, че си се научила изобщо, е достойно за гордост.

Тя го дари с лъчиста усмивка.

— Благодаря.

— Аз се научих да чета едва стотици години, след като бях обладан, и дори тогава го направих единствено защото не ми харесваше другите да знаят нещо, което аз не знам. Виждаш ли? Вече си по-напред от мен.

Тя се усмихна и се отпусна още.

— След като се научих, поръчах онлайн всеки любовен роман, който успях да намеря. Те са приказки за възрастни. Доставяха ги до вратата ми и аз ги поглъщах толкова бързо, колкото можех.

— Ще накарам Парис да ти купи от града. Цял кашон.

— Това би било прекрасно. Благодаря — каза тя и отново му се усмихна.

Гърдите го боляха, когато целуна главата ѝ.

— Виждам съм няколко любовни романа. — Парис беше оставил няколко да се търкалят из крепостта и Мадокс ги беше (вероятно никога нямаше да го признае гласно) прибрал. — Ако ги бях прочел — кхм, кхм, — вероятно щях да мисля, че са — (секси, забавни, поучителни) — интересни.

Благодарната ѝ усмивка доби порочен вид.

— Вероятно... вероятно можем да прочетем някой заедно.

— Би ми харесало.

Колкото и да жадуваше за тялото ѝ, Мадокс откри, че е удивително приятно да прекарва времето си в разговори с нея. Тя му разказа как беше прекарала част от детството си в лаборатория и как са я подлагали на изследвания (понякога болезнени, което означаваше, че сега той имаше списък с учени, които възнамеряваше да убие) и как все още прекарваше по-голяма част от времето си сама, просто за да избегне шума. Сподели с него, че никога не е била част от семейство. Само един мъж някога се беше отнасял с нея като с нещо повече от животно и Мадокс се почувства задължен на този мъж.

Но Мадокс кипеше от желание да прогони тези спомени и да ги замени с по-добри и по-щастливи. Нещо повече — той кипеше от желание да отмъсти за нея.

— Заслужавала си нещо по-добро — каза той, а Насилие най-накрая протегна ръце и се прозя.

— Не възразявах срещу начина на отглеждане — каза тя. — През повечето време. Винаги чувах разни неща, така че самотата беше добре дошла.

Но ѝ липсваше играта, липсваше ѝ да бъде докосвана и обичана. Той долови това в гласа ѝ — нужда, която тя не можеше да скрие съвсем. Познаваш я толкова добре, така ли? Да, помисли той. Познаваше я. Част от него, която беше заровена толкова дълбоко, че не беше осъзнал съществуването ѝ, докато Ашлин не се появи в живота му, я беше познавала от самото начало.

Тя беше негова. Неговата жена. Неговото... всичко.

Той погали рамото ѝ и усети малка и твърда неестествена буца. Намръщи се и погледна надолу.

— Какво е това?

— Контрол върху раждаемостта — каза тя, а бузите ѝ се сгорещиха до тъмнорозово. — Стандартна процедура на агенцията.

Преди време една жена беше изнасилена от побеснял таласъм по време на работа. Забременя, а детето беше... ненормално. Сега Институтът ни обучава на самоотбрана и дава на жените служителки възможност да поставят импланта.

Насилие изви гръб и отвори очите си напълно събуден. Мисълта тази нежна красота да бъде насилена беше омразна и за двамата — и за мъжа, и за духа. Тя беше девствена, но това не означаваше, че е била оставена на мира.

— Била ли си ранявана някога?

— Не — увери го тя. — Но знам, че ако гласовете ме обземат, няма да съм в състояние да се защитавам.

Насилие не се успокои.

— Разкажи ми за твоето детство! — каза тя. Пръстът ѝ отново докосваше леко зърното му. Ашлин се отри в Мадокс, усети какво прави и спря.

Кожата му пламна от усещането. Нейната също, бе сигурен в това. От самото начало той сякаш знаеше кога е възбудена. А точно сега жената определено беше възбудена.

— Не съм имал детство. Бях създаден като мъж, винаги съм бил войник.

— Съжалявам — каза тя тихо. — Забравих.

„Искам я толкова силно.“ Последния път се беше въздържал и не я беше обладал напълно, защото тя беше девствена. Той беше същият мъж като вчера, все още не беше имал девственица и все още не беше сигурен какъв е най-добрият начин да го направи, но това нямаше значение. Едва не я беше загубил. Едва не му беше отнета.

Нямаше да чака дори миг повече.

Щеше да бъде толкова нежен с нея, колкото му беше възможно. И ако духът искаше да се натрапи, той щеше да позволи на Ашлин да го окове.

— Искам да правя любов с теб, Ашлин.

Дъхът спря в гърлото ѝ. Тя спусна ръката си по мускулите на корема му. Пръстите ѝ се спряха на коричките, а после на пъпа и направиха кръг. След това се спуснаха още сантиметър по-надолу. И спряха отново.

— Така ли?

„Искам я, нуждая се от нея, искам, нуждая се...“ Скоро... сега... Мадокс мислеше, че тя може би иска да го докосне по-долу, да хване члена му, но още не се осмеляваше. „Да, да.“ Той може би щеше да се усмихне, но двамата с демона бяха твърде възбудени.

Колкото повече Ашлин го докосваше, толкова повече той — те — я искаха. Омайващият ѝ аромат дразнеше ноздрите му, карайки кръвта му да кипи. Тази сладост се процеди чак до костите му и запали всякакви желания.

— О, да.

— И аз те искам — прошепна тя с треперещ глас. — Но...

„Без повече чакане. Трябва да я имам, трябва да я имам, трябва да я имам.“ Диво чувство се разгоря в него. Тя е наша — каза духът. „Тя е моя“ — поправи го Мадокс.

— Искам да бъда в теб. Без повече чакане.

Тя застина и дъхът ѝ излезе с хриптене.

— Искам да разбереш, че ще те задържа. Ще останеш тук с мен и аз ще те защитавам. Заедно ще научим как да спрем гласовете завинаги.

— М-Мадокс. — Каквото и да мислеше, то остана неизказано, когато тя стисна устни.

„Да. Трябва да я задържа.“

— Няма да те нараня — каза той най-вече на себе си и на духа, отколкото на нея.

— Знам, че няма да ме нараниш. Но аз имам живот и работа.

„Ще я задържа!“

— Ще остана толкова, колкото искам, но трябва да ми обещаеш, че няма да ме заключваш повече. Когато приятелите ти дойдат, за да — тя преглътна — те убият, искам да бъда с теб. Кълна се, че няма да ги нападна, въпреки че ще искам, но трябва да държа ръката ти. Не мога да понеса мисълта да умираш сам.

В този миг Мадокс се влюби в нея напълно, абсолютно и безвъзвратно.

„Моя, моя, моя.“ Тя беше по-важна от дишането, по-нужна от храна, вода или заслон. След хиляди години война, насилие и ярост тя му даде доброта. Спокойствие. Състрадание. Доверие. Проклет да бъде всеки, бил той Повелител на ада или бог, който се опита да я нарани. Беше го мислил и преди, но сега това се превърна в кървава клетва.

Който и да се опиташе да я нарани от този миг нататък, щеше да умре в краката на Мадокс.

Лушън и Рейес не я бяха взели предишната нощ, както бяха заявили, и това спаси мизерните им кожи. Почти. Но щяха да платят. Да, те щяха да платят. Насилие се нуждаеше от някакъв вид възмездие, преди да може да забрави.

— Не искам да гледаш. Няма да съм сам, скъпа. Болка и Смърт ще са с мен.

— Да, но те няма да те прегърнат.

Той все още беше намръщен.

— Ти си моя, жено. И аз съм твой. Преди теб животът ми беше пуст. Аз съществувах, но не живеях истински. Сега живея, дори в смъртта си. — Думите бяха толкова близо до брачна клетва, колкото беше възможно, той беше сигурен. Ашлин винаги щеше да бъде негова и той винаги щеше да бъде неин.

Сълзи изпълниха кехлибарените ѝ очи.

— Това е най-красивото нещо, което съм чувала.

— Искам само да помислиш за това, което искаш. — Ако той трябваше да гледа как тя умира отново и отново... Той усети гадене. — Кръвта, ужасът...

— Знам какво искам — каза тя решително. — Все още искам да остана с теб.

Желанието отново замени всичко друго.

— Ще си вземеш душ. Парис казва, че човешките жени обожават да се къпят и че това им помага да се отпуснат и успокоят. — Той седна и я придърпа към себе си. „Най-последно, най-последно!“

Не, още не. Скоро. Щеше да направи така, че първата им истинска интимна среща да бъде специална за Ашлин, дори ако това го убиеше.

Тя усука краищата на косата около пръста си.

— Ще се присъединиш ли към мен и този път?

Мадокс се насили да поклати глава и духът изрева от ярост. Защо не?

— Ако се къпя с теб, ще те обладая. Докрай.

Горещият ѝ поглед се спусна към него и той усети силата на погледа ѝ как го наелектризира.

— Както ти казах, знам какво искам — прошепна тя.

Богове, той искаше да я целуне. Но ако я целунеше, нямаше да спре да я целува, докато не проникне в нея.

— Има нещо, което трябва да направя преди това.

— А след това... — тя не довърши изречението си, но пък нямаше нужда.

— След това — обеща той. Да. След това.

Духът се усмихна бавно. За втори път за два дни мъж и демон бяха в свършено съгласие.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ашлин мина бързо през душа, чудейки се какво ли има да прави Мадокс. Водата беше гореща и успокояваща, и отми следите от нощта. Успя да заличи физическата умора, но не и страшния спомен за това, как държи в ръцете си тялото на любимия мъж. Умората, почти изнемошяващото чувство на отчаяние и яростта от това, което беше причинено на мъжа, когото беше започнала да обича.

Мъжът, който може би започваше да обича нея.

Чувствата може би ги бяха връхлетели прекалено бързо, но това сякаш беше правилно. Тя толкова силно искаше да бъде с Мадокс. Толкова силно искаше да го държи и да го докосва, да дава и да получава удоволствие. Да се наслаждава на това ново усещане за лекота. Той вече не я смяташе за Стръв и настояваше тя да остане с него. Сега и завинаги. Тя се усмихна щастлива.

„Как да разваля смъртното му проклятие?“

Тази мисъл превзе съзнанието ѝ, изтривайки всяка друга. Усмивката ѝ угасна. Със сигурност имаше нещо, което тя можеше да направи, за да го спаси от цяла вечност умиране, последвано от съживяване и от знанието, че скоро ще умре отново. Никой не заслужаваше да бъде измъчван така.

Ашлин облегна чело на белите плочки. Със сигурност някъде по света, по някое време, някой човек беше говорил за боговете и как да се развалят глупавите им нечестни проклетия. Тя вероятно беше чула нещо през годините, но дори да беше така, тази информация се беше смесила с всички останали.

Сега поне знаеше за какво да слуша.

Тя беше сигурна, че Мадокс нямаше да се съгласи тя да напуска крепостта, за да търси тази информация, така че трябваше да излиза, без да му казва. Освен това тя не можеше да чува гласовете, когато той беше наоколо.

„Преди теб животът ми беше пуст — беше казал той. — Аз съществувах, но не живеях истински. Сега живея дори в смъртта си.“

Той беше свиреп защитник и би сметнал собственото си страдание за малка цена, за да държи Ашлин в безопасност. Тя вече знаеше това.

Щеше да излиза през нощта, когато не можеше да направи нищо, за да я спре, и щеше да се промъква обратно на сутринта.

„Не мисли за това сега! Ще има достатъчно време за шпионски игри по-късно.“ След малко щеше да се люби с мъж. С Мадокс. Големите му силни длани щяха да галят цялото ѝ тяло. Устните му щяха да я вкусват. Пенисът му щеше да я изпълва дълбоко.

Тя потрепери. „Първо искаше отчаяно да си тръгнеш, сега искаш отчаяно да останеш.“ По някакъв начин щеше да се свърже с Макинтош и да му каже, че е добре. Не сега обаче. После. След като изпиташе най-интимния акт и разбереше какво е да се слее с някого.

Егоистично от нейна страна, да. Но тя не можеше да се спре по никакъв начин.

Този път Мадокс несъмнено щеше да довърши това, което бяха започнали. Нажеженият до бяло поглед, който ѝ беше хвърлил, преди да излезе от стаята, само беше затвърдил това предположение.

Тя вече нямаше да се тревожи, че след това ще я изостави, както се беше случвало с толкова много мъже и толкова много жени през вековете. Мадокс беше емоционален и страстен, и различен. Нямаше нужда да я лъже или да дава фалшиви обещания, за да получи каквото искаше. Трябваше само да го вземе.

Но беше избрал да не го прави. Искаше тя да му се отдаде доброволно.

Топлата вода скоро изстина. Ашлин завъртя кранчетата и спря струята. Кап-кап. Време е, помисли тя и моментално усети между краката си влага. Зърната ѝ бяха твърди като камък.

Капки вода се плъзнаха по кожата ѝ и тя потръпна. Представи си как Мадокс ги облизва, потрепери отново и едва не изстена. Грабна една кърпа и се избърса, колкото можа, преди да увие пухкавата материя под мишниците си, покривайки се от гърдите до коленете. Излезе нетърпелива от банята, загърната в облак пара.

Мадокс не беше в стаята.

Ашлин се намръщи. В този момент пръстите на краката ѝ забърсаха нещо меко и тя погледна надолу. Виолетови копринени шалове оформяха извита пътека от неговата стая до съседната. Когато застана на вратата, тя зяпна изненадана и възхитена.

Беше влизала тук и преди, когато пропълзя през балкона и през прозореца, но стаята не беше изглеждала така. Тогава всичко беше покрито с прах. Дори чаршафите. Сега това беше стая, създадена за удоволствие. Свещници грееха от стените и златната светлина трептеше над легло, застлано с черна коприна. Мадокс беше почистил. За нея. Сърцето ѝ се изду в гърдите, туптейки диво.

Къде беше той?

Вратата на балкона беше отворена и свежият студен въздух нахлуваше вътре. Тя приближи. Сгорещената ѝ кръв я правеше безразлична към студа. Мадокс стискаше парапета на балкона с гръб към нея, а тъмната му коса (мокра, забеляза тя) беше в безпорядък. Раменете му бяха широки, загорели от слънцето и голи.

Никога не беше виждала гърба му.

Там имаше татуирана огромна пеперуда, която се простираше от върха на раменете му до под колана на панталоните му. Беше червена, почти неонова, и изглеждаше ядосана. Зла. Сякаш можеше да скочи от гърба му и да я среже на две. Странно, помисли тя. Пеперудите бяха толкова нежни същества. Ашлин никога не би могла да помисли, че някоя може да изглежда толкова заплашително. Или че мъж, толкова... мъжествен, колкото беше Мадокс, би имал такава рисунка, татуирана върху тялото си.

— Мадокс! — прошепна тя почти без дъх.

Той се извърна бързо, сякаш тя беше изкрещяла. Чувствените му устни бяха намръщени. В този миг той не беше любовникът, който я беше оставил да се изкъпе и да се подготви за часове удоволствие. Беше воинът, който се беше опитал да я остави сама в крепостта.

— Всичко наред ли е?

— На онзи балкон има одеяло — той посочи в дясно, но не премести присвития си поглед от лицето ѝ. — Знаеш ли нещо за него?

Освен в нощта в гората, той рядко я беше гледал гневно. Обикновено този гняв беше насочен към някой друг. Беше малко объркващо тези виолетови очи, които сега бяха обрамчени в същото неоново червено като татуировката му, да са насочени към нея като обвиняващ пръст.

Добрата новина беше, че въпреки че беше ядосан, странната скелетна маска не беше закрила чертите му.

Добила увереност от това, Ашлин вдигна брадичка и пристъпи към него.

— Да. Знам нещо за одеялото.

— Ако беше някоя друга — каза той сковано, — щях да помисля, че си го вързала за парапета, за да могат Ловците да се покатерят вътре в крепостта.

— Но ти не мислиш така за мен? — Ако въпросът имаше зъби, щеше да го ухапе. Здравео.

— Не — каза той и тя се отпусна. Леко. — Кажи ми — продължи той — за какво го използва?

Време за признания.

— Казах ти, че Торин ме скри, нали? Той ме заключи горе, за да не могат другите ти приятели да ме намерят. Не разбирам напълно защо го направи, затова не питай! После чух виковете ти и направих необходимото, за да стигна до теб.

Той пристъпи заплашително към нея, но после спря, сякаш се страхуваше да я приближи твърде.

— Могла си да паднеш и да се убиеш — каза той тихо.

— Но не паднах.

— Висяла си във въздуха, Ашлин.

„Не отстъпвай!“ Не и в този решаващ момент. Току-що бяха установили, че се харесват и че и двамата искат да направят следващата стъпка в отношенията си. Това, което станеше тук и сега, щеше да определи основата за бъдещите им спорове. А спорове щеше да има. Той беше твърде упорит, а тя твърде решителна.

— Да — съгласи се тя. — Висях.

— Повече никога, никога, не го прави! — той съкрати оставащото между тях разстояние и се наведе, като по този начин я лиши от лично пространство. — Разбра ли?

Сърцето ѝ премина към свръхзвукова скорост.

— Кажи на приятелите си да не ме заключват и тогава ще се закълна!

Очите му се разшириха от недоверие. Дали не очакваше да се разплаче за извинение?

— Ще ги убия — изръмжа той, изненадвайки я. — Ти можеше да умреш там.

Докато я обикаляше, тя видя смърт в очите му. О, не, не, не. Нямаше да я напусне. Нямаше да се бие с приятелите си. Не сега. Ашлин се пресегна без колебание и без страх, и обви с ръка широкия му бицепс. Той изръмжа и се извъртя към нея.

— Този ден няма да бъде съсипан с още болка — каза му тя.

— Ашлин!

— Мадокс!

Той можеше да я избута. Можеше да я отблъсне, да я прокълне. Да я удари. Вместо това емоциите го завладяха.

— Ти можеше да умреш там. — С ниско животинско ръмжене той притисна устните си към нейните. Езикът му нахлу свирепо в устата ѝ.

„Най-послед! Благодаря ти, Боже, най-послед!“ Тя усети смесица от ярост, страст и топлина, и това беше най-умопомрачителният вкус, който беше познала. Опияняващ. Кръвта ѝ моментално кипна.

— Не искам... да те... нараня — изръмжа той между целувките.

— Не можеш.

— Мога да те нараня...

— Няма.

Главата му се изви настрани, докато той я целуваше все по-страстно, така подсилваше плътските ѝ желания, с които беше живяла толкова време. Тя обожаваше това усещане. Мадокс беше страст — пълна, отнемаща дъха страст и свирепо раздаваше и вземаше от нея. По начин, по който Ашлин желаше, със сила, от която Ашлин се нуждаеше.

— Ще ти дам това, за което копнееш и кълна се в боговете, няма да те нараня — каза той.

— Искам теб и всичко, което имаш да дадеш. Всичко.

Той стисна задника ѝ и я дръпна към себе си, изкарвайки въздуха от дробовете ѝ. Останала без дъх, тя обви крака около кръста му. Той я подпря на стената. Студеният камък се заби в гърба ѝ, но не ѝ пукаше.

Необуздаността никога не беше присъствала в живота ѝ. У дома, на работа, у дома, на работа. Така изглеждаше ежедневието на Ашлин. Беше казала на Мадокс, че се е радвала на самотата си, но имаше моменти, в които беше жадувала за докосване. Каквото и да е.

Това беше повече, отколкото някога беше мечтала.

Възбуденият му член му се настани между отворените ѝ бедра. Той все още не беше проникнал в нея, но беше твърд и горещ и тя усещаше през панталоните му и през кърпата как той докосва точно мястото, което тя искаше да бъде докосвано най-силно. От Ашлин се изтръгна стон. Тя сграбчи Мадокс и ноктите ѝ се забиха в гърба му. Тя усети как твърдите му зърна се притискат към кожата ѝ.

— Хубаво е — каза той и обви с длан едната ѝ гърда. Докосването му не беше нежно, но не беше и грубо. То предлагаше съвършен баланс между удоволствие и болка. Той потрепери, сякаш едва успяваше да удържи последната нишка контрол върху себе си.

— Да! — „Да!“ Коремът ѝ потръпна, пращайки стрели от блажена, стопяваща жегата през цялото ѝ тяло. Тя се изви напред, назад, напред, отново и отново, триейки се в неговия пенис. Никога не беше чувствала такава влага между краката си. Никога не беше изгаряла от такава болезнена нужда. Никога не беше искала да се удави, да умре, да живее и да лети в един и същи момент, но сега искаше.

— Искаш ли го... както в книгите, които четеш? — той захапа брадичката ѝ, после врата ѝ.

— Казах ти. Искам теб. Само теб. — Местата, на които Мадокс я хапеше, боляха, но той нежно прокара език върху всяко, докато не я успокои и не разпали още повече желанието ѝ. Той пъхна ръка под кърпата и започна да щипе зърната ѝ. Пръстите му бяха малко по-груби от зъбите. В гърдите му се чу тътен — звукът на първичен копнеж, който отразяваше нейния собствен.

— Кърпата... долу! — Той не изчака отговора ѝ, а я дръпна от нея и я хвърли през рамото си.

Леденият въздух целуна кожата ѝ. Вместо да обвие ръце около нея и да я стопли, той се дръпна назад ѝ я огледа. Просто я гледаше от горе до долу бавно, продължително и с наслада. Този негов поглед беше по-горещ от докосване и сякаш спираше студа.

Когато се взираше в нея по този начин, тя се чувстваше като богиня. Като сирена. Като кралица.

— Красива — каза той. — Толкова красива! — Ръцете му последваха същия път, който бяха изминали очите му. Докосна цялото ѝ тяло, без да остави неизследвано място.

— Твоя.

— Моя. — Той облиза и засмука врата ѝ, оставяйки гореща следа. — Ти си най-съвършеното нещо, което някога съм виждал. — Той отново обви с шепи гърдите ѝ. — Съвършени розови зърна, създадени за моята уста.

— Вкуси ги!

Той засмука едното зърно, а горещият му език се стрелкаше напред и назад. После съсредоточи вниманието си върху другото, след което я върна в центъра на стаята и се отпусна на колене.

Очите ѝ се затвориха и тя се предаде на насладата. Когато този мъж падаше на колене, се случваха невероятни неща. Деморализиращи неща. Едната му ръка я прегърна през кръста и я придърпа по-близо. И докато продължаваше да я целува, той погали бедрата ѝ със свободната си ръка.

„Докосни ме там... точно там... О!“ Пръстите му докосваха клитора ѝ, а след това се дръпваха, преди да са го изследвали напълно. Това я разочарова. Той я държеше, а зъбите му леко хапеха плътта ѝ.

— Искам повече — каза му тя.

— Скоро.

— Мадокс! — каза тя отчаяна. Ако само пъхнеше пръст в нея, тя щеше да свърши. И въпреки че тя много искаше да свърши, желанието да го изследва така, както той нея, беше по-силно.

— Аз също... искам... да те докосвам. — Тя дишаше тежко и едва успяваше да произнесе думите.

Той беше на крака, преди тя да успее да мигне и се взираше надолу към нея с пламнали очи, смесица от червено, черно и виолетово. Без да каже и дума, той я вдигна и я хвърли върху леглото. Студената коприна се плъзна по сгорещената ѝ кожа. След миг беше върху нея и я притискаше с тялото си. Тежестта му беше изненадващо възбуждаща, а усещането беше по-чувствено, отколкото беше очаквала.

Златната светлина го къпеше и създаваше ореол. Точно тогава той наистина беше ангел. Неин ангел. Неин спасител и любовник.

— Свали си панталоните! — нареди тя. Голите му гърди я изгаряха възхитително и тя нямаше търпение да усети голите му крака... и твърдият му издут penis без нищо, което да ги дели.

Той не се подчини. Треперейки, тя протегна ръка към колана му, за да избута панталоните.

Той поклати глава и я спря.

— Сваля ли ги, ще проникна в теб — гласът му беше нисък и дрезгав.

— Добре. Искам да проникнеш в мен.

— Не съм свършил с вкусването. — Той я отпусна малко и прокара пръст по корема ѝ.

О, Боже!

— Да, вкуси още! Искам... нуждая се... от всичко. — Щом нямаше да ѝ позволи да свали панталоните, Ашлин щеше да мине покрай тях. Тя пхна ръка отдолу и го сграбчи.

Мадокс изсъска. Очите му се затвориха за кратко.

— Ашлин!

Членът му беше толкова голям, че тя не можеше да затвори пръстите си около него. Дебел, твърд и възхитителен. Когато плъзна ръка по него нагоре и надолу, нагоре и надолу така, както той правеше под душа (о, толкова е хубаво, не спирай!), той най-после, най-после пхна пръст в нея. Тя ахна от силното усещане.

Той спря.

— Добре ли е?

— Да — каза тя и изстена.

Той се раздвижи отново и размърда пръста си навътре и навън. Първоначално бавно, а после по-бързо... и по-бързо... тя се изви към него, опитвайки се да стегне мускулите си и да го задържи дълбоко.

— Още?

— Още! — прошепна тя.

Втори пръст влезе вътре, разтягайки я. Коленете ѝ стиснаха бедрата му, предавайки се на всяка негова прищявка. Погледът ѝ срещна неговия. Пот лъщеше по лицето му, излъчваше напрежение.

— Гореща — каза той. — Влажна.

— Голям — каза тя и го стисна. — Твърд.

— Целият твой.

— Мой — съгласи се тя. „Искам го завинаги. Сега и завинаги.“
— Още!

Той заби трети пръст в нея и тя усети леко парене. Хареса ѝ, харесваше ѝ чудото да бъде изпълнена от него.

— Моя — каза той. Членът му се надигна в ръката ѝ. — Готова ли си, прекрасна?

— Да. О, да. — Толкова готова — повече от готова. Никога не беше искала нещо толкова силно. С радост би дала живота си, за да опита това. — Да. Моля те!

Тя прокара ръце по гърба му и впи ноктите си в кожата му. В този момент той най-сетне събу панталоните си и ги изрита. Под тях нямаше бельо. Най-после беше напълно и благословено гол.

— Погледни ме!

Тя го погледна. Погледите им се сплетоха като телата им.

Твърдият връх на пениса му се притисна към нея, но не влезе напълно. Тя изви бедрата си, подканвайки го. Той не навлезе по-дълбоко. Въпреки твърдението му, че ще бъде вътре в нея в мига, щом дрехите му паднат, той устоя.

— Трябва ми момент... за да задържа духа... под контрол — каза той. — Не иска да се махне. Не иска да си тръгне. Но поривите...

— Ммм, пориви. Да.

— Не. Те са мрачни. Яростни. Сурови.

— Не ме е страх. — Не, тя беше възбудена, искаше да приеме и него, и духа. Той беше част от Мадокс и тя смяташе да обича и двамата.

— Трябва да те е страх. — Потта, която беше избила на слепоочията му, се стече по бузата ѝ. Леденият вятър изобщо не го охлаждаше. — Не съм го правил по този начин от хиляди години. Не съм гледал жена, докато...

Той не довърши, но тя можеше да предположи какво не беше в състояние да каже той. Не беше гледал жена, докато е правил секс с нея. Ашлин отново срещна погледа му и в очите ѝ светеше ярко цялата любов, която изпитваше към Мадокс. Не се опита да я скрие, не можеше.

— Не искам да чакам повече.

— Трябва.

Тя придърпа коленете си, опитвайки се да го притисне напред, но той стисна с ръка таблата на леглото, отказвайки да помръдне. Тя не искаше той да се страхува, че ще я нарани.

— Чукай! Хапи!

— Не. Не и с теб.

— Чукай ме! Хапи ме! Няма да се прекърша.

— Няма да те нараня. — Той поклати глава, отказвайки да я погледне. — Няма да те нараня. Обещах.

„Накарай го да изгуби контрол! Докажи му, че не може да те нарани, независимо какво прави!“ Да, помисли си тя и положи длан на брадичката му, принуждавайки го да я погледне. Ако този път се сдържеше, щеше да се страхува от нещата, които искаше да прави с нея и накрая изобщо щеше да престане да я докосва. Щеше да я остави.

— Дай ми всичко, което имаш! Само го направи сега! — каза му тя със стон и отново се опита да го плъзне в себе си. — Толкова съм възбудена, че вече ме боли.

Тежкото му дишане изпълни ушите ѝ.

— Само още няколко минути. Само ще те подържа, после трябва да се махна.

Не, не ставаше.

Тя прокара пръсти по гърба му, наслаждавайки се на усещането за кадифе, излято върху наелектризираща стомана. Татуировката му беше изглеждала толкова истинска, че Ашлин очакваше да е изпъкнала, но не беше. Беше гладка и толкова топла, колкото останалата част от него.

— Ако ти не ме обладаеш — тя се опита да изглежда невинна, докато масажираше задника му и мускулите се свиха при допира, — ще те облада аз.

Без друго предупреждение, тя стисна по-силно, дръпна и в същия момент се изви нагоре.

Ръката на Мадокс се сгъна и той падна върху Ашлин. От устните ѝ се изтръгна вик — едновременно болезнен и блажен.

Мадокс изгуби всякакъв контрол.

Той изрева ниско и дълго, отдръпна се назад, след което влезе докрай, а после започна да повтаря движението отново и отново. Тя се задъха, усещайки го толкова дълбоко, че никога повече нямаше да може да мисли за себе си просто като Ашлин. Тя беше жената на Мадокс.

Той захапа врата ѝ и тя потрепери. Плъзгаше се назад и забиваше напред. Цялото легло се тресеше, металните крака чегъртаха по пода. Мадокс прокара ръце под коленете ѝ и разтвори краката ѝ, за да проникне още по-дълбоко.

— Съжалявам — прошепна той. — Съжалявам!

— Недей! Да, да! — извика тя.

Темпото му се усили и тласъците му станаха по-силни.

— Ашлин! — извика той задъхано. — Ашлин!

Тя пламтеше. Изгаряше отвътре. Пулсът ѝ туптеше в ритъма на тласъците му. Главата ѝ се мятеше, а в ума ѝ нямаше нищо друго, освен удоволствие.

Той стисна зърната ѝ и от това тя се разгорещи още повече.

Одраска със зъби врата ѝ и това я направи още по-влажна.

Стисна бедрата ѝ и това засили желанието ѝ.

— Съжалявам — каза той отново. — Толкова съжалявам. Искан да бъде нежно.

— Харесва ми, когато си груб. Искан да бъдеш груб. — Нежността можеше да дойде по-късно, когато желанието ѝ бъде задоволено, и след като той осъзнаеше, че тя може да поеме всичко, и да бъде щастлива с това, което той можеше да ѝ даде. — Близко. Толкова близко — почти там. Просто се нуждаеше...

Той сплете пръсти в косата ѝ и дръпна лицето ѝ към неговото. Езикът му намери устата ѝ. Вкусът му я зашемети като наркотик. В този миг тя изригна. Избухна. И пламъците на екстаза я погълнаха.

Цялото ѝ тяло затрепера и тя заплака. От устните ѝ се изтръгна вик. Бяла светлина помете ума ѝ, а после отстъпи място на непрогледен мрак. Тя умираше бавно, умираше бързо. Просто... умираше. И отлиташе в рая.

— Ашлин — извика Мадокс, когато и той изригна. Той запулсира и топлото му семе бликна вътре в нея. Дълбоко. Много дълбоко. Мускулите му се стегнаха. — Моя. — Той отново захапа врата ѝ, сякаш не можеше да се спре.

Този път пусна кръв.

Трябваше да боли и болеше — толкова хубаво, толкова хубаво, — но я накара да свърши отново. Тя потрепери и се изви към него, крещейки от неудържимо блаженство. Никога не беше мислила, че удоволствие и болка може да се смесят толкова могъщо. Никога не беше мислила, че едното може да ускори другото. Но вече знаеше. И беше доволна.

Той се срина върху нея, отново дишайки тежко.

— Съжалявам. Толкова съжалявам. Не исках...

— Не се тревожи! Радвам се. — Задоволството бучеше в нея, когато усети тежестта му. Задоволство и абсолютно щастие. — Искам винаги да е така.

Той се превъртя по гръб, обръщайки я със себе си. Тя буквално се разля върху гърдите му сякаш нямаше кости. Мадокс обви ръце около нея и поглади гърба ѝ.

— Щеше да ти хареса повече, ако беше нежно. Особено първия път.

Тя бавно се усмихна.

— Съмнявам се, но съм готова да ме убедиш.

В очите му проблесна удивление секунда преди да я нагласи върху себе си.

— Удоволствието ще бъде мое.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадокс не се беше чувствал толкова задоволен през целия си живот. Никога през всичките му хиляди години.

Три пъти прави любов с Ашлин и сега тя спеше сгушена до него, а дъхът ѝ галеше гърдите му. След силно и бързо, после бавно и нежно, тя беше заявила, че се нуждае от напомняне какво е силно и бързо, преди да реши кое ѝ харесва повече.

Той беше шокиран, изумен и покорен от думите ѝ, защото ѝ беше показал най-лошото, звяра, тази част от себе си, която презираше, а тя не беше избягала с писъци. Не беше плакала. Напротив. Беше поискала още.

Мислейки за това, той се усмихна. Истинска, несдържана усмивка, помисли той удивен. Когато духът беше настоял Мадокс да бележи Ашлин, той беше безпомощен да направи нещо друго, освен да се подчини. Затова я беше ухапал и беше пуснал кръв. Всичко добродетелно в него беше изкрепяло засрамено в протест. Но на нея ѝ беше харесало. Тя наистина нямаше нищо против, дори го беше захапала в отговор. И сега той се чувстваше свободен. Нямаше нужда да се страхува от реакциите си, когато е с нея. Не трябваше да се страхува.

Тя беше нещо, от което никога не беше знаел, че се нуждае. Всичко, без което не можеше да живее. Тя го беше... опитомила. Беше очаровала духа. Беше ѝ казал за плана си да я задържи и наистина го мислеше. Тя принадлежеше на него, сега и завинаги.

Той бавно проследи с пръст гръбнака ѝ. Тя промърмори в съня си и се притисна по-близо до него. Гърдите ѝ докосваха подмишницата му и го сгорещяваха. Какво съкровище беше Ашлин. Беше отишъл в гората да търси чудовище, а вместо това беше намерил спасение.

С Ашлин Насилие не беше истински яростен. Вместо това духът беше превърнат в нещо красиво. Мрачен, да. Винаги мрачен. Но чувствено красив. Не зъл, а нуждаещ се. Не разрушителен, а

притежателен. Преди два дни Мадокс не би и помислил, че такова нещо е възможно.

Ашлин. Укротителка на демон. Той се засмя тихо, като внимаваше да не я събуди. След тяхната невъздържаност, тя се нуждаеше от сън, за да съхрани енергията си. Той имаше планове да я похити по-...

Под тях се тръшна врата. Мъж изруга. Мадокс разпозна дрезгавия баритон веднага. Рейес се беше върнал.

Настроението на Мадокс моментално се обърна от задоволство в гняв. Той и Рейес имаха недовършена работа. Трябваше да го предупреди. Да направи нещо, което да покаже на воина, че всеки опит да бъде наранена Ашлин, щеше да има последствия.

Мадокс се изгърколи от леглото, като спря само да се увери, че не е обезпокоил своята жена. Очите ѝ оставаха затворени, а миглите хвърляха сянка върху розовите ѝ бузи.

Той се облече тихо. Тениска, панталони, ботуши. Ками. Тя е наша. Никой не я наранява. Духът също искаше отмъщение и кипеше под кожата и в кръвта му, пръскайки пламъци — прогарящи... стопяващи... но Мадокс не изгуби контрол.

„Аз съм ядосан, да, но сам диктувам действията си — помисли той удивен. — Аз решавам.“ Беше странно. Чудно и ободряващо. И той дължеше този новооткрит контрол на Ашлин.

Мадокс хвърли поглед назад към спящата жена и излезе от стаята. Настроението на духа почерняваше с всяка крачка далеч от нея, но той все още не беше в състояние да си върне командването.

Мадокс намери Рейес във фоайето, но воинът не беше сам. Останалите Повелители също бяха тук, всеки от тях ранен, кървящ и покрит с черни сажди. Имаше също мъже, които Мадокс не познаваше...

Не, със сигурност не, помисли той и примигна.

— Сейбин?

Никой не му обърна внимание. Сейбин (мили богове!) беше твърде зает да съблече тениската си и да изучава дълбокия разрез отстрани на тялото си. Лушън беше обгърнал с ръка... Страйдър. Камео седеше на пода с колене, свити до гърдите. Тъмната ѝ коса беше опърлена в краищата, а лявата страна на лицето ѝ беше изгорена.

Гидиън и Амън се подпираха на стената, сякаш не можеха да стоят сами.

Да види тези воини след толкова много години, беше като удар в корема. Какво правеха тук? Защо бяха дошли тук?

Парис изстена, привличайки вниманието му. Предмишницата на воина беше счупена толкова лошо, че костта прозираше през кожата. Аерон беше... Мадокс се намръщи. Аерон беше вързан с белезници за парапета и ругаеше шумно. Кръв капеше от челото му като червена река.

— Да убия. Трябва да убия — каза той, гласът му беше плътен и злостен. — Нуждая се от кръвта им. Ммм, кръв.

Точно както Титаните бяха обещали, Ярост сигурно го беше обзел. Това означаваше, че нуждата да убие тези четири жени го беше погълнала. Трябваше ли да бъде оковаван, докато Повелителите не намереха начин да спасят жените или докато не умряха?

При тази мисъл омраза изпълни Мадокс. Омраза към Титаните, че бяха докарали приятеля му до тази точка. Омраза към гърците за първоначалното проклятие, към Ловците за безмилостното преследване и най-вече към себе си за това, че беше отворил кутията в онази гибелна нощ.

— Какво става? — попита Мадокс. Това, че не нападна, доказваше колко много го беше променила Ашлин. — Да не би да задействахте някой от капаните на хълма?

Няколко от мъжете го погледнаха, но повечето го пренебрегнаха.

— Не — промърмори Сейбин. — Тези ги избегнахме.

— Бомба — каза Рейес, без да си дава труда да погледне нагоре. Той беше зает да сваля ботушите си, които на практика се бяха стопили върху краката му. Усмиваше се.

— Някоя от нашите ли? — настоя Мадокс, като не се доверяваше и на дума от устата на Сейбин.

— Не. Знам добре как да не взривявам нашите. — Рейес въздъхна и най-после благоволи да погледне към него. Беше объркан. — Защо не се нахвърляш върху мен?

Бърз като мълния, Мадокс извади кама и я метна към воина. За мигване на окото той извади друга и я метна към Лушън. Ножовете прелетяха над лявото рамо на всеки от мъжете и се забиха в стената зад тях.

— Не се съмнявай, че ако някога планирате нещо такова отново, ще ви убия.

Погледът на Лушън беше празен. Изглеждаше спокоен, но Мадокс усети нещо да клоkochи под гладката повърхност. Чертите му бяха изопнати, сякаш беше леден блок, който е бил удрян твърде много пъти. Беше ли готов да се пукне.

— Трябва да си доволен, че не успяхме да я намерим. Аз поне съм. Ловците ни изиграха. Привлякоха ни на определено място и ни поздравиха с бомби.

Бомби. Значи наистина беше избухнала нова война. Мадокс слезе до долу, стиснал зъби. Заобиколи подскачащия Аерон и беше ударен в бедрото за усилието. Беше по-добре, отколкото да бъде намушкан, предполагаше.

— А защо Сейбин е тук? — Той не се обърна към въпросния мъж. — Той ли доведе Ловците?

— Очевидно Ловците вече са били тук. Сейбин ги е последвал и сега иска да му помогнем да намери димУниак. — Рейес хвърли съсипаните ботуши настрана. Кървящи и сълзящи мехури покриваха босите му крака.

— Съжалявам, че ти натрапихме старите ни приятели. — Парис стисна счупената си ръка и я удари в стената, намествайки костта обратно. Трепна и пребледня. — Но е удивително какви решения взима човек, когато мозъкът му е пръснат по дансинга на нощен клуб.

Лушън подпря длан на стената и се облегна с гримаса.

— Докато се ориентираме, Ловците ги нямаше. Не бяха оставили следа и не знаехме дали не чакат в засада в хотела на Сейбин. Тук поне знаехме, че всички ще сме в безопасност, след като Торин наблюдава района.

— Те знаеха какво правят и очевидно се бяха подготвяли дълго, дълго време — каза Рейес. — Това, което искам да знам, е защо не се задържаха, за да ни отрежат главите, докато сме негодни.

— Планират нещо друго. — Парис вдигна рамо. — Сигурно е така.

Всички погледнаха Сейбин. Той сви рамене.

— Искат кръв. Очаквайте всичко!

Рейес кимна.

— Трябва да се въоръжим и да ги намерим, преди да опитат нещо друго.

Сейбин почисти лице с тениската си и каза:

— Помня времето, когато щяхте да предпочетете да се разделите с приятелите си, вместо да нападнете Ловци.

— Не — каза му Лушън. — Разделихме се с приятели, които искаха да унищожат цял град и всички в него. Разделихме се с приятели, които нападناха един от нас.

Сейбин се завъртя, а погледът му беше решителен.

Мадокс огледа фоайето, изучавайки изтощената група един по един.

— Къде е Торин? — попита той.

Настъпи тежко мълчание.

— Не се ли е върнал от гробището? — отвърна с въпрос Лушън.

Гробище? Торин беше излязъл извън крепостта? Какво още беше пропуснал Мадокс, докато беше мъртъв?

— Не зная. Не го чух да влиза, но бях... зает.

Намръщен, Сейбин извади радиостанция.

— Кейн. Чуваш ли?

Нищо.

— Кейн?

Отново нищо. Леко паникьосан, Сейбин повтори:

— Кейн! Отговори ми!

Нищо.

Всички се спогледаха.

Лушън прокара ръка през лицето си. То изглеждаше още по-изтощено отпреди.

— Трябва да намерим Торин, преди някой друг да го намери. Събери кърпи, Мадокс, и ела горе! Искам да изляза от тази врата след десет минути.

Женско ахване внезапно прозвуча в ушите му. Мадокс се обърна и видя Ашлин, която стоеше на върха на стълбището. Дългите къдрици, които той толкова обичаше, се спускаха тежко по раменете ѝ, а очите ѝ бяха широко отворени и загрижени. Носеше една от тениските му и черния анцуг, който ѝ беше прекалено голям.

След секунди той беше до нея и я издърпа зад себе си, за да я скрие от погледите на останалите. Не вярваше, че може да се довери на

най-новите попълнения към „семейството“. Не можеше. Вече не. Твърде много време беше минало и той вече не изпитваше никаква близост с тези хора.

— Предполагам, че не се налага да питам на кого принадлежи човекът — каза студено Сейбин.

— Какво е станало с тях? — попита Ашлин ужасена и надзърна през рамото му. — Целите са окървавени. И кои са новите?

— Бомба. Мъжете са... като нас.

— Пет минути и нож — изкрещя Аерон, дърпайки оковите си. — Само това ми трябва.

Ашлин пребледня и сграбчи ръката на Мадокс.

Рейес приближи вече ругаещия затворник и го удари в лицето. Веднъж, два пъти, три пъти. Удря го, докато Аерон не се свлече на пода. На Мадокс му се стори, че чува Аерон да благодари, но не беше сигурен.

Докато воините куцукаха нагоре по стълбите, Мадокс задържа Ашлин зад себе си. Когато двамата останаха сами, той се обърна към нея и проследи с пръст очертанията на брадичката ѝ.

— Върни се в стаята ми! Моля те! — добави той. — Ще дойда веднага щом мога.

Тя решително се взря в него през гъстите си мигли.

— Мога да им помогна, както и другите жени. Даника ме спаси, когато бях болна, помниш ли? Тя е способна. Аз също.

Той поклати бързо глава.

— Не искам да ги доближаваш.

— Ако ще остана тук, имам правото да опозная приятелите ти.

— Не всички от тези мъже са мои приятели. Тези, които са, можеш да опознаеш и друг път. Сега трябва да почиваш.

— Не, не трябва — тя постави свитите си юмруци на хълбоците. — Отказвам да се излеждам цял ден, когато мога да бъда полезна.

— Почивката е полезна.

— Не, не е.

— Не познавам някои от тези мъже, Ашлин. Вече не. Ако някой от тях се опита да те нарани... — дори само изговарянето на тези думи запали дълбока ярост в него.

— Искам да помогна. Никога не съм била част от семейство преди. — Ашлин внезапно изглеждаше по-уязвима, отколкото я беше

виждал някога. Тя се взря в ръцете си, които усукваха плата на тениската. — Всичко, което някога съм правила, е да стоя отстрани и да слушам, а всичко, което някога съм искала, е да бъда част от нещо. Нека помогна на семейството ти, Мадокс!

Усети тежест в гърдите си. Не можеше да откаже нищо на тази жена. Дори това. Той щеше да наблюдава мъжете отблизо, да виси над рамото ѝ, ако беше необходимо, но нямаше да я спре да им окаже помощ.

— Иди в стаята ми и събери всички кърпи, които можеш да носиш! — винаги държеше огромни запаси. — Знаеш ли как да намериш стаята за забавления?

Тя поклати глава и той ѝ обясни. Когато свърши, лицето ѝ се огря от доволна усмивка.

— Благодаря ти! — Тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по устните.

Не трябваше, но той незабавно задълбочи целувката, облягайки Ашлин на стената. Тя го караше да забрави всичко, освен желанието. Ароматът ѝ нахлу в него — уникален наркотик, на който никога нямаше да се насити. Ашлин вдигна един крак и го обви около кръста му.

Страстта премина през него мигновено. Членът му пулсираше и ръката му трепереше от желание да разкъса дрехите на Ашлин и отново да открие голите ѝ извивки. Да се потопи в тялото ѝ така, както езикът ѝ се гмуркаше в устата му горещ и мокър, посрещайки неговия. Тя изстена. Той погълна звука. Възхитителен.

— Мадокс! — изтътна Рейес от коридора. — По някое време днес.

Той се отдели от Ашлин със съжаление, прекъсвайки всякакъв контакт. Така беше по-безопасно. Едно докосване щеше да доведе до още една целувка. Още една целувка и той щеше да я отнесе обратно в стаята, а приятелите и враговете щяха да бъдат забравени.

— Това беше... хубаво — каза тя и повя с ръка към устните си.

Той я огледа с натежали клепачи. Устните ѝ бяха червени, подути и влажни и тя прокара език по тях, сякаш поглъщаше вкуса, останал след целувката от Мадокс. Той трябваше да погледне встрани, но очите му бяха привлечени обратно в следващия миг. Нейните очи бяха ярки и златни, трескави. За него.

Вената в основата на врата ѝ туптеше бясно. Мадокс усети, че посяга да я погали, но се спря навреме. Не това. Не сега.

— Мадокс! — повика го Лушън.

— Попитах идваш ли — изкрещя Рейес.

— Кърпи — каза той на Ашлин, после се обърна на пети, преди да е решил да остане.

„Този мъж ме подпалва“ — помисли Ашлин, докато гледаше как Мадокс крачи по коридора. Той зави зад ъгъла и изчезна от погледа ѝ. Сърцето ѝ все още туптеше диво.

Усмихнатата замечтано, тя прокара пръст по изтръпналите си устни. Добре че Мадокс се махна. Още няколко секунди от тази опустошителна целувка и тя щеше да му позволи (ха, щеше да го умолява!) да я обладае точно тук, където всеки можеше да ги види.

Чу някакъв мъж да грухти, друг да крещи ругатни и се стегна. Не беше време да се прехласва по Мадокс сега. Ашлин тръгна да търси кърпи. Въздухът беше студен, малко влажен, но освежаващ. Харесваха ѝ прозорците със стъклописи тук и лъскавите камъни, които бяха издържали неумолимия ход на времето.

Искаше ѝ се да посети мястото, на което се е взривила бомбата, и да слуша разговорите, които се бяха провели там. „Искаш ли? Дароу, ти ще отидеш.“ Много често тя мразеше своя талант. Нямаше истинска причина за него и никоя работа не беше достатъчно смислена, за да е оправдание за постоянното ѝ страдание. Но за Мадокс тя щеше с радост, дори с желание да се потопи в гласовете отново и отново. Не ѝ харесваше да знае, че там някъде имаше мъже, които се криеха и чакаха да го убият.

Когато се измъкнеше, за да търси начини да развали смъртното му проклетие, което тя планираше да направи тази вечер, щеше да открие къде е избухнала бомбата и да отиде там. Ако имаше късмет, щеше да научи къде се крият Ловците и как да спаси Мадокс от умирането.

Вероятно само си мечтаеше и за двете, но надеждата беше глупаво нещо.

Погледът ѝ се спря на следа от кръв и устата ѝ се отвори от ужас. Тя се отпусна, едва когато осъзна, че ранените воители сигурно са

минали тук.

... някъде. Нали?

Частицата разговор, внезапно прошепната в ума ѝ, я изненада. Новите? Ашлин спря. Тя трепна, докато слушаше, но нищо друго не я нападна. Странно. Това беше мъжки глас, който не беше там преди малко.

Тя направи още една стъпка. Нищо. Смени посоката и направи още една стъпка.

Да. Залагам на това.

Ето. Отново го хвана. Ашлин преглътна и продължи в тази посока...

Хайде, насам... къде са те... надявам се, че още са навън... изгубихме твърде много с шибаните капани... отне твърде много време да разчистваме кашата... те знаят ли... бият...

... и скоро се озова пред вратата, която отделяше Даника и семейството ѝ от свободата.

А, по дяволите! Някой — неколцина всъщност се бяха промъкнали вътре. Значи не бяха новите. Все още ли бяха там? Бяха ли наранили жените? Ръката на Ашлин трепереше, когато посегна за бравата. Чакай! Може би трябваше да изтича и да каже на Мадокс.

Нашествениците може да са Ловци.

Тя се опита да преглътне буцата в гърлото си. Ако това бяха същите мъже, които бяха поставили бомбата, можеше да поставят друга точно сега. Тя се отдръпна с намерението да предупреди Мадокс. „Не можеш да оставиш Даника и другите тук, Дароу.“

— Те са добре — прошепна тя. Според Мадокс Ловците искаха да наранят само безсмъртните. Нали? Да. Тя отстъпи още една стъпка. Да каже на Мадокс, беше умно. Той можеше да ги спре, тя не можеше.

Но след още една стъпка в ума ѝ се заби разговор.

Къде е тя?

Иска ми се да знаех.

Мислиш ли, че те... са я убили?

Възможно е. По дяволите! Възможно е и нещо по-лошо. Те са демони — пауза и въздишка. — Проклятие, трябваше да пратя още охрана с нея.

Шефът ѝ, осъзна тя. Доктор Макинтош беше тук. Трябваше да е облекчена да го чуе, да се радва, че е толкова загрижен за нея, че да я

проследи. Но... Значи той беше пратил мъже да я пазят? Как беше влязъл в крепостта?

Ашлин, скъпа. Ако чуваш това, срещни се с нас в Жербо в...

Ами ако е заключена? Няма да може да излезе сама.

Тихо! Някой идва.

После тишина.

Тя прокара пръсти напред-назад по челото си, опитвайки се да стигне до някаква интелигентна мисъл. Дали бяха още вътре? Какво щеше да направи Мадокс, ако ги намереше. Какво щяха да направят те на Мадокс? Обзе я паника. „Добре, добре. Мисли, Дароу! Мисли!“

В края на краищата не се наложи да взема някакво решение.

Вратата пред нея се отвори и Макинтош назърна в коридора. Очите му се разшириха, когато я видя. Познатото му и обикновено лице я утеши, но за първи път я накара да се чувства неспокойна.

— Ашлин! Ти си жива!

— Макинтош, аз... аз...

— Шшшт! Не тук. — Той протегна ръка, дръпна Ашлин в стаята и тихо затвори вратата след нея. Първото, което Ашлин забеляза, бяха Даника и семейството ѝ в безсъзнание на пода.

— Боже мой! — Тя тръгна към тях, но шефът ѝ стисна по-силно ръката ѝ и я задържа на място. Няколко други мъже обикаляха стаята и търсеха... тя не знаеше какво. Нито ги познаваше. Никога не ги беше виждала в Института.

Един от мъжете се закашля. Звукът беше раздиращ червата, задавящ и привлече вниманието ѝ. По ръцете на мъжа имаше кръв. Боже мой! Той отново се закашля и се преви на две. Беше много блед и под очите му имаше синини. Още една кашлица.

— По-тихо! — прошепна ожесточено Макинтош.

— Съжалявам. Боли ме гърлото.

— Преди пет минути не те болеше.

— Сега — кашлица — боли.

Ашлин се изскубна от шефа си и изтича при Даника, клякайки до нея.

— Тя... — затърси пулс. Туп, туп. Слава Богу!

— Само спи — увери я Макинтош.

Раменете ѝ се отпуснаха облекчено.

— Защо сте направили това? Защо сте ги зашеметили? — още докато го казваше, части от разговора им се превъртяха в ума ѝ.

Кои сте вие? — попита Даника. — Какво правите тук?

Аз ще задавам въпросите. Кои сте вие? — попита шефът ѝ.

Затворници.

И вие ли търсехте кутията?

Сърцето на Ашлин потъна при въпроса.

Кутия? — объркването на Даника личеше в тона ѝ.

Казаха ли ви къде е? — вълнението на Макинтош звънтеше ясно.

Сигурно я беше стиснал, защото тя изсъска:

Пусни ме!

Казаха ли ви?

Рейес! Рейес, помощ!

Млъкни или ще бъда принуден да те накарам да млъкнеш.

Рейес!

Трябва да беше имало борба, защото Ашлин чуваше пухтене и пъшкане от усилие, после семейството на Даника дишаше тежко, после се чува викове, а накрая тишина. Още разговори за това да бъдат упоени жените и да бъдат използвани за стръв по-късно, ако е необходимо.

Ловци, осъзна тя, затваряйки очи от ужас. Беше заподозряла вчера, когато говореше с Даника, но бързо беше отпъдила мислите, напомняйки си колко добър и благороден беше Институтът. Честно казано, отчасти беше решила, че никой няма да успее да запази такава тайна от нея. Но тези мъже бяха Ловци. Не можеше да го отрече. Тя отвори очи и ги спря върху шефа си.

Гадеше ѝ се. Той е знаел за кутията през цялото време. Беше я търсил, но не ѝ беше казал. О, Боже!

Беше я лъгал. Тя беше посветила целия си живот на кауза, която не съществува. Макинтош ѝ беше чел приказки през всичките тези години, беше ѝ казвал, че е специална, че има по-висше призвание. Ашлин беше мислила, че прави света по-добро място. Вместо това му беше помагала да унищожава хора, може би невинни. Заля я чувство на предателство, толкова силно, че едва не я повали на колене.

— Не изучаваш съществата, които намирам за вас, нали? — попита тя тихо. — Ти си Ловец.

— Разбира се, че ги изучавам — каза той обиден. — Аз съм учен все пак. Не всички служители на Института са Ловци, Ашлин. Ти си доказателство за това. Деветдесет процента от работата ни е просто наблюдение. Но когато открием зло, ние го смазваме. Без милост.

— Какво ви дава това право?

— Моралът. По-висшето добро. За разлика от демоните тук аз не съм чудовище. Правя всичко това за безопасността на човечеството.

— Защо не знаех? — попита тя. — Как така не съм чула?

Той вдигна брадичката ѝ, а очите му я молеха да разбере.

— Едва неколцина вършат истинската мръсна работа. И никога не говорим за това в помещенията. Нито ти позволяваме да влизаш в местата, където сме били.

— През всички тези години — тя поклати глава замаяна. — Нищо чудно, че рядко ме изпускаше от поглед. Не си искал да чуя информация, която не е трябвало да имам.

— Искаш информация? Мога да ти покажа снимки на нещата, които тези демони са направили. Неща, които ще те накарат да повърнеш. Неща, които ще те накарат да искаш да издереш очите си, за да не видиш никога повече.

Тя се хвана за корема.

— Трябваше да ми кажеш истината.

— Исках да стоиш, колкото е възможно по-настрана. Наистина съм загрижен за теб, Ашлин. Знаехме, че има две групи демони. Бием се с едната от години и винаги сме търсили другата. После една от оперативните ни работнички откри Безразборност. Доведохме те в Будапеща да слушаш и да научиш всичко, което можеш, за тези нови врагове. Не се предполагаше да ги приближаваш.

Работата ѝ се беше оказала нещо зло и гадно. „Такава глупачка съм била.“

— Дошли сте да убиете тези мъже, но те правят за хората в Будапеща само добро. Даряват пари, сякаш изливат вода и поддържат ниско нивото на престъпността. Стоят настрана и рядко излизат навън. Вие сте взривили нощен клуб.

Макинтош я приближи с решително изражение.

— Не сме дошли да ги убием. Не можем. Още не. Преди години беше открито, че ако бъде убит един Повелител, се освобождава демонът, който го обитава. Демон, който би донесъл на света само

разрушение. Не. Тук сме, за да заловим войните. Когато намерим кутията на Пандора, можем да заключим демоните и да се отървем от мъжете, които ги подслоняват. Ти откри това, помниш ли? — Той се пресегна и сграбчи раменете ѝ. — Знаеш ли къде е? Те казаха ли ти?

— Не.

— Трябва да си чула нещо. Мисли, Ашлин!

— Казах ти. Не знам къде е.

— Искаш ли да живееш в свят, свободен от злото? Свободен от лъжи и нещастие, от насилие? Ти чуваш повече за тези неща за един ден, отколкото повечето хора чуват за цял живот. — Той огледа внимателно лицето ѝ и се намръщи. — Подхранвах таланта ти с години. Осигурих ти дом, храна и възможно най-спокоен живот. В замяна исках само да използваш таланта си, за да намиращ съществата, които живеят сред нас.

— И винаги съм го правила. Но не съм чула нищо ново за кутията — настоя тя. Гадеше ѝ се.

Той се намръщи.

— Трябва да си чула. Ти не беше затворничка като тези жени. Свободно обикаляше коридорите. — Очите му се разшириха, докато говореше, сякаш собствените му думи предлагаха стряскащо откритие. Той я пусна, бръкна в джоба си и извади спринцовка с бистра течност. — С чудовищата ли работиш сега, Ашлин? Това ли е станало? През цялото време ли си работила с тях? — Тя щеше да се изсмее на намека за предателство в гласа му, ако не беше толкова уплашена.

Отдръпна се една стъпка, после още една. Гърбът ѝ удари в тухлена стена и тя се опита да отскочи. Силни ръце я хванаха и я задържаха на място. Не беше тухлена стена. А мъж. Ловец. Тя се опита да се освободи.

— Къде е кутията, Ашлин? — настоя докторът. — Само това искам. Кажи ми къде е кутията и ще те пусна!

„Успокой се! Мотай го! Отвлечи му вниманието!“ Когато не се появеше с кърпите, Мадокс щеше да дойде да я търси.

— Ти си Ловец, но нямаш татуировка на китката. — Мадокс не беше ли казал нещо за татуировки? — Защо?

Той протегна ръка и дръпна ръкава на ризата си. Сложна черна напречна осмица се взираше в нея.

— Просто се погрижих никога да не я забележиш. Баща ми ме заведе, за да ми я направят на осемнайсетия ми рожден ден. Тогава се заклех да продължа завета на семейството ми.

Как не беше разбрала? Чувстваше се толкова глупава. Смяташе, че е невъзможно да бъде заблудена, а я бяха правили на глупачка години наред. Срам и вина се добавиха към предателството и страха.

„Накарай го да продължи да говори!“

— Защо символът на вечността? — попита тя тихо.

— Нашата цел е вечност без зло. Какъв по-добър символ?

— Но мъжете тук не са зли. Наистина не са. Те се погрижиха за мен. Помогнаха ми. Ако просто ги опознаеш, ти би...

Омраза се изписа на лицето му.

— Да опозная демон? — Той стисна зъби. Пристъпи по-близо. — Тези същества от ада трябва да бъдат унищожени, Ашлин. Те разрушиха Атина. Хората, които убиха, и болката, която причиниха...

— Но да ги нараните ви прави също толкова зли, колкото твърдиш, че са те. Не убихте ли вече доста хора, за да се доберете до тях?

Без предупреждение ръката му се стрелна напред и заби спринцовката във врата ѝ. Остра болка и топъл приток. Тя се опита да се дръпне. Твърде късно. Вече беше толкова замаяна, че едва мърдаше. Странна летаргия налегна тялото ѝ, сплитайки слабост и сенки в кръвта ѝ и в замаяния ѝ ум.

— Спи! — каза той.

И Ашлин заспа.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Мадокс не можеше да повярва на очите си. Халюцинация? Кошмар? Беше оставил ранените воители, за да провери стаята на Торин и да разбере дали се е върнал. За негова тревога, намери кръв, размазана по коридорите. Сега стоеше на вратата на стаята. Торин наистина се беше върнал. Лежеше на пода в локва гъста и тъмна кръв. Толкова тъмна, че изглеждаше черна. Дори сребрилата му коса беше обагрена с тази смъртоносна червено-черна течност.

Дъбока рана зееше на врата му.

Някой се беше опитал да отдели главата от тялото му и се беше провалил или го беше ранил, за да го забави... и беше успял. Очите на Торин бяха затворени, но гърдите му се повдигаха на всеки няколко секунди. Все още беше жив. Но за колко дълго?

В гърлото на Мадокс се надигна жлъч... жлъч и ярост, и решителност. Дали Торин беше допълзъл дотук от гробището, след като това беше станало? Или някой се беше промъкнал в крепостта и го беше нападнал в гръб в коридора? Кейн ли го беше направил? Или Ловец? Мадокс огледа стаята, а страхът му се усили. Нямахме следа от Ловци, нито от Кейн.

Той изкрещя към приятелите си, докато обмисляше възможностите си. Торин му беше като брат. Не можеше да го остави да страда така. Но и не можеше да го докосне. Самият Мадокс нямаше да се разболее, но несъмнено щеше да предаде заразата на Ашлин.

Ашлин. Дали виновникът за случилото се беше хванал и нея? Не. Не! „Помогни на Торин и я намери!“

Той отново извика воините.

Не можеше да рискува контакт с кожата на Торин. Трябваше да сложи ръкавици. Мадокс изтича до килера и извади един от многото чифтове черни ръкавици, които Торин беше складираше там. Бързо ги измъкна от запечатания пакет и ги нахлузи на ръцете си, преди да увие една черна тениска около врата си, за да защити кожата си и там.

Наведе се и вдигна ранения мъж на ръце. Отнесе го на леглото и уви тениска около кървящия му врат, като я притисна силно, за да спре кървенето. Беше странно да бъде толкова близо до него след векове, в които беше стоял на разстояние.

Клепачите на Торин бавно се отвориха и Мадокс се взря в зелените му очи, излъчващи болка. Насилие вече се приготвяше за битка, остреше ноктите си и настояваше за действие.

— Ловци — изклокочи Торин. Думата едва се чуваше. — На хълма. Идват тук. Битка. Искат кутията. Докоснаха ме. Взеха Кейн. — След това припадна и ръката му безжизнено се отпусна на пода.

Проклятие! След като направи всичко, което можеше, Мадокс изтича от стаята с намерението да намери Ашлин и другите. „Запази спокойствие! Тя е добре.“ Но мисълта тя да е ранена или по-лошо...

— Ашлин! — Ако Ловците я бяха хванали, след като бяха докоснали Торин, тя можеше да умре от болест.

Позната черна мъгла се спусна върху зрението му.

Тя не беше в стаята му и не изглеждаше въобще да е влизала там. Кърпите бяха недокоснати. Не беше и в стаята на жените. Всъщност никой от жените не беше там. Не! Не!

С ъгъла на окото си зърна отблясъка на сребро.

Изтича до балкона, като едва не разби стъклените врати, за да излезе. За парапета беше вързано алпинистко въже, което висеше чак до земята.

Мъж и демон изреваха в унисон. Нямаше следа от Ловците на хълма, което значеше, че вече са се отдалечили значително. Богове, Ловците я бяха взели. Ловците бяха докоснали Торин, а после бяха докоснали Ашлин.

Болен от тревога, той затича към стаята за развлечения. Махна ръкавиците и допълнителната тениска по пътя, като просто ги пускаше на пода.

— Кърпи? — попита Лушън, когато го забеляза. Очевидно не беше чул виковете на Мадокс за помощ. Но видя изражението на приятеля си и се намръщи.

Мадокс разказа на групата какво беше открил — отчаяно, паникьосано признание. Всеки от воините застана нащрек и го заобиколиха. Всеки от тях преbledня.

— Разбили ли са стените ни? — попита Парис.

— Да. — Мадокс се обърна с гняв към Сейбин. — Ти ли им помогна?

Мъжът вдигна ръце с раздразнение.

— Аз също бях взривен на парчета, забрави ли? А и целта ми винаги е била тяхното унищожение.

— Ами Даника? — попита грубо Рейес.

— Няма я.

Клепачите на Рейес се затвориха.

— Торин се нуждае от медицинска помощ — каза Парис. — Как ще се справим с това?

— Ще трябва да се изцери сам. Богове, ще плъзне зараза — каза мрачно Лушън. — Вече не можем да я спрем.

Ръцете на Мадокс се свиха в юмруци.

— Не ми пука дали ще има зараза или не. Моята жена е там. Ще направя каквото е нужно, за да я спася.

Страйдър излезе напред.

— Кейн беше на гробището с Торин. Може да го е последвал. Видя ли го?

— Торин каза, че е имало битка на хълма. Кейн е бил заловен.

— Мамка му! — изръмжа Сейбин и заби юмрук в стената.

Как този ден, толкова изпълнен с обещание, се беше възпламенил толкова бързо?

— Ще дойда в града с теб — каза му Рейес. Беше изчистил част от саждите от лицето си, но краката му все още бяха овъглени и боси.

— Ще претърся останалата част от крепостта — в различните по цвят очи на Лушън гореше огън. Аерон някога беше заявил, че Лушън е способен на гняв, много по-мрачен от най-яроствната буря. Мадокс не беше повярвал тогава. Сега вярваше. — Ще проверя дали не се крият още тук.

Алпинисткото въже, което Мадокс беше видял, подсказваше друго.

— Пет минути — каза той на Рейес, преди да изтича в стаята си и да се зареди с оръжия. Ножове, пистолети и звезди за мятане.

Ловците щяха да кървят тази вечер.

Рейес гледаше Мадокс шокиран.

Бяха вървели по улиците на Будапеща, докато накрая се натъкнали на група от четирима Ловци. Сега бяха в гората, обкръжени от дървета и далеч от любопитните очи на хората. Нощта беше паднала и светли лунни лъчи се плъзгаха по природа, звяр и човек.

Мадокс беше нападнал без предупреждение.

Носеше воала на Насилие, който вече не беше просто сянка. Беше покрил лицето му напълно — скелетно лице, излязло направо от кошмарите. Той (демонът) бързо беше убил двама от Ловците. С просто посичане на острието той срязва гърлата им така, както беше срязано гърлото на Торин. И двамата паднаха мъртви на мига.

Рейес остана на място. Не беше сигурен, че Мадокс е наясно с обкръжението си, още повече с кого се бие. И ако Рейес се намесеше, подозираше, че също ще бъде посечен.

Яростта му беше толкова свирепа, колкото тази на Мадокс. По някаква причина се чувстваше отговорен за Даника и беше разгневен, че му е била отнета. И какво като вече беше белязана да умре?

— Къде е водачът ви? — попита тихо Мадокс, докато крачеше около двамата Ловци, които още дишаха.

— Н-не знам — каза един от тях, хленчейки.

— Къде са жените?

— Моля ви! — изплака другият. — Моля ви! Моля ви, не ни убивайте!

Мадокс не показва милост. Опипа с пръст окървавеното острие и прокара език по зъбите си. Кръвта беше опръскала това скелетно лице и го правеше още по-зловещо.

— Къде бяха отведени?

— Н...

— Кажи го и ще ти отрежа езика. А ти ще гледаш как го изяждам — предупреди Мадокс.

Рейес не познаваше този глас. Беше по-нисък и по-суров, отколкото беше чувал Мадокс някога да говори. Беше изцяло глас на звяр, без следа от този на мъжа.

— Искam да знам къде са.

— Не...

Мъжът не успя да довърши изречението. Мадокс се завъртя с вдигната ръка и посече надолу. В един миг мъжът беше жив. В следващия беше мъртъв и кръвта шуртеше от врата му.

Оцелелият Ловец изскимтя. Закашля се.

— Ще попитам само още веднъж — каза Мадокс и Ловецът се закашля отново. — Къде ги отведоха?

— Макинтош не ни каза — беше треперещият отговор. — Само каза да наблюдаваме града и да се обадим по радиото, ако видим някой от Повелителите. В крепостта не трябваше да има други жени, освен госпожица Дароу. Моля ви! Те искаха само момичето и кутията. Планираха да се вмъкнат вътре, да грабнат жената и да потърсят кутията. Това е.

Рейес приближи и взе радиото, което беше закачено за колана на един от трупове. Закачи го отзад на колана си, планирайки да слуша и да научи нещо. Точно сега радиото мълчеше.

Мадокс погледна към Рейес и той му кимна. Без дума за предупреждение, Мадокс се пресегна и сръза врата на мъжа, оставяйки го да падне върху приятелите си. Не можеха да му позволят да живее. Беше Ловец. Беше заразен. И беше съдействал за изчезването на Ашлин.

— Какво ще правим сега? — Рейес се взираше в небесата, сякаш се надяваше, че отговорът ще падне от звездите.

— Не знам. — Мадокс се чувстваше почти полудял от тревога, докато повтаряше думите на злощастните Ловци. Насилие го беше обзел и го контролираше напълно, но въпреки това беше нащрек. Ако не намереше скоро Ашлин, трябваше да чака до сутринта, когато щеше да се върне от мъртвите. А ако трябваше да чака... Ако Ашлин трябваше да прекара нощта с Ловците...

Искаше да убие всички.

— Нека потърсим в града още веднъж! Трябва да има следа — каза Рейес. — Сигурно сме пропуснали нещо.

Закрачиха обратно към града рамо до рамо. Малко хора бяха навън, но тези, които бяха, стояха настрана от тях. Бомбата вероятно беше развалила илюзията, че са ангели. Тя и фактът, че кръв беше оплискала ръцете и лицето на Мадокс.

Когато двамата с Рейес застанаха в една уличка — мръсно, миришещо на урина място, което се затваряше над него като ковчег, той спря и погледна към кадифените небеса, както беше направил Рейес. Заля го вълна от безпомощност — лош другар за гнева и мрачните пориви, които вече изпитваше.

Ашлин беше неговата причина да живее.

Той я обичаше. Беше го знаел преди, но вече беше сигурен. Тя беше нежност и светлина. Беше страст и спокойствие. Надежда и живот. Невинност и... всичко. Тя беше всичко за него.

Сега, след като я беше открил, не можеше да си представи живота без нея. Сякаш тя беше липсващото звено, последният елемент от сътворението му, единственото нещо, което го завършваше.

Беше ѝ обещал, че винаги ще я пази.

Беше се провалил.

Изрева и удари стената зад себе си. Усещаше се разкъсан отвътре.

Един вестник танцуваше в глезените на Рейес и воинът се наведе, сграбчи го и го сви на топка, преди да го хвърли настрани.

— Времето ни свършва.

— Знам.

„Мисли!“

— Ловците не биха извели жените от града. По-скоро биха фокусирали цялата си енергия в търсенето на кутията и сигурно мислят, че е у нас, за да влязат в крепостта така.

— Да.

— Най-вероятно са още тук в града. Крият се.

— Не се съмнявам, че са се надявали да използват жените и да ги разменят за кутията — каза Рейес. — Трябва да го уредим.

От тона му Мадокс разбра, че приятелят му нямаше предвид честна размяна. Щяха да вземат жените и да оставят само кръвопролитие след себе си.

— Как?

Рейес вдигна радиото. Слушаха го няколко дълги, агонизиращи минути, но то не предложи нищо, освен статичен шум, дори когато те поискаха среща.

— Проклятие! Не искам да се върна в крепостта с празни ръце, но не знам какво още да направя — Рейес звучеше измъчен от мисълта. — Полунощ приближава.

Мадокс знаеше само, че Ашлин трябваше да е в безопасност и невредима в неговите ръце. С поглед, все още вперен в небесата, той разтвори широко ръце.

— Помогнете ни! — извикаха той и духът като един. — Помогнете ни! Молим ви?

Нищо. Небесата не се отвориха и не изляха вълна от дъжд. Не удари светкавица. Всичко остана така, както беше. Звездите трепкаха от мастилените си гнезда. Очите му се присвиха. Когато това свършеше, той и тези безгрижни, егоистични богове щяха да си уредят сметките. Хилядократно.

— Нека обиколим района още веднъж!

Рейес кимна.

Петнайсет минути по-късно Рейес и Мадокс излизаха от една църква, която бяха претърсили тихо, когато забелязаха един старец отсреща на улицата. Беше мръсен, развлечен и носеше само тънко, проядено от молци палто. Старецът кашляше. Дълбока до кости, разкъсваща дробовете кашлица.

Мадокс си спомни нощта, когато Торин беше дошъл в този същия град — град, много по-различен отколкото беше днес. С колиби вместо сгради. И с кални улици вместо паваж. Но хората бяха същите. Крехки, слаби и неподозиращи.

Торин беше свалил ръкавицата си и беше погалил бузата на жена, която умоляваше за докосването му. Жена, за която беше копнял отдалеч с години. Съпротивата му се беше сринала и той се беше надявал поне веднъж някой да оцелее. Беше се надявал, че любовта може да победи всичко.

Час по-късно жената беше започнала да кашля. Точно като стареца сега.

Още час по-късно останалите жители на селото я бяха последвали. В следващите дни повечето хора бяха умрели от ужасна смърт — кожата им беше станала сипаничава, а всеки отвор на телата им беше започнал да кърви.

Мадокс изруга под нос. Ашлин беше някъде там със същите Ловци, които бяха причинили тази нова епидемия, защото това беше епидемия.

Насилие потъна напълно в сенките на ума му, сякаш уважаваше факта, че Мадокс трябва да поеме командването. Мадокс и Рейес пресякоха улицата с тежки стъпки, намалявайки разстоянието между тях и стареца.

Мястото беше пусто — хората се бяха прибрали на сигурно място в домовете си. Утре нямаше да бъдат в безопасност дори там.

— Трябва да говоря с теб — извика Мадокс на стареца.

Кашляйки, старецът спря. Очите му бяха трескави, когато се опули към Мадокс. Стресна се, когато видя воина.

— Ти си един от тях. — Той се преви на две от нова кашлица. — Ангелите. Родителите ми са ми разказвали приказки за вас. Искан да ви срещна през целия си живот.

Мадокс едва го чу.

— Може да си бил в контакт с група мъже. Чужденци. Може да са бързали и да са имали татуировки на китките. Може с тях да е имало пет жени. — Той се опита да укроти гласа си, да запази яростта, загрижеността и отчаянието си. Нямаше да е добре, ако уплаши стареца и му докара инфаркт.

Въпреки че това щеше да е милостиво. Смъртта, която скоро щеше да го отнесе, нямаше да е любезна. Да, Лушън щеше да е много зает.

Рейес описа Ловците, които беше видял в клуба, после описа жените.

— Видях малката блондинка, за която говориш — каза мъжът. Кашлица. — Имаше три жени с нея, но не си спомням как изглеждаха.

Значи Даника. Но кой е бил с нея? Семейството ѝ, най-вероятно. Това означаваше, че Ашлин беше... не. Не! Тя беше жива. Беше добре.

— Къде отидоха? — попита той през зъби, неспособен да укроти реакцията си този път. Трябваше да бърза. — Кажи ми! Моля те!

По сбръчканото лице на стария човек премина объркване, той се олюля и едва не падна. Закашля се.

— Тичаха по улицата, гонени от някого. Висок мъж — той посочи и се закашля. — Едва не ме събори.

— В коя посока заминаха? — настоя Рейес.

— Север.

— Благодаря — каза Рейес. — Благодаря.

Старецът се закашля и се срина на земята. Мадокс мразеше да губи време, но клекна до него.

— Спи! Ние... те благославяме.

Човекът умря с усмивка — нещо, което никога не се беше случвало на Мадокс. „Ашлин — тихо извика той. — Идвам за теб.“

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ашлин се събуди с пъшкане. Някой беше плиснал в лицето ѝ леденостудена вода. Мина миг, докато се ориентира, а накъсаното ѝ дишане беше единственият звук. Тениската ѝ беше залепнала за кожата ѝ. От водата в началото виждаше замъглено, но постепенно погледът ѝ се избистри и успя да огледа стаята. Каменни стени, тъмни и протрити. Решетки от едната страна, които гледаха към тесен каменен коридор, а в далечния ъгъл висяха вериги.

„Не се паникьосвай! Не се паникьосвай!“ Следващото, което видя, беше познато лице с тънки бръчки. Някога видът на Макинтош щеше да е добре дошъл. Сега Ашлин усещаше как от нея се излива омраза.

Той хвърли празната вече кофа настрани и седна на дървен стол пред Ашлин. Тя осъзна, че ръцете ѝ бяха протегнати зад нея и завързани с белезници за стол и се опита да се издърпа. Студеният метал се заби в кожата ѝ, но белезниците не се отвориха.

— Къде съм? — попита тя.

— „Халал Фогаз“ — гласът му беше по-груб от обикновено. Скърцащ.

„Затворът на мъртвите.“

— Някои от най-лошите престъпници в историята на Будапеща са били държани тук, докато не въстанали и не убили пазачите си. Мястото беше затворено. Допреди няколко седмици.

Очите ѝ се присвиха до цепки.

— Отпусни се! — каза ѝ той. Беше блед, а очите му бяха зачервени. Закашля се. — Аз не съм драконът, от който винаги се страхуваше, когато ти четях онези приказки.

Напомнянето за годините, които бяха прекарвали заедно, не я накара да омекне.

— Пусни ме! Моля те! — Капки вода се стичаха в устата ѝ, капки, които бяха пълни с кал и тя не искаше да мисли с какво още.

Песъчинки драскаха венците ѝ. — Какво направихте с мъжете, с войните? Къде са другите жени?

— Ще отговоря на въпросите ти по-късно, Ашлин. Точно сега искам ти да отговориш на моите. Ясно? — Отново се закашля. Поне звучеше разумно. Не като откачения фанатик, когото беше срещнала в крепостта.

Тя потрепери от студ.

— Добре. — Но не може да каже нищо повече, защото в ума ѝ се забиха гласове. Тя се вцепени.

Стори ѝ се, че чу как Макинтош въздъхна и каза:

— Виждам, че не си във форма да отговаряш на въпроси сега. Ще се върна, когато гласовете затихнат.

Ашлин помисли, че чува стъпки и затръшване на решетки, а после останаха само гласовете.

Те бяха толкова много, толкова много. Затворници, убийци, крадци. Изнасилвачи. О, Боже! Един мъж изнасилваше друг и жертвата крещеше от болка и унижение.

— Мадокс — изхлипа тя. Студените метални белезници стягаха ръцете ѝ и тя не можеше дори да покрие ушите си, за да се предпази от гласовете. Толкова силни, толкова силни, толкова силни. — Мадокс! — образът му се оформи в ума ѝ силен и решителен. Виолетовите му очи бяха нежни, а устните му меки от целувките. Тъмната коса висеше над челото му.

„Тук съм — прочете тя по устните му. — Тук съм. Винаги ще те пазя.“

Гласовете мигновено утихнаха. Не изчезнаха напълно, но вече не бяха оглушителни. Тя примигна от изненада. Как? Това не се беше случвало никога преди. Беше ли Мадокс наблизо?

Лицето му трепна и избледня, когато надеждата се изду в гърдите ѝ. Но щом образът му изчезна, гласовете станаха по-силни. По-силни. Очите на Ашлин се разшириха и тя отново си представи Мадокс. Гласовете отново затихнаха. Отново станаха търпими.

Ако ситуацията не беше толкова отчаяна, тя щеше да се усмихне. „Мога да ги контролирам и сама. Мога да ги контролирам!“ Това беше поразително. Изумително. Чудесно. Нямаше повече да се крие. Нямаше да избягва силно населените райони. Никога!

„Ъ, Дароу. Не искам да развалям купона, но ти си в капан. С Ловец. Помниш ли?“

Сякаш чул вътрешния ѝ диалог, един глас се засмя ликуващо.

Знам как да избягам. Искаш ли да участваш, или искаш да останеш в тази лайняна дупка? Трябва само да покопаем малко.

Мъжът от миналото не говореше на нея, а на друг затворник. Разговорът им привлече вниманието ѝ и тя трепна. Без да освобождава образа на Мадокс, тя се заслуша в инструкциите за това къде точно да отиде. Скоро вече се усмихваше.

— Благодаря — прошепна тя, когато гласовете спряха дърдоренето си.

— Да, да. Пак заповядай! — каза нов глас. От настоящето, не от миналото.

Усмивката ѝ угасна. С присвити очи тя претърси килията. Беше сама, но нещо сгъстяваше въздуха. Бръмчеше от сила и енергия.

— Кой е там?

— Искаш ли да знаеш как да развалиш проклятието, или какво? — женски глас. Заявление, не напълно въпрос. — Мисля, че чух да питаш за това преди.

Ашлин усети гореща тръпка да минава от едното ѝ рамо до другото, сякаш някой е прокарал пръст по кожата ѝ. После пред нея затанцува топъл вятър. Но тя все още не виждаше никого. С каквото и да си имаше работа, Ашлин знаеше, че не е човек. Безсмъртен? Един от боговете на Мадокс?

— Да — отговори тя. — Питам.

— Яко! Мога да ти помогна супермного в това.

„Яко“? „Супер“? От вероятна богиня? Къде бяха онези „тий“ и „вий“?

— Ще ми помогнеш ли и да избягам?

— Едно по едно, коте. — Нещо затрептя в ъгъла, а после се появи дълга бяла коса. Следващото, което видя, беше висока жена с тяло на супермодел. Тяло, облечено в червен къс потник и толкова къса черна пола, че едва покриваше ръба на бикините ѝ. Високи черни ботуши. Най-накрая се материализира лице и Ашлин откри, че гледа възплъщението на красотата. Черти, толкова съвършени, толкова възвишени и величествени, че можеха да принадлежат само на богиня.

— Твоят приятел, тъмничарят, или какъвто и да е, спомена приказки, нали?

Заблуда ли беше това, или тази жена беше истинска?

— Да.

— Значи вече имаш отговора. Помисли за приказките — жената се намръщи. Облиза яркорозова близалка. — Какво учат те?

„Достатъчно истинска е за мен“ — помисли Ашлин.

— Да търся принц?

— Уф. Грешка. Мисли, момиченце! Трябва да се връщам.

Да се върне къде? Какво беше името на това същество? И защо беше тук и й помагаше?

— Казах да мислиш, а ти, бебче, изобщо не изглежда да мислиш. Измерваш ме. Да не искаш парче от мен?

От нея?

— Не. Не, разбира се.

Свиване на рамене.

— Тогава предлагам да се захващаш с работата.

Добре, добре. Мисли! Беше трудно да си припомни подробностите на приказките, след като необходимостта да избяга беше толкова силна, но някак си успя. Принцът в „Спящата красавица“ беше проправил пътя си през тръни и огън, за да спаси принцесата. В „Девойката Малейн“^[1] принцесата беше прокопала път през стените на кулата, в която беше затворена за седем години. Тя беше намерила сили и решителност да живее, за да намери своя принц. Героинята от „Дивите лебеди“^[2] се беше отказала да говори, за да избави братята си от страшно проклятие.

Ашлин винаги беше въздишала по тези приказки. Беше ги скътала дълбоко в сърцето си, за да си ги спомня, когато беше сама. Винаги тайно си беше мечтала някой принц да влезе с галоп в Института и да я вземе на белия си жребец, а после да яздят заедно към залеза и към земя, неопетнена от стари гласове. Но той не беше дошъл. И беше за добро, защото Ашлин се беше научила да разчита на себе си.

— Е?

— Приказките учат на решителност, постоянство и саможертва. Аз съм решителна и постоянен, но какво да пожертвам? — побиха я тръпки. Дали щяха да искат от нея да пожертва връзката си с Мадокс?

Той беше всичко за нея. Но какво би дала, за да го спаси... всичко. Дори (стомахът ѝ се сви) това. — Аз не съм принцеса и животът ми едва ли е приказка.

Усмивка.

— А не искаш ли да бъдеш? — Пауза. — Мамка му! Врагът ти приближава. Мисли за това, което казах, и ще говорим по-късно!

— Но ти не каза нищо, всъщност!

Мина секунда и въздухът сякаш се умъртви и всяко усещане за живот изчезна.

— По-добре ли е сега? — попита внезапно Макинтош.

Очите на Ашлин се отвориха. Кога ги беше затворила? Макинтош стоеше зад решетките. Закашля се толкова силно, че се преви на две. Успя да се задържи прав, само защото стисна метала. Изглеждаше по-болен и по-блед, отколкото предишния път.

— Да — каза тя тихо. Дали си беше въобразила цялата среща с нещо като невидима богиня?

Той отключи решетките и се препъна вътре. Кашляйки, сложи ключа в джоба си. Не стигна до стола, а се срина на земята. Мина минута, две. Не се помръдна и не издаде звук.

— Макинтош? Добре ли си?

Най-после движение. Той поклати глава, сякаш се нуждаеше да разкара гъста мъгла.

— Малко съм настинал — каза той. — Повечето мъже настинаха. — Той се извъртя по гръб и се изправи до седнало положение, като през цялото време потръпваше.

Тя се намръщи.

— Откога сме извън крепостта?

— По-голямата част от деня.

Цял ден? Толкова болен за толкова кратко?

— Никой от вас не изглеждаше болен преди.

— Не бяхме. — Той се закашля отново и този път от устата му се процеди кръв. — Някои са по-болни от други. Проклети зимни бацили! Пенингтън всъщност умря, горкото копеле. Е, може би имаше късмет. — Той се измъкна назад, докато не се подпря на решетките.

Умрял? От обикновена настинка?

— Нуждаеш се от лекар.

В тъмните му очи проблесна гняв и той направи видимо усилие да се стегне.

— Това, от което се нуждая, е кутията. Тези мъже са зло, Ашлин. Дори само с присъствието си те пръскат лъжи и болка, съмнение и нещастие. Те са причината за войните, за глада и за смъртта. — Кашляйки отново, той бръкна в джоба на панталоните си и немощно хвърли няколко снимки в скута ѝ. — Бием се с тези копелета, откакто се помня. Тяхното зло никога не спира.

Тя погледна автоматично. И се задави. Обезглавени тела, отрязани ръце и кръв, течаща като река.

— Мъжете, които продължаваш да защитаващ, направиха това.

Не и Мадокс, помисли тя, откъсвайки поглед. Той не би направил това. Не беше такъв.

— Мъжете, с които се запознах, не са източник на злото по света — тя заговори по-нежно. — Те можеха да ме наранят, но не го направиха. Можеха да ме изнасят или да убият другите жени, но не го направиха. Можели са да се развилнеят из Будапеща и да избият жителите на града, но не са направили и това.

Главата му увисна на една страна и за момент Ашлин помисли, че е заспал или мъртъв. Това не беше настинка. Не можеше да е. По лицето му се появи сипаница.

— Макинтош?

Той трепна и се събуди.

— Извинявай! Замаян съм.

— Отключи ме! Нека ти помогна!

„Нека избягам!“

— Не. Първо въпросите — каза той слабо. — Вече не ти вярвам.

— Отключи ме и ще ти кажа всичко, което искаш да знаеш!

— Казах ти. Не ти вярвам. Била си с онези чудовища. Те са те покварили.

— Не, не са. Те ми помогнаха.

— Аз ти помогнах. Погрижих се да си защитена от беди. Дадох ти живот, какъвто дори родителите ти ти отказаха.

— Да, ти ми помогна. — Но не по начина, по който тя се нуждаеше. Беше ѝ помогнал, защото имаше полза за нея. — Сега отключи белезниците и ми позволи и аз да ти помогна!

Тиха въздишка се изплъзна от него, но свърши като кашлица. Когато пристъпът премина, той каза задъхано:

— Трябваше да се прибереш у дома, както ти казах. Но ти не се подчини и пазачите ти не докладваха. Когато проверих местоположението ти, беше твърде късно. Искан ми се да бях стигнал при теб по-рано, но не можех просто да почукам на вратата. Трябваше да планирам.

— Проверил си местоположението ми? Какъв план?

— Експлозията. Да отвлека вниманието на съществата, за да стигна до теб. GPS-а^[3]. На ръката ти.

О, Боже! Бяха взривили бомба заради нея. Сълзи на вина опариха страните ѝ. „Вината е моя.“ Те всички можеше да умрат заради нея.

— Не разбирам. GPS? — тя едва успяваше да говори заради заседналата буца в гърлото ѝ.

— Не е контрол върху раждаемостта, както ти казахме. А чип. Винаги сме били в състояние да те проследим.

Ченето ѝ увисна, когато още един горещ приток на предателство мина през нея. Предателство и болка, и ярост, всички те смесени с вината ѝ. Как смееха! Никога не се беше чувствала по-осквернена. Искаше да плаче. Искаше да крещи. За първи път в живота си искаше да убива.

„Предполагам, че все пак съм била Стръв“ — помисли тя почти истерично. Колкото и неумишлено да го беше направила, тя беше довела Ловците право до вратата на Мадокс.

— Оставихме един от нашите да бъде хванат вчера — каза Макинтош, а погледът му беше оцъклен и далечен. — Той отведе демоните до клуба. Оставихме ги там и решихме да се върнем да ги приберем по-късно. Заради теб. — Той се усмихна слабо, преди да се превие в нов пристъп на кашлица. Когато утихна, Ашлин видя как от възпалените му очи започнаха да се стичаха кървави струйки.

— Отключи ме, д-р Макинтош! Моля те! Помагах ти през всички тези години. Не ме оставяй да умра тук!

Той не отговори няколко секунди. После, за нейна изненада, се изправи тежко на крака. Изкуцука до нея и коленичи зад стола. Отключи белезниците със слаби ръце. Металът падна на земята с тупване и Ашлин беше свободна.

Тя стана от стола и прекна до него. Той дишаше тежко, борейки се за всяко плитко поемане на въздух. Изглеждаше така, сякаш нямаше да преживее и час. Въпреки гнева си, въпреки всичко, което той беше направил, тя усети в нея да се надига жалост.

— Къде са другите жени — попита тя нежно, избирайки информацията пред бягството.

Пауза. Свистящо вдишване.

— Вероятно вече са на самолет за Ню Йорк.

— Къде в Ню Йорк?

Той затвори очи, сякаш се унасяше.

— Макинтош! Остани буден и говори с мен!

Клепачите му се отвориха и затвориха, а тялото му ставаше все по-отпуснато.

— Ще бъдат... разменени за кутията. Ще видиш един ден — прошепна той. — Ще бъде по-добре без тях. — Той отвори очи отново и ги спря върху нея. — Красиво нещо. Татко щеше да се гордее — изреченията му вече не бяха логични, просто несвързани части от мисли, които преминаваха през ума му без определен ред. Очите му отново се затвориха и този път останаха затворени. — Какво ми е?

— Не знам — гласът ѝ трепереше. — Нуждаеш се от болница.

— Да. — Но умря след миг, главата кълумна настрани и тялото му се отпусна напълно.

Ашлин покри уста с длан. Макинтош беше мъртъв. Беше я предал, да, и тя го мразеше за това. Но малкото момиче в нея все още копнееше за одобрението му.

Тя трепереше и сълзи пареха в очите ѝ, когато се изправи на крака. Не взе ключа от отворената му ръка, защото не ѝ трябваше. Беше планирала да използва същия път за бягство, който беше използвал затворникът.

Но първо... „Давай! Ще боли, но трябва да го направиш.“ С трепереща ръка тя взе стола, на който Макинтош беше седял по-рано и започна да го блъска в металните решетки, докато един от краката не се откъсна. Използва напъбения край, за да задраска отчаяно по ръката си. Трепна и едва не извика. Потече кръв и Ашлин заплака от болка. Най-накрая достигна до GPS чипа. Измъкна го и го хвърли на пода, скривайки го в пръстта.

„Бързо, Дароу! Побързай!“ Не можеше да рискува да налети на служители на Института горе. Повечето вероятно бяха болни, както беше казал Макинтош, но това не означаваше, че тези, които бяха добре, щяха да я оставят да излезе с танцова стъпка навън. Превъртайки казаното от затворника в ума си, тя се запрепъва до единствената тоалетна в килията и отви болтовете, които я държаха към стената. Някои не искаха да поддадат и тя трябваше да ги насили, като едва не изпочупи ноктите си, докато го правеше. Когато и последният падна в пръстта, тя изрита тоалетната настрани.

Направена от човек дупка зееше пред нея. Дупка, която някой беше прокопал до света отвъд стените на затвора. Тя не искаше да пълзи през тясното тъмно пространство, но само след един поглед назад към проснатото по очи тяло на Макинтош тя влезе в отвора. Заобиколи я пълен мрак.

— Не се паникьосвай! — каза тя, а гласът на затворника продължаваше да отеква в ума ѝ. Дъхът ѝ рикошираше от калните стени. По пръстите ѝ притича плъх.

Ашлин изсъска.

Тя пълзя сякаш цяла вечност. Краката ѝ горяха от усилието. Нямаше да е толкова зле, ако тунелът не беше стръмен. Парчета кал падаха върху нея, дори пълнеха устата ѝ и покриваха езика ѝ. „Продължавай да пълзиш! Само продължавай!“

Чувстваше се като принцесата от „Девојката Малейн“, докато проправяше пътя си към свободата. Мисълта върна ума ѝ към странния разговор, който беше провела с богинята. Или беше халюцинация? Ашлин никога повече нямаше да си пожелае да е част от приказка.

В края на тунела се появи светлина, слаба, но видима. Заля я облекчение и тя ускори движението си. Секунда по-късно стигна до малък отвор. През него не можеше да премине дори дете.

— Не! Не! — Тя започна да дълбае с нокти.

След цяла вечност зърна огряното от лунна светлина небе.

С ръце, почти изтръпнали от облекчение и изтощение, тя се издърпа върху студената твърда земя. Изправи се с мъка, коленете ѝ се огъваха. Покрити със сняг дървета се извисяваха над нея. Тя потрепери. Торбестите дрехи на Мадокс изобщо не запазваха топлината ѝ.

Чу се мъжки вик — мъчителен звук.

Тя се вледени. Мадокс. Мадокс! Полунощ трябва да беше дошла. Огледа се наоколо и забеляза крепостта на хоризонта. Но крясъкът не беше дошъл от тази посока. Когато го чу отново, тя се затича, въпреки изтощението си, следвайки звука. Още един крясък. Рев.

— Идвам. Идвам.

Докато тичаше, Ашлин започна да кашля.

[1] Приказка от Ханс Кристиан Андерсен. Б.пр. ↑

[2] Приказка от Ханс Кристиан Андерсен. — Б.пр. ↑

[3] GPS (Global Positioning System) — Глобална система за позициониране. Спътникова радионавигационна система за определяне на положението, скоростта и времето с точност до 1 наносекунда във всяка точка на земното кълбо и околоземна орбита в реално време. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато Мадокс се събуди, ужасът вече го обземаше. Ашлин се нуждаеше от него.

Той беше... не беше в гората, осъзна накрая. Не, беше в собственото си легло, в собствената си стая и се взираше в сводестия таван, както всяка сутрин. Но не беше окован.

Как? Защо?

През прозореца проникваше слънчева светлина и го топлеше. Не беше успял да намери Ашлин и времето за смъртта му беше дошло и му беше попретило да продължи да търси. Рейес, помисли той тогава. Рейес трябва да го беше довлъкъл у дома.

Мадокс скочи от леглото, решен да поднови търсенето. Щеше да я намери днес, независимо от всичко. „Ще унищожим света парче по парче, докато не я намерим.“

Нямаше да има покой, докато...

Кашляне на жена го спря наред крачка. Тъкмо щеше да затича по коридора, но се извъртя. Ашлин лежеше на леглото му. Шокът се заби в него със силата на меч в корема.

Той потри с ръка лицето си. Боеше се да повярва. Но видението остана. Облекчението го заля и пренебрегвайки шока, Мадокс изтича до леглото. Усмихна се широко, докато падаше на колене, благодареше на боговете и се пресягаше да вземе своята жена в ръцете си.

Тя отново се закашля.

Той замръзна, когато осъзна, че тя е болна. Усмивката му изчезна. „Не!“ Не и Ашлин. Но я огледа по-отблизо. Беше бледа, твърде бледа и под очите ѝ имаше тъмни кръгове. Малки розови петна обезобразяваха хубавата ѝ кожа.

Можеше да изтръгне собственото си сърце.

Беше подозирал... беше се страхувал... а сега най-лошият му страх се беше оказал истина. Ловците я бяха изложили на болестта. Вероятно бяха умрели един по един, позволявайки ѝ да избяга и да го намери.

Позволявайки ѝ да се върне у дома, за да умре.

— Не! — изрева той. Нямах да ѝ позволя. Тя беше неговият живот. Цяла вечност в пламъците на ада беше за предпочитане пред една минута без нея на земята.

Рейес нахлу в стаята, сякаш беше чакал някакъв признак на живот. Беше зловещ и гневен, като буреносен облак, готов да избухне.

— Тя събуди ли се вече? — Имаше толкова много рани по ръцете, че беше трудно да се каже къде свършва едната и започва другата.

— Не — отговори Мадокс накъсано.

Рейес огледа Ашлин.

— Останах наблизо. Тя кашляше цяла нощ. Съжалявам. — После с утешителен тон добави: — Повечето умират за часове, след като са били заразени, а тя успя да остане жива. Може би ще оцелее.

„Може би“ не беше достатъчно. Мадокс сложи длан на твърде горещото ѝ чело. От него започнаха да излизат заповеди.

— Донеси студени кърпи! И още от онези хапчета, ако чантата на Даника е още тук. Вода също.

Рейес изтича да изпълни задачите и се върна скоро с всичко, което Мадокс беше поискал. Ашлин отказа да се събуди, затова той смачка хапчетата и изсипа праха в устата ѝ. След това наля вода в гърлото ѝ.

Тя се закашля и задави, но накрая преглътна. Най-последно клепачите ѝ се отвориха, но светлината беше като огън в очите ѝ и тя издаде тих стон.

— У дома — каза, когато го забеляза. Гласът ѝ беше пресипнал. — Боли. По-лошо от преди.

— Знам, прекрасна. — Той нежно целуна слепоочието ѝ. Той можеше да бъде заразен от Торин, но не и от човек. Не че имаше значение. Щеше да я докосва и да я държи. — И този път ще се справиш.

— Шефът ми... Ловец. Мъртъв е.

Той кимна за потвърждение. Не искаше да казва какво чувства за смъртта на мъжа. Удовлетворение.

— Ами Даника? — попита Рейес, като пристъпи напред. — Влязох през дупката, от която си излязла, и намерих затвора и мъртвите Ловци, но Даника не беше вътре.

— Може да е... на път за... Ню Йорк — каза Ашлин със запъване.

Рейес пребледня. Цветът се отцеди от лицето му, сякаш беше изсмукал от прахосмукачката, която Аерон винаги се оплакваше, че използва.

— Не казаха ли нищо друго?

— Съжалявам. — Тя се закашля.

Мадокс трепна при ужасния тракащ звук. Положи една от студените мокри кърпи на челото ѝ. Ашлин въздъхна и затвори очи. Рейес заплете ръка в косата си, очевидно объркан, сякаш се нуждаеше да крачи, сякаш се нуждаеше от още болка.

— Върви! — каза му Мадокс. — Намери я!

Рейес погледна към Ашлин, после към Мадокс, а после кимна. Тръгна, без да каже и дума повече.

Мадокс остана с Ашлин часове. Сменяше кърпите на челото ѝ, караше я да пие вода. Спомни си, че беше видял Торин да прави това преди толкова много години, когато беше докоснал човешката жена и заразата беше плъзнала.

За известно време Мадокс мислеше, че волята на Ашлин да живее, е по-силна от болестта, защото не беше умряла като другите. Това или може би нещо — някой — ѝ помагаше.

Но после кашлицата ѝ стана кървава, а тялото ѝ твърде слабо, за да седи. Гърлото ѝ беше толкова подутото, че вече не можеше да преглъща. Колко още можеше да издържи?

Без да знае какво друго да направи, Мадокс я вдигна на ръцете. Не каза нищо на приятелите си, докато я изнасяше от крепостта. Те не попитаха за намеренията му, вероятно твърде уплашени, че ще избухне. Щеше. Духът се блъскаше в него, също разтревожен за Ашлин и искаше да унищожава, да осакатява, да убива. Този път от безпомощност и безсилие, а не от ярост.

Мадокс се затича надолу по хълма към града. Лунната светлина беше подигравателно напомняне за това, че не успя да ѝ помогне и вчера. „Спасете я! Трябва да я спасите!“ Тя не издаваше звук. Беше твърде слаба дори да кашля. Улиците бяха пусли, нямаше никой навън. „Каквото и да е нужно, спасете я!“

Отнесе я право в болницата — място, което беше открил вчера в безплодното си търсене на Ашлин. Сградата беше пълна, буквално

пращеше по шевовете. Вътре имаше стотици хора, които кашляха. Умираха. Той не искаше да я оставя, страхуваше се да им повери живота ѝ. Но не знаеше какво друго да направи.

В претъпкания бял коридор той откри мъж с маска и ръкавици, който издаваше заповеди.

— Помогнете ми! — каза той, прекъсвайки речта на мъжа. — Помогнете на нея! Моля ви!

Стреснатият мъж, облечен в бяло, погледна към Ашлин и въздъхна уморено.

— Всички се нуждаят от помощ, господине. Трябва просто да чакате реда си.

Мадокс го прикова със свиреп поглед и знаеше, че Насилие се прокрадва по лицето му. Знаеше, че очите му горят в яркочервено.

— Вие сте... вие сте... един от тях. От хълма — мъжът преглътна. — Положете я там! — Той посочи легло с колелца в края на коридора. — Аз лично ще се погрижа.

Мадокс направи каквото му беше казано, после целуна меките устни на Ашлин. Все още нямаше отговор.

— Спасете я! — нареди той.

— Аз... ще направя каквото мога.

„Моля ви, нека оцелее!“ Той искаше да остане с нея да я пази и да я наблюдава. Да се грижи за нея. Повече от всичко искаше тя да е с него. Но си тръгна от нея и закричи в нощта. Полунощ приближаваше.

На сутринта щеше да се върне. И проклет да е светът — проклети да са боговете, — ако тя не беше там жива и здрава.

Рейес ругаеше, докато претърсваше летището и близките хотели. Клиниките. Беше видял повече неща от града за два дни, отколкото през всички тези векове, откакто живееше тук. Чувстваше се като животно в клетка. Кипеше от желанието да действа, но беше безсилен. Даника беше някъде там. Може би болна като Ашлин. Може би умираше. А той не можеше да намери и следа от нея.

Нощта отново падна и той с изненада осъзна, че е стигнал до същата уличка, която той и Мадокс бяха открили предишната нощ. Виждаше къде Мадокс беше ударил стената в пристъп на ярост. Камъкът беше напукан и нащърбен.

Малко оставаше да скочи на самолет за Ню Йорк, но знаеше, че не може да се отдалечи от Мадокс. Когато боговете бяха проклели Мадокс да умира всяка нощ, те бяха проклели и него, приковавайки го за война толкова сигурно, колкото ако бяха използвали железни вериги. Той не знаеше защо бяха избрали него, а не Аерон. Знаеше само, че в полунощ ще бъде принуден да се върне в крепостта. Винаги щеше да се връща.

Беше заминавал няколко пъти преди, изпитвайки границите си, изпробвайки реакцията на боговете, но винаги беше придърпван към Мадокс в полунощ.

— Проклятие! — той извади една от камите си и срязва бедрото си. Платът се разкъса и от раната потече кръв. Какво щеше да прави? В него имаше необходимост, дълбока необходимост, каквато никога преди не беше изпитвал — необходимост да спасява. Да защитава. Но само Даника. Достатъчно беше да погледне в тези ангелски очи отново и да почувства още едно пръхане на удоволствие.

Удоволствие, което не се предполагаше да изпита някога.

Но го беше изпитал и сега искаше още.

„Боговете нямаше да наредят на Аерон да я намери и убие, ако можеше да умре от заразата на Торин или ако Ловците бяха предопределени да нанесат последния удар.“ Мисълта му донесе утеха и гняв.

Може би Рейес трябваше да освободи Аерон, когото беше заключил в тъмницата, преди да напусне крепостта и да го последва до Даника. Със сигурност Ярост щеше да е в състояние да я подуши, за да може Рейес да я спаси от Ловците.

Не, осъзна той. Рейес нямаше да може да го последва, ако Даника не беше наблизо. И ако Аерон стигнеше пръв до нея, тя щеше да умре без съмнение.

„Забрави я! Тя е човек. Има хиляди. Милиони. Можеш да намериш друга жена, която прилича на ангел.“

— Не искам да намирам друга — извика той. Но не можеше вечно да държи Аерон окован и го знаеше. — Проклятие!

Спри да се държиш като бебе — каза женски глас в главата му, изненадвайки го. — Погледни на хълма и млъкни вече, по дяволите! Докарваш ми ужасно главоболие.

Раменете му се стегнаха. Той огледа района с нож в ръка. Не видя никого.

Какво чакаш? — каза гласът отново. — Побързай!

Бог? Един от неговия вид? Не можеше да е Съмнение, защото говорещият явно беше жена. Рейес не остана да губи повече време в разсъждения. Затича и десет минути по-късно стоеше горе на хълма.

Даника беше там. Тя и един мъж — Кейн, осъзна той — лежаха на земята и стенеха.

Изпълни го гняв при мисълта, че може да е била ранена, въпреки облекчението, което го заливаше. Странно, но изглеждаше сякаш тя се беше катерила нагоре, опитвайки се да стигне до крепостта. Около двамата бяха пръснати камъни, сякаш бяха паднали от небето, а двойката беше мишената.

Рейес я вдигна на ръце, не искаше да я пусне никога и скрита Кейн с върха на ботуша си, за да го събуди. Държеше в една ръка камата си, за всеки случай. Не се чувстваше съвсем удобно от това, че другите Повелители се бяха върнали в живота му.

Кейн изгрухтя. Отвори очи и грабна пистолета от кобура в колана си. Рейес го изрита от ръката му.

— Давайте! Избийте се един друг! — каза немощно Даника. Русата ѝ коса беше сплътена с кръв. В този миг Рейес помисли, че познава мрачното поглъщащо насилие, което Мадокс сигурно изпитваше, когато мислеше, че Ашлин може да бъде ранена.

— Как пострада? — ако Бедствие беше...

— Паднаха камъни — каза тя, прекъсвайки яростните му мисли. — От планината, предполагам. Той ме избута, за да избегна най-лошото, аз се препънах и си ударих главата.

Рейес се отпусна, но малко.

— Благодаря — каза той на Кейн.

Мъжът кимна, разтри слепоочието си, сякаш съжаляваше и стана.

— Къде е семейството ти? — попита Рейес Даника. Можеше да остане в положението, в което беше цяла вечност.

— Летят някъде, където няма и да помислите да ги търсите. — Тя не искаше да го погледне в очите и се бореше да се освободи. — Сега ме пусни!

„Никога“ — искаше да каже той.

— Не. Твърде слаба си, за да вървиш.

Рейес се обърна към Кейн и мина на унгарски, за да не го разбира Даника. Или поне се надяваше, че тя няма да го разбере.

— Как я спаси? И не отговаряй на английски! — молеше се Кейн да знае езика.

— Ловците бяха тръгнали към крепостта, когато с Торин налетяхме на тях — беше отговорът, също на унгарски. Разбира се, че говореше езика, помисли Рейес. Нямаше да пътува до Буда неподготвен. — Бихме се, но те бяха толкова много. Той беше ранен, а мен ме плениха. Направиха грешката да я поставят в същата кола, в която бяха натъпкали и мен. Гумите се пукнаха и колата излетя от пътя.

— А Ловците сега са?...

— Мъртви.

Добре. Въпреки че той копнееше да ги убие отново. Да им причини болка. Бавно и продължително. Погледът му се спря на Даника. Търсеше някаква следа от заразата на Болест. Кожата ѝ блестеше здрава и нямаше издайническа кашлица. Значи тя беше останала незасегната. Но дали това беше станало по причините, от които той се страхуваше?

— Защо се върна? — попита я той, превключвайки на английски.

— Той ме накара — каза тя, сочейки Бедствие. — Ашлин добре ли е? Чух ги да говорят, че... — тя се задави от внезапно хлипане — ... ще я наранят, за да ви принудят да се покажете и за да могат да намерят някаква глупава кутия.

— Открихме Ашлин — каза той, притискайки Даника. Болката ѝ беше като нагорещен ръжен, промушващ гърдите му. Но за първи път той не се наслаждаваше на усещането. — Тя е много болна.

Даника преглътна.

— Тя ще...

— Само времето ще покаже. — Рейес даде знак на Кейн да тръгне пред тях. Воинът кимна и мина напред. — В града те чака смърт, Даника. Ще останеш в крепостта, докато Ловците бъдат унищожени и болестта отмине.

— Не. Няма. — Тя започна да се бори, опитвайки се да се отскубне от ръцете му и да спусне краката си на земята. — Искam да си отида у дома сега.

— Като се бориш така, само притискаш тялото си по-силно към моето.

Тя се скова и той беше едновременно доволен и разочарован. Не беше излъгал. Тялото ѝ беше топло, напоено с аромата на бор и всеки път щом тя помръднеше, нервните окончания на Рейес се съживяваха.

Той тръгна нагоре по хълма, но избра различен път от този на Бедствие. За всеки случай. Облекчението на Рейес от безопасното връщане на Даника беше толкова огромно, че той трепереше.

— Отново ли ще бъда твоя затворничка?

— Гост, докато стоиш мирно. — Когато опасността преминеше, щеше да я освободи и да ѝ позволи да живее остатъка от живота си както ѝ харесва. Независимо колко дълъг щеше да се окаже той. — Трябваше да заключим Аерон в тъмницата. Няма да слизаш там долу. Никога. Разбра ли? — Той позволи цялата му ярост и цялата му тревога да проличат в гласа му. — Той ще те убие, без да му мигне окото.

— Още една причина да искам да си ида у дома — каза тя, потръпвайки. — Такива неща не се случват там.

— И къде е у дома?

— Все едно ще ти кажа. Похитител!

Ако всичко станеше, както той искаше, тя скоро щеше да му каже всичко за себе си. Щяха да прекарат краткото им време заедно в неговата стая, в леглото му. Членът му потрепна, когато си представи цялата тази ангелска коса, пръсната по възглавницата му... тези сочни гърди, розови и зрели... тези сладки крака, разтворени...

Може би нямаше да иска да си тръгне.

Ха! Жени като нея никога не искаха мъже като него. Той се раняваше за удоволствие, за облекчение. Налагаше му се. Понякога имаше чувството, че ще умре, ако не го направи. Ако тя знаеше, щеше да му се присмее. Най-добре беше да е далеч от него и далеч от Ярост.

Когато епидемията отминеше, той щеше да пусне Даника да си върви. Не можеше да отиде с нея, за да я защитава, нито тя щеше да иска той да го направи. И не можеше да спре Аерон да следва дълга си.

За Рейес не можеше да има щастлив край.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ашлин се носеше в свят на безсъзнание. Познаваше само сенки. Сенки и един глас. Всички гласове от минало и настояще се бяха отдръпнали в благоговение пред този. Беше глас, който Ашлин беше чувала и преди. Безплътен като привидение. Много модерно привидение, което беше леко отегчено и все още смучеше близалка.

— Върнах сеее — кикотене. — Няма нужда да изразяваш радостта си. Чувствам любовта. Така. Хей! Мисли ли за приказките, или какво? — каза онзи женски глас от килията. Богинята. — Имам, колко? Седмица макс, преди да ме открият, затова трябва да отметна това el pronto^[1].

— Мислих за това — едва успя да промълви Ашлин.

— Добре.

Така, значи богинята все пак я чуваше. „Жертва — проектира тя в ума си. — Трябва да пожертвам нещо, за да разваля проклятието на Мадокс.“

— Дзън-дзън-дзън. И какво трябва да пожертваш, момиче?

„Все още не знам.“ Или по-скоро все още не искаше да мисли. „Как се казваш?“ Това беше много по-проста тема.

— Казвам се... Аня.

Аня. Красиво име. Но имаше кратко колебание, сякаш тя обмисляше какво да каже. Имаше ли богиня на име Аня, или някакъв вариант на името? Умът на Ашлин беше празен. „Ти...“

— Ъ, сега обсъждаме жертвата. Концентрирай се! Не нарушавам пряка заповед само за да може ти да съсипеш сладкия ми малък бунт. Зададох ти въпрос и би ми харесал директен отговор.

Жертва. Да. Концентрирането беше трудно, когато умът на човек беше като каша. Но едно нещо тя знаеше съвсем сигурно — че животът без Мадокс би бил нетърпим. И че тя би се отказала от любимия си, за да го спаси.

— Така е по-добре — каза Аня, отново прочитайки мислите ѝ. — Но не мислиш достатъчно на едро. Хайде, да не си изпуснала най-

важния урок от тези твои приказки? Сега е шансът ти да докажеш, че безполезният ти шеф те е научил на нещо ценно все пак.

Ценно. Тази единствена дума се заби в нея и внезапно Ашлин разбра. Кръвта ѝ се смрази само като мислеше за това. „Най-добрата жертва е живот за живот.“

— Ето. Знаех, че ще отговориш правилно. Това означава твоя за неговия, меченце. Достатъчно силна ли си?

Какво би изтърпяла за него? Всичко. Дори болка, дори смърт. Да го спаси беше по-важно, отколкото да го задържи.

— Добре тогава. — Аня плесна с ръце. — Да започваме купона! Събуди се! Той се нуждае от теб.

Образът на Мадокс изплува в съзнанието ѝ и тя помисли, че може би усеща ръката му да стиска нейната, вливайки сила в тялото ѝ. После... нещо — присъствие и топлина, нахлу в тялото ѝ, понесе се през нея и изцели възпалението в дробовите ѝ и натъртените ѝ мускули.

Ашлин отвори очи и откри Мадокс да се взира в нея. Изглеждаше уморен, но я видя и се усмихна. Това беше най-красивата гледка, която беше виждала някога.

Можеше ли наистина да се откаже от него?

Три дни по-късно Ашлин беше достатъчно силна, за да напусне болницата. Мадокс я отнесе обратно в крепостта, без да продума и дума и право в стаята си. Тя зърна няколко от войните в коридорите. Някои изглеждаха мрачни, други ядосани, но всички ѝ кимнаха, сякаш вече приемаха присъствието ѝ, дори да не им харесваше.

Щом вратата на спалнята беше затворена и заключена, Мадокс пусна Ашлин да стъпи на краката си, плъзгайки тялото ѝ по своето. Той отпусна ръцете си отстрани и прекъсна контакта.

— Научи ли нещо ново за жените? — попита тя, без да се отмества от него. Горещината му я обвиваше и близостта му я измъчваше.

— Били са освободени. Всички, освен Даника, която подлудява Рейес, обиждайки го непрекъснато. — Той огледа лицето ѝ. — Как се чувстваш?

— Добре — каза тя и това беше истина. Все още имаше лека кашлица и леко дразнене в гърдите, но беше почти излекувана. Което означаваше, че е време. Време беше да го спаси.

„Той се нуждае от теб“ — беше казала богинята Аня.

Ашлин не мислеше да казва на Мадокс за Аня, защото той щеше да ѝ задава въпроси, на които тя не искаше да отговаря. Знаеше какво трябва да направи, за да го освободи от проклятието (не че ѝ харесваше, но щеше да го направи) и не можеше да му позволи да я спре. Не можеше да си позволи да се откаже. Мисълта, че ще го остави, я изпълваше с отчаяние.

„Не искам да се сбогувам.“

Сълзите всеки момент щяха да напълнят в очите ѝ, но тя се насили да се усмихне. Това беше нейната приказка и тя щеше да спаси своя принц. „Само... Не казвай сбогом! Още не.“ Щеше да се наслади на остатъка от деня с него, да говори с него и да го докосва, както не беше в състояние, докато лежеше в болницата.

— Искам те — каза му тя. — Толкова силно те искам.

— Аз също те искам. — Във виолетовите му очи внезапно проблесна порочност. — Имам чувството, че е минала цяла вечност, откакто те докосвах за последен път.

Но те просто се взираха един в друг, никой от тях не протягаше ръце към другия.

— Искам да знаеш... — Тя прехапа устна и се загледа към обутите си в ботуши крака. Време за признания. — Обичам те.

Мадокс беше шокиран, устата му се отвори, а после се затвори.

— Знам, че е прекалено скоро — каза му тя, — животът на двама ни е бил твърде различен и аз съм отговорна за много от гадостите, с които е трябвало да се занимаваш през последната седмица, но не мога да овладея чувствата си. Обичам те!

Най-после той се пресегна. Докосна леко с пръсти бузите ѝ и я принуди да го погледне. Нежността надделяваше над шока.

— И аз те обичам. Толкова много. Аз съм избухлив мъж с бурни емоции, но не искам никога да се страхуваш, че те ще бъдат насочени към теб. Аз не мога да те нараня. Би било по-лошо, отколкото сам да си изтръгна сърцето.

В Ашлин запърха радост, по-силна, отколкото беше мислила, че е възможно. Сълзи напълниха очите ѝ. Тя се облегна на гърдите му,

нуждаейки се от него повече, отколкото преди. Той наведе глава бавно... чисто изкушение... без погледът му да изпуска нейния. Устните им се долепиха в нежна целувка на красота и любов.

Езикът му се плъзна в устата ѝ. Отново и отново, сякаш цяла вечност, той я целуваше, поглъщаше я и ѝ се наслаждаваше. Тя усети въодушевлението и учудването му — и двете емоции бяха отразени в нея...

— Обичам те — каза тя отново.

— И аз те обичам. Нуждая се от теб.

Една по една той премахна дрехите ѝ, а после и своите. Ашлин ликуваше с разкриването на всеки нов сантиметър кожа. Той беше толкова голям и твърд. Толкова... неин. Тя копнееше да го докосва. Наслаждаваше се на допира му и се опитваше да го запомни. Той беше обуздана свирепост и я обичаше.

Когато го чу да произнася тези думи, тя беше изпитала несравнимо усещане за спокойствие. Веднъж, след като се разболя за първи път, той беше нарекъл тази крепост неин дом. И наистина беше. Беше единственият дом, който тя бе познавала. Беше невероятно, че този дом ѝ беше даден от мъж, свързан с насилие. Че той е този, който пропъди спомена за облицованите стаи, побъркващия шум, самотата и предателството. Това беше... изключително.

— Ще ти покажа рая — каза той. — С уста и с ръце. — Той се отпусна на колене.

— Не. — Ашлин сграбчи раменете му и го издърпа нагоре.

Той се намръщи объркан.

— Мой ред е. — Този път тя коленичи. И му показва рая. Ашлин обгърна с уста твърдия му и горещ член и го пое чак до задната част на гърлото си. Никога не го беше правила преди, но знаеше как става — беше слушала описанието в подробности от безброй жени.

Ръцете му стиснаха косата ѝ и той изстена.

— Ашлин!

Никога не беше мислила, че изпълнението на този акт ще ѝ хареса, но Ашлин откри, че ѝ носи неопишуема радост. Обожаваше да доставя удоволствие на Мадокс. Тя го засмукваше и придвижваше устата си надолу и нагоре, като се наслаждаваше на начина, по който той потръпваше. Правеше кръгообразни движения с език по върха на члена му, а след това се спускаше до основата, като обхващаше с ръка

тестисите му. Тя изпитваше по-силно удовлетворение от удоволствието на Мадокс, отколкото от всичко, което някога беше правила. То я караше да изпитва болезнена нужда, превръщаше я в робиня на желанието.

Той се тласна силно към нея, усети какво прави и се опита да се възпре. Но Ашлин увеличи скоростта си. Тя искаше да поеме всичко, което той можеше да даде. Искаше той да е груб, а не да се възпира.

— Ашлин! Ашлин! — С рев той изля горещото си семе в нея.

Тя пое всичко. Когато последните тръпки преминаха през тялото му, Ашлин се изправи на треперещите си крака. Клепачите му бяха притворени, а долната му устна беше подута, сякаш я беше дъвкал, за да не се разкреши от удоволствие и агония. Лицето му беше покрито с онази скелетна маска, позволявайки ѝ да види и мъж, и звяр. И двамата се вираха в нея с любов, с нежност и с желание, което беше толкова дълбоко, че изглеждаше безкрайно.

Той с готовност би умрял за нея. Тя го знаеше, дълбоко в душата си го знаеше. „Мога да направя не по-малко за него.“

— Няма да те положа в леглото — каза той дрезгаво.

— К-какво?

— Ще те обладая, подпряна на стената. Всеки удар ще бъде премерен. Дълбок. Повече няма да има две тела, а едно.

Ашлин щеше да падне, ако той не я беше хванал. Ето какво ѝ причиняваше той — поваляше я с красивите си думи. Ръцете ѝ се заключиха около врата му. Цяла вечност в ръцете му нямаше да е достатъчна.

Устните му се спуснаха към нейните и той я целуна бавно и сладко, горещо и жадно. Много бавно запристъпва назад, докато гърбът ѝ не опря о стената. Досегът със студения камък я накара да ахне.

Мадокс продължаваше да я целува, мачкаше гърдите ѝ и стискаше зърната ѝ. Скоро тя вече се гърчеше, дишаше тежко и стенеше. Молеше.

— Още — обеща той. — Ще ти дам още.

„Нека това продължи вечно!“

— Обичам те! Толкова те обичам!

Той я повдигна, подпря я на камъка с бедрата си, без да влиза (о, моля те, влез, не, целуни...) и закрепил краката ѝ около кръста си. Тя го

придърпа към себе си, но той я принуди да го пусне и да разтвори коленете си. Студеният въздух целуна най-интимната част от нея.

Два от пръстите му прокараха огнен път надолу по корема ѝ и се заиграха с нежните косми. Ашлин затвори очи и се опита да извие бедрата си така, че да притегли тези пръсти в сърцевината си. Беше преизпълнена с желание.

Беше го искала първите (сякаш хиляди) пъти, когато бяха заедно, но това... това беше истинско желание да бъде с мъжа, на когото беше отдала сърцето си. Беше нещо повече от секс, повече от удоволствие. Това беше съдба, сливане на души.

— Докосни ме, Мадокс!

— Докосвам те, любов. Докосвам те.

— По-дълбоко!

— Така ли? — Пръстите му се плъзнаха надолу... надолу... после спряха върху влажната цепка.

— Още!

— Така ли? — още сантиметър.

— Още! Моля те!

Мадокс поклати глава и със свободната си ръка хвана брадичката ѝ и изви главата ѝ, за да срещне тя любящия му поглед.

— Няма нужда да ме молиш, Ашлин. Никога. За мен е удоволствие да изпълня всяко твое желание. — Двата пръста най-после се плъзнаха в нея.

Гърбът ѝ се изви. Той ги движеше навътре и навън, а палецът му триеше клитора ѝ. О, боже!

— Да! — Беше точно това, от което тя се нуждаеше и без което щеше да умре. — Да, да. Още!

Трети пръст се присъедини мигновено, увеличавайки удоволствието и усилвайки натиска.

— Да. Точно така — каза тя, едва поемайки си въздух.

— Толкова стегната и влажна.

— За теб.

— Само за мен.

Твърде много... недостатъчно... Бързо, бавно... Бързо. Тя се изви, яздеше пръстите му, плъзгайки се по тях. Клиторът ѝ беше подут и чувствителен.

— Трябва... трябва да свърша.

— Трябва да те усетя. — Той нахлу в нея. В един миг там бяха пръстите му, в следващия — членът му. Той я изпълни докрай и тя се почувства завършена.

Тя дишаше тежко и стенеше. Гореше възхитително. „Струваше си да живея дори само за това — за този мъж, за това докосване.“

— Обичам те — каза той.

— Обичам те, обичам те, обичам те — отговори тя.

Той залепи устни за шията ѝ, сякаш се опитваше да попие думите ѝ в тялото си. Напъните му бяха дълбоки, бавни и премерени, както беше обещал.

— Никога не съм изпитвал такова чувство. Не искам никога да свърши.

Тя също го усещаше. Това чувство, което караше кръвта ѝ да се възпламенява и събуждаше всяка нейна клетка.

— Толкова е хубаво.

— Завинаги — каза той.

— Завинаги. — „Ще имаш сърцето ми завинаги.“

Той нахлу в нея за последен път, достигайки толкова дълбоко, че тя го чувства във всяка част на тялото си. Докосна я точно там, където тя се нуждаеше, сякаш я маркираше. Оргазмът я заля. Тя изкрещя името на Мадокс и го притисна до себе си.

Той изрева нейното, прегръщайки я покровителствено. Обгърна ги топлина, силна топлина. Топлина, която никога нямаше да изчезне.

— Моя — каза той и целуна нежно устните ѝ.

— Твоя. — „Завинаги.“

Мадокс я отнесе до леглото и нежно я положи. Настани се до нея и я прегърна. Дълго време не говориха, само се наслаждаваха един на друг. „Още малко — молеше се тя. — Дай ми още мъничко!“

— Липсваше ми — каза той накрая.

— И ти ми липсваше. Повече, отколкото мога да опиша с думи. — Тя метна крака върху неговите. — Какво стана, докато ме нямаше?

Мадокс бавно нарисова кръг по гърба ѝ и каза:

— Аерон беше затворен в тъмницата. Както споменах, Рейес се опитва да спечели и да отблъсне Даника едновременно, а Даника трябваше да бъде заключена в стаята му, за да не избяга. Торин беше ранен, но се възстановява. Сейбин и другите — мъжете, които дойдоха

след взрива, се нанесоха тук. В момента сме постигнали примирие. Не е удобно, но все пак е примирие.

Леле! Изглежда нямаше нито един скучен миг.

— Не ми харесва Даника да е заключена.

— Довери ми се, прекрасна, това е за нейно добро.

Тя въздъхна.

— Вярвам ти.

— Какво... — Той спря. Скова се. — Какво ти направиха Ловците, Ашлин? Трябва да знам.

— Нищо, кълна се — увери го тя. — Трябва да ти кажа нещо. — „Моля те, не спирай да ме обичаш!“ — Аз съм ги довела тук, Мадокс. Аз. Толкова съжалявам. Нямах намерение. Наистина. Нямах. Те ме изиграха и...

— Знам, красива. Знам.

Тя се отпусна облекчена. Явно той наистина я обичаше, за да ѝ прости толкова лесно нещо, за което едва не я беше убил преди. Тя го прегърна здраво.

— Преди да умре, шефът ми каза, че планират да намерят кутията на Пандора и да засмучат демоните ви вътре.

— И ние чухме същото. — Той внезапно се прозя. Спокойна усмивка повдигна ъгълчетата на устните му. — Дълга на боговете благодарност, че те върнаха при мен, но съм твърде уморен, за да се обърна към тях точно сега. Трябва ми малко почивка, а не съм имал никаква през последните няколко дни.

— Заспивай! Трябва да поддържаш силата си — каза тя дрезгаво. Той се засмя с истинска радост.

— Твоето желание е удоволствие за мен.

[1] El pronto (испански) — бързо. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Той въобще не е длъжен на боговете. Длъжник е на мен. Но кълна се, това е последната ми услуга за теб. Аз го приспах. Не губи никакво време!

Ашлин замръзна, когато гласът на Аня нахлу в ума ѝ. „Не, още не! — изхленчи тялото ѝ. — Нуждая се от повече време с него.“

— Изборът е твой, чика. Аз изчезвам.

И го направи. Бръмчащата енергия на Аня умря и стаята след нея изглеждаше смалена.

Трепереща, Ашлин се вдигна от леглото и се измъкна от стаята, но не преди да хвърли на Мадокс един последен, изпълнен с копнеж поглед. Искаше ѝ се да потърси утехата на ръцете му, но нямаше да рискува да пропусне този шанс.

— Това е за добро — каза си тя. — Той няма да умре отново. Не и ако аз мога да го спася.

Петнайсет минути тя обикаля коридорите на крепостта, чукайки по вратите. Никой не отговори. Дори Даника. През цялото време в коридорите отекваше гласа на някой, който крещеше ругатни. Ашлин чу тракане на вериги. Аерон, осъзна тя и потрепери. Той я плашеше.

Най-накрая тя намери един от безсмъртните. Среброкосият ангел, който я беше извел от стаята на Даника и я беше скрил в друга. Торин. Болест. Той лежеше на легло, а около врата му беше увита червена кърпа. Кожата му беше бледа, беше отслабнал и чертите около очите и устата му бяха обтегнати от болка. Но дишаше.

Тя не го събуди. Но приближи до леглото му, за да прошепне:

— Искане ми са да мога да те докосна, да стисна ръката ти и да ти благодаря, че ме скри онзи ден. Успях да стигна до Мадокс и бях с него онази нощ.

Клепачите му трепнаха и се отвориха.

Тя отскочи назад, стресната. Погледите им се срещнаха и Ашлин се отпусна. В зелените му очи имаше нежност и тя си помисли, че би казал „Добре дошла у дома!“, ако можеше.

— Надявам се да се оправиш скоро, Торин.

Той може би кимна, но беше трудно да се каже.

Тя продължи търсенето с изопнати нерви.

Най-накрая откри група от тях. Сърцето ѝ блъскаше в гърдите, докато ги изучаваше незабелязана. Те тренираха. Вдигаха от лежанка и от клек повече тежести, отколкото петима обикновени мъже можеха да вдигнат заедно. Рейес удряше боксов чувал. По голите му гърди течеше под, изпъстрена с петна кръв.

Той беше този, който винаги държеше меча. Тя се опита да не го мрази за това.

— Хм — каза тя, привличайки вниманието на всички.

Те спряха и се загледаха в нея. Неколцина присвиха очи. Тя вдигна брадичка.

— Трябва да говоря с вас — каза тя, насочвайки думите си към Рейес и Лушън.

Рейес се върна към боксовия си чувал.

— Ако се опитваш да ни уговориш да не убиваме Мадокс довечера, спести си думите!

— Аз ще те изслушам, сладурано — каза най-високият от групата. Името му беше Парис. Сини очи, бледа кожа, тъмнокестенява коса. Чист секс, беше казал Мадокс и тя му вярваше. Думите бяха казани като предупреждение да стои настрана.

— Мълчи! — каза Лушън. — Ако Мадокс те чуе, ще поиска главата ти.

Мъж със синя коса застана пред нея.

— Искаш ли да ги целуна вместо теб?

Да ги целуне? Беше го виждала само веднъж преди. Във фоайето, точно след бомбата, но не ѝ изглеждаше като целувач. Изглеждаше сякаш иска да ги убие.

Рейес изръмжа.

— Ти също млъкни, Гидиън! И не се присламчвай към нея! Заета е. Ще трябва да те нараня.

— Не ми се ще да опитваш — каза сега хилещият се мъж.

Ашлин примигна. Колко странно. Думите му казваха едно, а тонът му съвсем друго. Както и да е.

— Прав си — каза тя на Рейес. — Не искам да убивате Мадокс довечера. Искам да... — „О, Боже, наистина ли ще кажеш това?“ — ...

убиете мен, вместо него.

Това прикова вниманието на воините и те спряха заниманията си. Тежестите паднаха, бягащата пътечка спря със скърцане и всички се вгледаха в Ашлин зяпнали.

— Какво каза току-що? — ахна Рейес и изтри потта от челото си.

— Проклятията се развалят чрез жертва. За предпочитане саможертва. Ако жертвам себе си и умра на мястото на Мадокс, проклятието му ще бъде развалено.

Мълчание.

Тежко мълчание. Искаше ѝ се да не беше толкова неудобно.

— Как може да си сигурна — попита Лушън, а странните му очи бяха печални. — А ако не се получи? Ако смъртното проклятие на Мадокс не бъде развалено и ти умреш за нищо?

Тя събра кураж, вдигна брадичка и изпъна рамене.

— Поне ще съм опитала. Но, ъ... Разбрах от най-достоверен източник, че ще стане.

— Боговете?

Тя кимна. Е, Аня не беше потвърдила тази част. Ашлин просто беше допуснала, че тя е богиня.

Отново мълчание.

— Ти би направила това? — Недоверие изпълни напрегнатите очи на Парис. — За Насилие?

— Да. — Мисълта за болката, която щеше да понесе, я ужаси, но тя не се поколеба с отговора.

— Аз го намушквам — напомни ѝ Рейес. — Това означава, че ще трябва да намушкам теб. Шест пъти. В корема.

— Знам — каза тя тихо. Втренчи се надолу в босите си крака. — Всеки ден мисля за това и го изживявам отново всяка нощ.

— Да кажем, че развалиш проклятието — каза Лушън. — Ще го осъдиш на живот без теб.

— Предпочитам да живее без мен, отколкото да умира многократно с мен до него. Той страда толкова много и аз просто не мога да го позволя.

— Саможертва — изсумтя Рейес. — Звучи ми нелепо.

Ашлин го погледна право в очите и опита същата логика, която богинята беше използвала.

— Погледнете най-обичаните световни приказки! — каза тя. — Магията в тях и щастливият край. Егоистичните кралици умират, а добрите принцеси побеждават.

Рейес отново изсумтя.

— Както каза — приказки.

— Не са ли всички приказки, базирани на факти? Вие самите не трябва да сте нещо повече от мит. Кутията на Пандора е само история, която родителите четат на децата си вечер — възрази тя. — Това означава, че самият живот е приказка. И ние сме нейни герои. Живеем, обичаме и търсим щастлив край.

Те продължиха да се взират в нея, а в очите им имаше нещо неразгадаемо. Може би... възхищение? Минутите се влачеха мъчително бавно. Тя беше взела решение и щеше да се намушка сама, ако трябваше, за да го постигне.

— Добре — каза Лушън, шокирайки я. — Ще го направим.

— Лушън! — нападна го Рейес.

Лушън гледаше Рейес и Ашлин виждаше как надеждата осветява това силно белязано лице.

— Това ще освободи и нас, Рейес. Ще можем да напускаме крепостта за повече от един ден. Ще можем да пътуваме, ако искаме, да заминем и да останем далеч, когато имаме нужда от усамотение.

Рейес отвори уста. И я затвори.

— Във филмите, които Парис ни кара да гледаме — продължи Лушън, — доброто винаги побеждава злото с извънредния акт на саможертва.

— Човешките филми не значат нищо. Ако го направим, може да бъдем прокълнати още повече. Да бъдем наказани, че се опълчваме срещу волята на боговете.

— Заради Мадокс, заради свободата, защо да не рискуваме?

— На Мадокс няма да му хареса — каза Рейес, но в гласа му вече също имаше надежда. — Мисля... Мисля, че би предпочел да задържи жената.

Това изказване я стопли, но тя не отстъпи. Не можеше и нямаше да позволи Мадокс да страда така нощ след нощ, знаейки, че е можела да направи нещо. Той беше платил за престъпленията си с лихвите.

„Око за око“ — помисли тя. Той й беше дал спокойствие. Тя щеше да направи същото за него.

— Понякога това, което искаме, не е това, от което се нуждаем — каза Лушън. Гласът му беше пресипнал, но изразяваше копнеж. От какво ли се нуждаеше той?

— Добре — каза Рейес накрая.

— Довечера — настоя Ашлин. — Трябва да бъде довечера. — Тя не искаше Мадокс да страда повече, не искаше да рискува да размисли. — Само ми дайте, колкото можете повече време с него, става ли?

И двамата мъже кимнаха мрачно.

До края на деня Мадокс се грижеше за всяко желание на Ашлин. Храни я и я люби толкова много пъти, че тя загуби бройката. Говореше за планове си за общото им бъдеще. За това как нейната работа може да помогне на войните в търсенето на кутията на Пандора, ако това е, което тя желае. Как щяха да се оженият и да прекарат всяка будна минута заедно, ако това е, което тя желае. Как щяха да търсят начин да я спасят от стареенето, за да имат цяла вечност заедно, ако това е, което тя желае. Щеше да създаде всичко, което тя поискаше, а тя можеше да му чете откъси от любовните си романи. Ако това е, което тя желае.

Тя се смя, дразни го, люби се с него, но в нея имаше тихо отчаяние, което той не разбираше. Тъга. Не я притисна, за да узнае причината. Имаха време. За първи път гледаше на времето като на приятел. Тя не разбра, че го е опитомила. Че е опитомила духа. И че сега и двамата съществуваха, за да й доставят радост.

— Какво има, любима? — попита той. — Кажи ми и ще го поправа!

— Почти полунощ е — каза тя разтреперана.

Да. Сега разбра. Той се втренчи в нея. Седяха на ръба на леглото му и той държеше ръката ѝ в своята. Лунната светлина къпеше прекрасните ѝ черти, осветявайки тревогата в очите ѝ.

— Ще се оправя.

— Знам.

— Почти не боли, кълна се.

Тя се усмихна недоверчиво.

— Лъжец.

Смехът ѝ го стопли.

— Искам да останеш в друга стая тази нощ.

Тя поклати глава, гъделичкайки ръката му с кичури от косата си.

— Ще остана с теб.

Той въздъхна. В гласа ѝ имаше такава решителност.

— Добре. — Нямахше да си позволи никаква реакция след намушкването. Нямахше да издаде и звук, нямахше да помръдне и мускул. Щеше да умре с усмивка на лице. — Ние ще...

Рейес и Лушън влязоха в стаята по-мрачни, отколкото ги беше виждал някога. Той се зачуди на настроението им, но реши да не ги пита пред Ашлин. Нямахше причина да я натоварва допълнително точно сега и без това тя щеше да гледа как го убиват.

Мадокс целуна бързо Ашлин по устните, но тя сграбчи лицето му и го принуди да удължи целувката. Беше страстна, почти отчаяна. Той си позволи още миг. Богове, колко обичаше тази жена!

— Ще довършим това утре — каза той. Утре. Нямахше търпение.

Той легна на памучните чаршафи и се издърпа към таблата. Рейес заключи китките му, а Лушън глезените.

— Поне се обърни, когато започнат! — каза той на Ашлин.

Тя му се усмихна тъжно и клекна до него. Погали нежно бузата му и ласката ѝ беше като допир от крила на пеперуда.

— Знаеш, че те обичам.

— Да. — И знаеше, че никога не е бил толкова доволен от нещо в живота си. Тази жена беше неговото чудо. — А ти знаеш, че ще те обичам завинаги и след това.

— Слушай, Мадокс... Не обвинявай никого, освен мен, за това, става ли? Ти страда достатъчно, прекалено много и като жена, която те обича, от мен зависи да те спася. Знай, че го правя доброволно, защото ти означаваш за мен повече от собствения ми живот. Тя го целуна отново, този път бързо и се изправи. Обърна се към Лушън и Рейес. — Готова съм.

Веждите му се свиха от объркване. Последвано от ужас.

— Готова за какво? За какво да те обвинявам?

Рейес извади меча си и острието изсвистя във въздуха. Ужасът на Мадокс се усили.

— Какво става? Кажете ми! Веднага!

Никой не каза и дума, когато Рейес приближи Ашлин.

Мадокс напъна веригите си.

— Ашлин! Напусни стаята! Напусни стаята и не се връщай!

— Готова съм — прошепна тя отново. — Да отидем ли в друга стая?

— Ашлин! — изръмжа Мадокс.

— Не — каза Лушън. — Ти каза, че искаш максимална саможертва, помниш ли? Той трябва да гледа, за да разбере какво правиш за него.

Очите ѝ срещнаха очите на Мадокс и се изпълниха с непролети сълзи.

— Обичам те.

В този миг той осъзна точно какво планираха. Той се изви и се забори с веригите. Закреся ругатни, които дори Парис не би изрекъл. През цялото време горещи сълзи се стичаха по бузите му.

— Не. Не прави това! Моля те, не прави това! Нуждая се от теб, Ашлин. Рейес, Лушън! Моля ви! Моля ви!

Рейес се поколеба. Преглътна.

И после намушка Ашлин в корема.

Мадокс изкреся и напъна толкова силно, че металните брънки срязаха ръцете му чак до костта. Ако продължаваше така, щеше да загуби ръцете и глезените си. Не му пукаше. Само едно нещо имаше значение и това беше, че тя умира пред него.

— Не! Не! Ашлин!

От стомаха ѝ рухна кръв, която намокри тениската ѝ. Ашлин стисна устни и някак успя да остане тиха и на крака.

— Обичам те — повтори тя.

Рейес я намушка отново. С всяко срязване Мадокс усещаше връзките му с полунощното проклетие да намаляват, сякаш невидими вериги, които го бяха обвързвали с хиляди години, бавно се отпускаха. А той ги искаше обратно. Искаше Ашлин.

— Ашлин! Рейес! Спри! Спри! — Той открито хлипаше безпомощен и яростен. Самият той умираше, въпреки че се чувстваше по-силен от всякога. — Лушън, накарай го да спре!

Смърт снижи поглед и не каза нищо.

При третото забиване на меча, Ашлин падна. И изкреся. Не. Това беше той. Тя издаде само тих стон.

— Не боли — изпъшка тя. — Както ти каза.

— Ашлин — името ѝ вибрираше на устните му с отчаяна молба. Яростна. Бурна. — О, богове! Не! Ашлин! Защо правиш това? Рейес, спри! Трябва да спреш — не можеше да го каже достатъчно убедително.

Очите на Ашлин отново срещнаха неговите и в тях имаше толкова много любов, че той бе покорен.

— Обичам те.

— Ашлин, Ашлин! — Той дръпна и веригата потъна по-дълбоко и сряза още по-силно. — Дръж се, прекрасна! Само се дръж! Ще те закръпим. Ще ти дадем Тиленол. Не се тревожи, не се тревожи! Рейес, спри! Не прави това! Тя е невинна.

Рейес не му обърна внимание, а я намушка отново и отново. Очите ѝ се затвориха. И тогава той спря. Преглътна. Погледна към небесата, а после към все още безмълвния Лушън.

— Не я отвеждай! Моля те, не я отвеждай!

Най-последните удари бяха нанесени.

— Ашлин!

Кръв течеше около вече безжизненото ѝ тяло и образуваше яркочервена локва. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето на Мадокс и той не спираше да се бори. А връзките с проклятието, заради което умираше всеки ден в полунощ, продължаваха да отслабват.

— Защо? Защо?

Най-последният Лушън го отключи. Ръцете и краката му бяха едва свързани с тялото, когато той се срина на пода и запълзя, оставяйки следа от кръв след себе си. Той взе Ашлин в ръцете си.

Главата ѝ се люшна настрана. Мъртва. Тя беше мъртва, а той усещаше как смъртоносното проклятие се превръща в мъгла и как се изпарява, сякаш никога не е съществувало.

— Не! — изплака страданието си той. Някога развалянето на проклятието беше всичко, за което можеше да мисли, но сега би предпочел да умре стотици хиляди пъти, вместо да изгуби тази жена. — Моля ви!

— Свършено е — каза Рейес мрачно. — Да се надяваме, че саможертвата ѝ не е била напразна.

Мадокс зарови лице в косата на Ашлин и я залюля в ръцете си.

ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Мадокс прегръщаше любимата си както изглежда цяла вечност. Искаше тя да се събуди. Не можеше да понесе мисълта за живот без нея. Предпочиташе сам да умре.

Лушън и Рейес застанаха зад него мълчаливо.

— Вземете моя дух в ада за цяла вечност! — извика той на небесата. — Всичко, само не това. Върнете я! Нека аз заема мястото ѝ на портата на смъртта!

Цяла вечност? — измърка глас. Този път в главата му не говореше Сейбин, а жена. — *Ето това е обвързване.*

Мадокс не се поколеба.

— Да. Да! Завинаги. Цяла вечност. Не мога да живея без нея. Тя е всичко за мен.

Харесвам те, каубой. Наистина.

— И ти ли чуваш женски глас в главата си? — попита Лушън явно шокиран.

— Да — каза Рейес със същото объркване. — Коя си ти?

Новата ти най-добра приятелка, захарче.

— Помогни ми тогава! — помоли се Мадокс.

Глупав безсмъртен. От дни нарушавам правилата, което ми е нещо като хоби, за да ви помогна. Но не съм сигурна, че искам да продължавам. Ти и твоята жена поглъщате сериозно количество време.

— Моля те! Помогни ѝ и никога повече няма да губя твоето време! Кълна се. Само ми я върни! Моля те! Моля те!

Ти обиди големите кучета миналата седмица, Насилие, и на мен това наистина ми хареса. Накара ме да седна и да си взема бележка, честно казано. Малко хора са достатъчно смели да излязат от калъпа вече, да знаеш. А когато го прави един Повелител... Това е трепач! Знаеш ли защо?

— Не. — И не му пукаше.

Супер! Време е за урок.

— Ашлин...

Няма да иде никъде. Сега мълчи! Трябва да ви обясня някои неща, за да разберете точно какво рискувам заради вас.

Мадокс продължи да люлее Ашлин в ръцете си и само стисна устни, борейки се с отчаянието си.

И така, Титаните поеха контрола, копелетата, и планират да върнат света към състоянието, в което беше по време на техния разцвет. Място на мир, място на хармония, дрън-дрън-дрън, място, на което хората им се кланят и им принасят жертви, и разни такива лайна. След няколко дни от морето внезапно ще изплуват два храма. Само чакайте! Това ще бъде началото на края, със сигурност. — Тя направи драматична пауза. — Не знам дали Титаните искат да умрете или не в голямата схема на нещата, но знам, че планират да ви използват, за да получат това, което искат.

— Жените. Даника — каза Рейес.

Бинго! Нещо за нейната кръвна линия, може би пророчество. Ще трябва да проуча това по-сериозно, досега удрям на камък. Но можете да видите моята дилема, нали? Като ви помагам, аз наистина ще вбеся новата управа.

— Искаш ли да ги убия вместо теб? — изстреля Мадокс. — Ще го направя. Наистина. — Колкото и време да отнеме, каквото и да трябваше да направи. Щеше да намери начин.

— Мадокс — предупреди го Лушън. — Спри! Преди да привлечеш по-лошо проклятие върху дома ни! Тя ще ни помогне. Само се преструва, че се пазари. Нали, богиньо?

О, какъв си ми умник! — измърка тя. — Но си секси, признавам ти го — тя изпусна още една въздишка, този път замечтана, преди да стане отново сериозна. — Няма време за това. За съжаление. Както казвах преди, малката женичка наистина ме впечатли. Не мислех, че ще го направи, честно казано. Какво шоу обаче, а? — Усмивка. — Ако имах телесни функции, мисля, че щях да се напикая.

— Богиньо! Съсредоточи се! Моля те!

— Мадокс! — предупреди го Лушън отново.

Аня. Името ми е Аня. И технически не съм богиня, просто съм дъщеря на такава, затова спри да ме слагаш в същата категория, в която са тези задници! — Последва ядосана въздишка.

— Какво мога да направя? Кажи ми! Ще направя всичко. — Мадокс мислеше, че Аня може би смуче бонбон, защото се чуваха звуци като от смучене и се носеше дъх на ягоди и сметана.

Твоята жена жертва живота си за твоя. Готов ли си да направиш същото? Защото трябва да знаеш, че силите ми са зависими от действията на другите и не мога да сторя нищо, освен ако ти не ми помогнеш. О, и онзи малък въпрос с плащането.

— Да. Ще пожертвам всичко за нея — каза Мадокс отново без колебание. — Ще платя каквото искаш.

Последва още една пауза, изпълнена със смучене и мляскане.

Добре, ето я и вратичката. Титаните ме гонят. Не питайте защо! Дълга история. Все едно, те ме гонят като шибано животно и това е от дни. Ако някога дойда при вас за помощ, ще ми я дадете. Разбрано?

— Да. Разбрано.

Не само ти, сладурче. Всички вие.

За момент нито Лушън, нито Рейес отговориха. Мадокс за малко не скочи и не срязва гърлата и на двамата. После и двамата казаха в унисон:

— Да.

Добре тогава. Сделката е сключена. Твоята жена ще се събуди и ще бъде обвързана с теб. Ще живее толкова дълго, колкото и ти. Не е лоша сделка за смъртна, наистина. Но ако някой от вас умре, и двамата умирате. Ясно?

— Да. Да.

Ако се опиташ да се отметнеш, знай, че ще те убия, а това ще убие нея — гласът ѝ премина в захаросано мъркане. — Ще ви отреже главите и ще ги поднесе на боговете на сребърен поднос.

— Разбирам. Приемам — каза той мигновено.

Мина едно тупване на сърце. Още едно. После се чу доволно мъркане и Мадокс внезапно се озова във вихрушка. Ашлин беше откъсната от окървавените му ръце и той изрева, посягайки към нея.

Тя все още лежеше неподвижна, но кръвта ѝ изглежда течеше обратно в тялото ѝ.

Мадокс беше хвърлен обратно на леглото и веригите отново бяха стегнати около него, китките и глезените му заздравяха за секунди.

Рейес и Лушън отидоха до центъра на стаята, но този път вървяха назад.

Времето се връщаше на бързи обороти, осъзна Мадокс шокиран. Беше преживял много по време на дългия си живот, но никога не беше виждал подобно нещо.

Рейес стоеше пред Ашлин и издърпваше меча от нея, вместо да го забива. Вместо да пада, тя се изправи.

Вихрушката спря така внезапно, както беше започнала. Всички се оглеждаха объркано.

— Какво стана? — попита Ашлин шокирана. — Бях мъртва. — Тя вдигна ръце и ги огледа, после опипа корема си, търсейки рани. — Знам, че бях. Все още усещам как мечът пронизваше... Боже мой! Мадокс, какво си направил? И проклятието ли се върна?

— Това беше... Нямам думи — каза Рейес намръщено. — Аз я намушках.

Всички бяха запазили спомените си, но сякаш събитието не се беше състояло наистина.

— Освободете ме! — извика Мадокс. — Веригите!

Лушън се подчини с объркано изражение.

Мадокс скочи на крака и дръпна Ашлин в обятията си. Целуваше лицето ѝ и я притискаше толкова силно, колкото можеше, без да я смаже. Тя се засмя, после се дръпна назад и го огледа.

— Но смъртното проклятие...

— Е развалено. Кълна се. Вече не чувствам връзките му.

Забавлявайте се, момчета, защото сега вие също сте свободни от проклятието на Мадокс — гласът на Аня внезапно пропя. — *Но не се тревожете! Сигурна съм, че демоните ви ще ви държат доста нещастни. Само не забравяйте сделката ни. Това е засега.*

Тялото на Рейес се разтърси, а главата на Лушън се отметна назад. Те потрепериха, коленете им поддадоха и те се сринаха на земята. И двамата останаха там дълго време, дишайки тежко. Погледнаха едновременно нагоре и очите им се срещнаха.

— Вече не трябва да убивам Мадокс — каза Рейес зашеметен. — Придърпването на Смъртта му го няма. Няма го!

— Смъртното проклятие наистина е развалено — каза Лушън. Мадокс не беше чувал никога толкова радостни нотки в гласа му. — Благодаря ти, Ашлин. Благодаря! Ти си забележителен човек.

— Бих искала да кажа, че удоволствието е мое — подразни го тя с усмивка.

— Ти умря заради мен. — Мадокс съсредоточи цялото си внимание върху Ашлин. Само тя имаше значение сега. А той беше шокиран, завладян и ядосан. — Ти умря заради мен — изръмжа той.

— Бих го направила отново — каза тя. — Обичам те.

Той я завъртя и тя изписка щастливо.

— Никога повече, жено! Никога повече няма да ме напускаш.

— Никога.

— Рейес, Лушън. Вие ще напуснете тази стая веднага — каза той, без да откъсва очи от Ашлин.

Те излязоха от стаята тихо, оставяйки него и Ашлин насаме. Мадокс я съблече и целуна корема ѝ там, където беше намушкана.

— Нуждая се от теб — въздъхна тя.

И той се нуждаеше от нея. Сега и завинаги. Проникна в нея, неспособен да спре и изстена от удоволствие.

— Обичам те — каза ѝ той, бавно движейки се в нея.

— Аз също те обичам — въздъхна тя.

— Благодаря ти. За това, което направи. Благодаря! — Никой никога не беше жертвал толкова много за него. — Само... никога повече не позволявай да бъдеш убита! Разбра ли?

Тя се засмя, но той я погали дълбоко точно там, където ѝ харесваше, и смехът ѝ премина в стон.

— Тогава не се оставяй да бъдеш прокълнат отново, мой сладък принце!

— Прокълнат? Любов, аз бях благословен с неизмерима награда.

— Аз също, Мадокс — каза тя и двамата едновременно стигнаха до върха. — Аз също.

На следващия следобед Лушън свика среща.

Ашлин седеше в скута на Мадокс по-щастлива, отколкото някога е била. Всичките ѝ мечти се бяха сбъднали. Можеше да контролира способността си с мисли за Мадокс, а той можеше да спре гласовете изцяло. Истинската любов наистина побеждаваше всичко.

Тя вече имаше дори семейство. Истинско семейство, където спореха, караха се, но и се обичаха. Двете групи бяха сковани, а

мъжете бяха дистанцирани един с друг, въпреки че бяха толкова учтиви, колкото беше възможно да бъдат демони. Тя беше решена да премахне тази пропаст, като сестра, каквато усещаше, че е.

След (обърнатото) намушкване повечето от воините се отнасяха с нея с уважение и привързаност. Разрошваха косата ѝ, когато я видеха, и се шегуваха, че е залепнала за Мадокс завинаги. Освен Болест, който все още се възстановяваше от раните си. Торин наистина ѝ намигна обаче. Ашлин знаеше, че мъжът сигурно се чувстваше ужасно, за това, че неволно беше отприщил болест в града. Ефектът беше унищожителен, да, но модерната медицина беше помогнала да бъде спряна заразата. Вероятно той можеше да се утеши с това. И когато оздравееше, щеше да помогне на воините да възстановят клуб „Дестини“ и да дадат нещо на града.

Животът беше хубав. Много по-хубав, отколкото някога си го беше представяла. Усмихна се.

Лушън застана пред всички и каза:

— Говорих със Сейбин, както знаете, и мисля, че трябва да му помогнем да намери кутията. Време е проклетото нещо да бъде намерено. Докато е някъде там, има опасност демоните ни да бъдат засмукани вътре. Което означава, че има опасност ние да умрем.

— Проклети Ловци! — каза Ашлин и Мадокс притисна с ръце кръста ѝ.

— Те са мъртви, убити от Болест — посочи Рейес.

Ашлин поклати глава, не ѝ харесваше, че трябва да го поправи.

— Вие сте убили част от тях. Но не всички. Макинтош беше просто вицепрезидент на Института. Никога не съм срещала президента през всичките години, докато работех там. Казаха ми, че никога не се появява на публични места. Не бях се замисляла преди, но сега това ми звучи съмнително. Има още много служители, пръснати по целия свят. И може би други Ловци, които дори не са свързани с Института.

Последва мърморене сред групата.

— Надявахме се кутията да е тук, в Будапеща — каза Сейбин. Той застана до Лушън и се намръщи, когато воинът се напрегна, сякаш очакваше нападение. — Разпитът на един Ловец ни доведе тук. Но...

— Не са открили и следа от кутията — довърши Лушън вместо него. — И искат помощта ни.

— Ако искате да помагам да търсите тази кутия, ще трябва да ми дадете някаква насока — каза Рейес. Беше на ръба на нервна криза и Ашлин знаеше, че това е, защото Даника се беше измъкнала от крепостта онази сутрин без да се сбогува. Никой не беше тръгнал след нея. Ашлин изпитваше тъга заради това, че загуби първата си приятелка, но знаеше, че така е по-добре.

По някое време трябваше да освободят Аерон.

Мадокс беше разказал на Ашлин за него и затова че изпитва нужда да убие Даника и семейството ѝ. Това беше единственото тъмно петно в живота на Ашлин. Но Мадокс също така беше споменал, че Рейес е решен да защитава жената.

Ашлин предпочиташе да мисли, че Аня накрая ще помогне на Даника така, както беше помогнала на нея. Ако Аня можеше да помогне. Мадокс ѝ беше казал също, че Аня е признала, че Титаните я преследват. Аня беше някакво свръхестествено същество, което можеше да се появява и изчезва от сгради, да остава невидимо и да връща времето, но се страхуваше да не бъде нападната. Което значеше, че може да бъде нападната.

— Внимавай с тона, Болка! — каза Камео, заставайки от другата страна на Лушън. — Разваляш морала.

Добре, две тъмни петна, помисли Ашлин. Камео караше сърцето ѝ да плаче всеки път, когато погледнеше към тази тъжна жена. Тя се нуждаеше от любов. Обаче дотук никой от мъжете не изглеждаше заслепен от нея, колкото и красива да беше. Всички страняха, сякаш се страхуваха, че ще убият жената (или себе си), ако се приближат. Е, не бяха единствените мъже на света. Със сигурност някой можеше да се влюби в Нещастие.

— Ашлин е чула противоречиви истории — каза Мадокс. — Ще им кажеш ли?

Тя кимна.

— Според едната, кутията се пази от Аргус. Според другата, е скрита дълбоко в морето, пазена от Хидра, но не знам къде.

Всички изстенаха.

— Някаква идея откъде да започнем? — попита я Лушън.

Тя поклати глава.

— Аня спомена, че ще изплуват два храма — каза Мадокс. — Тези храмове вероятно са били използвани от боговете и не са били

замърсени или плячкосани от хора. В мига, в който изплуват, някой от нас трябва да ги претърси. Може би ще намерим нещо, което да ни изведе на верния път.

— Чудесно. — Кимна Лушън. — Някой трябва да остане тук с Аерон и Торин и да пази крепостта.

— Дватамата с Ашлин ще останем. Ще четем древни текстове.

— А аз ще слушам за следи в града — добави тя.

Мадокс я притисна по-близо до себе си и ѝ прошепна:

— Нуждая се от теб толкова силно.

— Добре. Защото планирам да се погрижа за всичките ти желания — каза му тя прелъстително.

Той се усмихна и сведе поглед към устните ѝ.

— Точно сега си те представям в черен кожен костюм с меч отстриани. Накарах Парис да купи такъв от града по-рано, защото знам колко харесваш секси дрехи.

Тя се разнежи до него, толкова изпълнена с любов, че чувството сякаш извираше от нея като поток.

— Когато го облека, ще се бия, за да защита моята добродетел или ще се бия, за да отнема твоята?

— За да отнемеш моята, разбира се.

Възбудата затрептя и оживя в нея и Ашлин потрепери.

— Искаш ли да се чупим от срещата и да отидем в стаята ни? Ще ни разкажат по-късно.

— С огромно желание.

Станаха. И мъжът с най-мрачната склонност към насилие в целия свят подгони Ашлин със смях от стаята, оставяйки всички да се взират в тях, да се чудят и завиждат.

Може би и тяхното време щеше да дойде.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.